साङ्ख्यदर्शनम्।

महर्षि-श्रीकपिल-प्रणीतम्।

विज्ञानभिक्षु-विरचित-प्रवचनभाष्यसहितम्।

पण्डितकुलपति-

बि, ए, उपाधिधारि-

श्रीमज्जीवानन्द-विद्यासागर-भट्टाचार्य्यात्मजाभ्यां

पण्डित-श्रीआशुबोध-विद्याभूषण-

पण्डित-श्रीनित्यबोध-विद्यारत्नाभ्यां

संस्कृतं प्रकाशितञ्च।

तृतीयसंस्करणम्।

कलिकातामहानगर्य्याम्,

"वाचस्पत्ययन्त्रे"

मुद्रितम्।

इं १९१६।

मूल्यं रूपकद्वयमात्रम्

साङ्ख्यदर्शनम् ।

महर्षि-श्रीकपिल-प्रणीतम् ।

विज्ञानभिक्षु-विरचित-प्रवचनभाष्यसहितम् ।

पण्डितकुलपति-

बि, ए, उपाधिधारि-

श्रीमज्जीवानन्द-विद्यासागर-भट्टाचार्य्यात्मजाभ्यां

पण्डित-श्रीआशुबोध-विद्याभूषण-

पण्डित-श्रीनित्यबोध-विद्यारत्नाभ्यां

संस्कृतं प्रकाशितञ्च ।

तृतीयसंस्करणम् ।

कलिकातामहानगर्य्याम्,

"वाचस्पत्ययन्त्रे"

मुद्रितम् ।

इं १८३६ ।

 मूल्यं रूप्यकद्वयमात्रम् ।

प्रकाशक—{ पण्डित-श्रीआशुबोध-विद्याभूषण
तथा
पण्डित-श्रीनित्यबोध-विद्यारत्न।

प्राप्तिस्थान—{ २न०, रमानाथ मजुमदार ष्ट्रीट्, आम्हार्ष्ट-
ष्ट्रीट् पोष्ट-अफिस, कलिकाता।

प्रिण्टर—वि, वि, मुखर्जी।

२ न०, रमानाथ मजुमदार ष्ट्रीट्, कलिकाता।

साङ्ख्यदर्शनम् ।

मङ्गलाचरणम् ।

एकोऽद्वितीय इति वेदवचांसि पुंसि
सर्वाभिमानविनिवर्त्तनतोऽस्य मुक्त्यै ।
वैधर्म्यलक्षणभिदा-विरहं वदन्ति
नाखण्डतां ख इव धर्मशताविरोधात् ॥
तस्य श्रुतस्य मननार्थमथोपदेष्टुं
सद्युक्तिजालमिह साङ्ख्यकृदाविरासीत् ।
नारायणः कपिलमूर्त्तिरशेषदुःख-
हानाय जीवनिवहस्य नमोऽस्तु तस्मै ॥
नानोपाधिषु यन्नाना-रूपं भात्यनलार्कवत् ।
तत् समं सर्वभूतेषु चित्सामान्यमुपास्महे ॥
ईश्वरानीश्वरत्वादि चिदेकरसवस्तुनि ।
विमूढ़ा यत्र पश्यन्ति तदस्मि परमं महः ॥
कालार्कभक्षितं साङ्ख्य-शास्त्रं ज्ञानसुधाकरम् ।
कलाऽवशिष्टं भूयोऽपि पूरयिष्ये वचोऽमृतैः ॥
चिदचिद्ग्रन्थिभेदेन मोचयिष्ये चितोऽपि च ।
साङ्ख्यभाष्यमिषेणास्मात् प्रीयतां मोचदो हरिः ॥
तत् त्वमेव त्वमेवैतदेवं श्रुतिशतोदितम् ।
सर्वात्मनामवैधर्म्यं शास्त्रस्यास्यैव गोचरः ॥

"आत्मा वा अरे ! द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः" (बृह० उ० २अ० ४प्र० ५म०) इत्यादिश्रुतिषु परमपुरुषार्थसाधनत्वेन-

साक्षात्कारस्य हेतुतया श्रवणादित्रयं विहितम् । तत्र श्रवणादावुपायाकाङ्क्षायां स्मर्य्यते—

"श्रोतव्यः श्रुतिवाक्येभ्यो मन्तव्यश्चोपपत्तिभिः ।
मत्वा च सततं ध्येय एते दर्शनहेतवः ॥"

इति । ध्येयः, योगशास्त्रप्रकारेणेति शेषः ।

तत्र श्रुतिभ्यः श्रुतेषु पुरुषार्थ-तद्धेतुज्ञान-तद्विषयात्मस्वरूपादिषु श्रुत्यविरोधिनीरुपपत्तीः षडध्यायीरूपेण विवेकशास्त्रेण कपिलमूर्त्तिर्भगवानुपदिदेश । ननु न्याय-वैशेषिकाभ्यामप्येतेष्वर्थेषु न्यायः प्रदर्शित इति ताभ्यामस्य गतार्थत्वं, सगुण-निर्गुणत्वादिविरुद्धरूपैरात्मसाधकतया तद्युक्तिभिरत्रत्ययुक्तीनां विरोधेनोभयोरपि दुर्घटं च प्रामाण्यमिति ? मैवम् ; व्यावहारिक-पारमार्थिकरूपविषयभेदेन गतार्थत्व-विरोधयोरभावात् । न्याय-वैशेषिकाभ्यां हि सुखि-दुःख्याद्यनुवादतो देहादिमात्रविवेकेनात्मा प्रथमभूमिकायामनुमापितः, एकदा परसूक्ष्मे प्रवेशासम्भवात् । तदीयं च ज्ञानं देहाद्यात्मतानिरसनेन व्यावहारिकं तत्त्वज्ञानं भवत्येव ; यथा पुरुषे स्थाणुभ्रमनिरासकतया कर-चरणादिमत्त्वज्ञानं व्यवहारतस्तत्त्वज्ञानं तद्वत् । अत एव—

"प्रकृतेर्गुणसम्मूढाः सज्जन्ते गुणकर्मसु ।
तानकृत्स्नविदो मन्दान् कृत्स्नविन्न विचालयेत् ॥"
(३ अ० २९ श्लो०)

इति गीतायां कर्तृत्वाभिमानिनस्तार्किकस्याकृत्स्नवित्त्वमेव कृत्स्नवित्त्वापेक्षयोक्तं, न तु सर्वथैवाज्ञत्वमिति । तथा तदीयमपि ज्ञानमपरवैराग्यद्वारा परम्परया मोक्षसाधनं भवत्येवेति तज्ज्ञानापेक्षयाऽपि च साङ्ख्यज्ञानमेव पारमार्थिकं, परवैराग्यद्वारा साक्षान्मोक्षसाधनं च भवति, उक्तगीतावाक्येनात्माकर्तृत्ववित्त्वस्यैव कृत्स्नवित्त्वसिद्धेः, "तीर्णो हि तदा भवति हृदयस्य शोकान्" (बृह० उ० ४अ० ३प्र० २२म०) "कामादिकं मन एव मन्यमानः सनुभौ लोकावनुसञ्चरति ध्यायतीव लेलायतीव" (बृ० उ० ४अ० ३प्र० ७म०) "स यदत्र किञ्चित् पश्यति" (बृह० उ० ४अ० ३प्र० १४म०) "अनन्वागतस्तेन भवति" (बृह० उ० ४अ० ३प्र० १५म०) इत्यादि तात्त्विकश्रुतिशतैः,

"प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्म्माणि सर्वशः।
अहङ्कारविमूढ़ात्मा कर्त्ताऽहमिति मन्यते ॥"
(गीता० ३ अ० २७ श्लो०)

"निर्वाणमय एवायमात्मा ज्ञानमयोऽमलः।
दुःखाज्ञानमया धर्माः प्रकृतेस्ते तु नात्मनः ॥"

इत्यादितात्त्विकस्मृतिश्रुतेश्च, न्याय-वैशेषिकोक्तज्ञानस्य परमार्थभूमौ बाधितत्वाच्च। न चैतावता न्यायाद्यप्रामाण्यम्; विवक्षितार्थे देहाद्यतिरेकांशे बाधाभावात् "यत्परः शब्दः स शब्दार्थः" इति न्यायात्। आत्मनि सुखादिमत्त्वस्य लोकसिद्धतया तत्र प्रमाणान्तरानपेक्षणेन तदंशस्यानुवादत्वान्न शास्त्रतात्पर्य्यविषयत्वमिति। स्यादेतत्; न्याय-वैशेषिकाभ्यामत्राविरोधो भवतु; ब्रह्ममीमांसा योगाभ्यां तु विरोधोऽस्त्येव, ताभ्यां नित्येश्वरसाधनात्; अत्र चेश्वरस्य प्रतिषिध्यमानत्वात्।

न चात्रापि व्यावहारिक-पारमार्थिकभेदेन सेश्वर-निरीश्वरवादयोरविरोधोऽस्तु, सेश्वरवादस्योपासनापरत्वसम्भवादिति वाच्यं, विनिगमकाभावात्। ईश्वरो हि दुर्ज्ञेय इति निरीश्वरत्वमपि लोकव्यवहारसिद्धमैश्वर्य्यवैराग्यायानुवदितुं शक्यते, आत्मनः सगुणत्वमिव; न तु क्वापि श्रुत्यादावीश्वरः स्फुटं प्रतिषिध्यते, येन सेश्वरवादस्यैव व्यावहारिकत्वमवधार्य्येतेति? अत्रोच्यते—अत्रापि व्यावहारिक-परमार्थिकभावो भवति—

"असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम्" (गीता० १६ अ० ८ श्लो०)

इत्यादिशास्त्रैर्निरीश्वरवादस्य निन्दितत्वात्। अस्मिन्नेव शास्त्रे व्यावहारिकस्यैवेश्वरप्रतिषेधस्यैश्वर्य्यवैराग्याद्यर्थमनुवादत्वौचित्यात्। यदि हि लोकायतिकमतानुसारेण नित्यैश्वर्य्यं न प्रतिषिध्येत, तदा परिपूर्णनित्यनिर्दोषैश्वर्य्यदर्शनेन तत्र चित्तावेशतो विवेकाभ्यासप्रतिबन्धः स्यादिति साङ्ख्याचार्य्याणामाशयः। सेश्वरवादस्य न क्वापि निन्दादिकमस्ति, येनोपासनादिपरतया तत् शास्त्रं सङ्कोच्येत। यत्तु—

"नास्ति साङ्ख्यसमं ज्ञानं नास्ति योगसमं बलम्।
अत्र वः संशयो मा भूज्ज्ञानं साङ्ख्यं परं मतम् ॥"

इत्यादि वाक्यं, तत् विवेकांशे एव साङ्ख्यज्ञानस्य दर्शनान्तरेभ्य

उत्कर्षं प्रतिपादयति, न त्वीश्वरप्रतिषेधांशेऽपि। तथा पराशराद्यखिल-शिष्टसंवादादपि सेश्वरवादस्यैव पारमार्थिकत्वमवधार्य्यते। अपि च—

"अक्षपादप्रणीते च काणादे साङ्ख्य-योगयोः।
त्याज्यः श्रुतिविरुद्धोऽंशः श्रुत्येकशरणैर्नृभिः॥
जैमिनीये च वैयासे विरुद्धांशो न कश्चन।
श्रुत्या वेदार्थविज्ञाने श्रुतिपारं गतौ हि तौ॥"

इति पराशरोपपुराणादिभ्योऽपि ब्रह्ममीमांसाया ईश्वरांशे बलवत्त्वम्। तथा—

"न्यायतन्त्राण्यनेकानि तैस्तैरुक्तानि वादिभिः।
हेत्वागमसदाचारैर्यत् युक्तं तदुपास्यताम्॥"

इति मोक्षधर्मवाक्यादपि पराशराद्यखिलशिष्टव्यवहारेण ब्रह्ममीमांसा-न्याय-वैशेषिकाद्युक्त ईश्वरसाधकन्याय एव ग्राह्यः, बलवत्त्वात्। तथा—

"यं न पश्यन्ति योगीन्द्राः साङ्ख्या अपि महेश्वरम्।
अनादिनिधनं ब्रह्म तमेव शरणं व्रज॥"

इत्यादिकौर्म्मादिवाक्यैः साङ्ख्यानामीश्वराज्ञानस्यैव नारायणादिना प्रोक्तत्वाच्च।

किञ्च, ब्रह्ममीमांसाया ईश्वर एव मुख्यो विषय उपक्रमादिभिरवधृतः, तदंशे तस्य बाधे शास्त्रस्यैवाप्रामाण्यं स्यात् "यत्परः शब्दः स शब्दार्थः" इति न्यायात्। साङ्ख्यशास्त्रस्य तु पुरुषार्थ-तत्साधनप्रकृति-पुरुषविवेकावेव मुख्यो विषय इतीश्वरप्रतिषेधांशबाधेऽपि नाप्रामाण्यं, "यत्परः शब्दः स शब्दार्थः" इति न्यायात्; अतः सावकाशतया साङ्ख्यमेवेश्वरप्रतिषेधांशे दुर्बलमिति। न च ब्रह्ममीमांसायामपीश्वर एव मुख्यो विषयः, न तु नित्यैश्वर्य्यमिति वक्तुं शक्यते, स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गरूपपूर्वपक्षस्यानुपपत्त्या नित्यैश्वर्य्यविशिष्टत्वेनैव ब्रह्ममीमांसाविषयत्वावधारणात्। ब्रह्मशब्दस्य परब्रह्मण्येव मुख्यतया तु "अथातः परब्रह्मजिज्ञासा" इति न सूत्रितमिति; एतेन साङ्ख्यविरोधात् ब्रह्म-योगदर्शनयोः कार्य्येश्वरपरत्वमपि न शङ्कनीयं, प्रकृतिस्वातन्त्र्यापत्त्या रचनाऽनुपपत्तेश्च, "नानुमानम्" (वे० सू० १।३।३) इत्यादि ब्रह्मसूत्रपरम्पराऽनुपपत्तेश्च, तथा "स पूर्वेषामपि गुरुः कालेना-नवच्छेदात्" (समा० पा० २६ सू०) इति योगसूत्र-तदीयव्यासभाष्याभ्यां

स्फुटमीशनित्यताऽवगमाच्चेति ; तस्मादभ्युपगमवाद-प्रौढ़िवादादिनैव साङ्ख्यस्य व्यावहारिकेश्वरप्रतिषेधपरतया ब्रह्ममीमांसा-योगाभ्यां सह न विरोधः। अभ्युपगमवादश्च शास्त्रे दृष्टः। यथा विष्णुपुराणे—

"एते भिन्नदृशां दैत्य ! विकल्पाः कथिता मया।
कृत्वाऽभ्युपगमं तत्र सङ्क्षेपः श्रूयतां मम॥"

इति।

अस्तु वा पापिनां ज्ञानप्रतिबन्धार्थमास्तिकदर्शनेष्वप्यंशतः श्रुति-विरुद्धार्थव्यवस्थापनं, तेषु तेष्वंशेष्वप्रामाण्यं च; श्रुतिस्मृत्यविरुद्धेषु तु मुख्यविषयेषु प्रामाण्यमस्त्येव; अत एव पद्मपुराणे ब्रह्म-योगदर्शनातिरिक्तानां दर्शनानां निन्दाऽप्युपपद्यते। यथा तत्र पार्वतीं प्रतीश्वर-वाक्यम्—

"शृणु देवि ! प्रवक्ष्यामि तामसानि यथाक्रमम्।
येषां श्रवणमात्रेण पातित्यं ज्ञानिनामपि॥
प्रथमं हि मयैवोक्तं शैवं पाशुपतादिकम्।
मच्छक्त्याऽऽवेशितैर्विप्रैः सम्प्रोक्तानि ततः परम्॥
कणादेन तु सम्प्रोक्तं शास्त्रं वैशेषिकं महत्।
गौतमेन तथा न्यायं साङ्ख्यन्तु कपिलेन वै॥
द्विजन्मना जैमिनिना पूर्वं वेदमयार्थतः।
निरीश्वरेण वादेन कृतं शास्त्रं महत्तरम्।
धिषणेन तथा प्रोक्तं चार्वाकमतिगर्हितम्।
दैत्यानां नाशनार्थाय विष्णुना बुद्धरूपिणा।
बौद्धशास्त्रमसत् प्रोक्तं नग्न-नीलपटादिकम्।
मायावादमसच्छास्त्रं प्रच्छन्नं बौद्धमेव च॥
मयैव कथितं देवि ! कलौ ब्राह्मणरूपिणा।
अपार्थं श्रुतिवाक्यानां दर्शयँल्लोकगर्हितम्॥
कर्मस्वरूपत्याज्यत्वमत्र च प्रतिपाद्यते।
सर्वकर्मपरिभ्रंशान्नैष्कर्म्यं तत्र चोच्यते॥
परात्म-जीवयोरैक्यं मयाऽत्र प्रतिपाद्यते।
ब्रह्मणोऽस्य परं रूपं निर्गुणं दर्शितं मया॥

सर्वस्य जगतोऽप्यस्य नाशनार्थं कलौ युगे ।
वेदार्थवन्महाशास्त्रं मायावादमवैदिकम् ॥
मयैव कथितं देवि ! जगतां नाशकारणात् ॥"

इति । अधिकं तु ब्रह्ममीमांसाभाष्ये प्रपञ्चितमस्माभिरिति । तस्मात् आस्तिकशास्त्रस्य न कस्याप्यप्रामाण्यं विरोधो वा, स्वस्वविषयेषु सर्वेषामबाधात् अविरोधाच्चेति ।

नन्वेवं पुरुषबहुत्वांशेऽप्यस्य शास्त्रस्याभ्युपगमवादत्वं स्यात् ? न स्यात्, अविरोधात् । ब्रह्ममीमांसायामपि "अंशो नानाव्यपदेशात्" (वे० सू० २।३।४३) इत्यादिसूत्रजातेर्जीवात्मबहुत्वस्यैव निर्णयात् । साङ्ख्यसिद्धपुरुषाणामात्मत्वं तु ब्रह्ममीमांसया बाध्यते एव, "आत्मेति तूपयन्ति" (वे० सू० ४।१।३) इति तत्सूत्रेण परमात्मन एव परमार्थभूमावात्मत्वावधारणात् । तथाऽपि च साङ्ख्यस्य नाप्रामाण्यं, व्यावहारिकात्मनो जीवस्येतरविवेकज्ञानस्य मोक्षसाधनत्वे विवक्षितार्थे बाधाभावात् । एतेन श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धयोर्नानाऽऽत्मैकात्म्ययोर्व्यावहारिक-पारमार्थिकभेदेनाविरोध इति ब्रह्ममीमांसायां प्रपञ्चितमस्माभिरिति दिक् ।

नन्वेवमपि तत्त्वसमासाख्यसूत्रैः सहास्याः षडध्याय्याः पौनरुक्त्यमिति चेत् ? मैवम् ; सङ्क्षेप-विस्तररूपेणोभयोरप्यपौनरुक्त्यात् ; अत एवास्याः षडध्याय्या योगदर्शनस्येव साङ्ख्यप्रवचनसंज्ञा युक्ता । तत्त्वसमासाख्यं हि यत् सङ्क्षिप्तं साङ्ख्यदर्शनं, तस्यैव प्रकर्षेणास्यां निर्वचनमिति । विशेषस्त्वयं यत् षडध्याय्यां तत्त्वसमासाख्योक्तार्थविस्तरमात्रं, योगदर्शने त्वाभ्युपगमवादप्रतिषिद्धस्येश्वरस्य निरूपणेन न्यूनतापरिहारोऽपीति ।

अस्य च साङ्ख्यसंज्ञा सान्वया—

"सङ्ख्यां प्रकुर्वते चैव प्रकृतिं च प्रचक्षते ।
तत्त्वानि च चतुर्विंशत् तेन साङ्ख्याः प्रकीर्त्तिताः ॥"

इत्यादिभ्यो भारतादिवाक्येभ्यः । सङ्ख्या सम्यग्विवेकेनात्मकथनमित्यर्थः । अतः साङ्ख्यशब्दस्य योगरूढतया—

"तत्कारणं साङ्ख्ययोगाधिगम्यम्" (श्वेताश्व० उ० ६।१३)

इत्यादिश्रुतिषु,

"एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिर्योगे त्विमां शृणु" (गीता० २अ० ३९ श्लो०) इत्यादिस्मृतिषु च साङ्ख्यशब्देन साङ्ख्यशास्त्रमेव ग्राह्यं, न पुनरर्थान्तरं कल्पनीयमिति।

तदिदं मोक्षशास्त्रं चिकित्साशास्त्रवच्चतुर्व्यूहम्। यथा हि रोगः, आरोग्यं, रोगनिदानं, भैषज्यमिति चत्वारो व्यूहाः समूहाश्चिकित्साशास्त्रस्य प्रतिपाद्याः, तथैव हेयं, हानं, हेयहेतुः, हानोपायश्चेति चत्वारो व्यूहा मोक्षशास्त्रस्य प्रतिपाद्या भवन्ति, मुमुक्षुभिर्जिज्ञासितत्वात्। तत्र त्रिविधं दुःखं हेयम्। तदत्यन्तनिवृत्तिर्हानम्। प्रकृति-पुरुषसंयोगद्वारा चाविवेको हेयहेतुः। विवेकख्यातिस्तु हानोपाय इति। व्यूहशब्देन चैषामुपकरणसङ्ग्रहः। तत्र चादौ फलत्वेनाभ्यर्हितं हानं तत्प्रतियोगिविधयैव च हेयं प्रतिपादयिष्यन् शास्त्रकारः शिष्यावधानाय शास्त्रारम्भं प्रतिजानीते।

—

प्रथमोऽध्यायः।

(अथ अत्यन्तपुरुषार्थलक्षणम्।—)

अथ त्रिविधदुःखात्यन्तनिवृत्तिरत्यन्तपुरुषार्थः ॥१॥

अथ-शब्दोऽयमुच्चारणमात्रेण मङ्गलरूपः; अत एव "मङ्गलाचरणं शिष्टाचारात्" (१सू०) इति स्वयमेव पञ्चमाध्याये वक्ष्यति। अर्थस्त्वत्राथशब्दस्य अधिकार एव, प्रश्नानन्तर्यादीनां पुरुषार्थेन सहान्वयासम्भवात्, ज्ञानाद्यानन्तर्यस्य च सूत्रैरेव वक्ष्यमाणतया तत्प्रतिपादनवैयर्थ्यात्, अधिकारभिन्नार्थत्वे शास्त्रारम्भप्रतिज्ञाऽलाभप्रसङ्गाच्च; तस्मात् पुरुषार्थस्योपक्रमोपसंहारदर्शनादधिकारार्थत्वमेवोचितम्। "तदुच्छित्तिः पुरुषार्थः" (६अ० ७० सू०) इत्युपसंहारो भविष्यतीति। अधिकारश्चाधिकृतेन प्राधान्येनारम्भणम्। आरम्भश्च यद्यपि साक्षाच्छास्त्रस्यैव, तथाऽपि तद्द्वारा शास्त्रार्थ-तद्विचारयोरपीति। तथा च, साधनाद्युपकरणसहितो यथोक्तपुरुषार्थोऽधिकृतः प्राधान्येन निरूपयितुमस्माभिः प्रारब्ध इति सूत्रवाक्यार्थः। त्रिविधम्—आध्यात्मिकम्, आधिभौतिकम्, आधिदैविकं च

दुःखम्। तत्रात्मानं स्वसङ्घातमधिकृत्य प्रवृत्तमित्याध्यात्मिकं—शारीरं मानसं च। तत्र शारीरं व्याध्याद्युत्थम्। तथा भूतानि प्राणिनोऽधिकृत्य प्रवृत्तमित्याधिभौतिकं—व्याघ्र-चौराद्युत्थम्। देवानग्निवाय्वादीनधिकृत्य प्रवृत्तमित्याधिदैविकं—दाहशीताद्युत्थमिति भावः। यद्यपि सर्वमेव दुःखं मानसं, तथाऽपि मनोमात्रजन्यत्वाजन्यत्वाभ्यां मानसत्वामानसत्वविशेषः। एषां त्रिविधदुःखानां या अत्यन्तनिवृत्तिः स्थूलसूक्ष्मसाधारण्येन निःशेषतो निवृत्तिः, सोऽत्यन्तः परमः पुरुषार्थः पुरुषाणां बुद्धेरिष्ट इत्यवान्तरवाक्यार्थः। तत्र स्थूलं दुःखं वर्त्तमानावस्थं, तच्च द्वितीयक्षणात् परि स्वयमेव नङ्क्ष्यति, अतो न तत्र ज्ञानापेक्षा। अतीतं तु प्रागेव नष्टमिति न तत्र साधनापेक्षेति परिशेषादनागतावस्थसूक्ष्मदुःखनिवृत्तिरेव पुरुषार्थतया प्रकृते पर्य्यवस्यति। तथा च योगसूत्रं—"हेयं दुःखमनागतम्" (साध० पा० १६ सू०) इति। निवृत्तिश्च न नाशः, अपि तु अतीतावस्था, ध्वंस प्रागभावयोरतीतानागतावस्थास्वरूपत्वात् सत्कार्य्यवादिभिरभावानङ्गीकारात्।

ननु कदाचिदप्यवर्त्तमानमनागतं दुःखमप्रामाणिकम्; अतः खपुष्पनिवृत्तिवत् तन्निवृत्तेर्न पुरुषार्थत्वं युक्तमिति? मैवम्; सर्वत्र हि स्वस्वकार्य्यजननशक्तिर्यावद्द्रव्यस्थायिनीति पातञ्जले सिद्धं, दाहादिशक्तिशून्यस्याग्न्यादेः क्वाप्यदर्शनात्। सा च शक्तिरनागतावस्थतत्तत्कार्य्यरूपा; इयमेव चोपादानकारणस्वरूपयोग्यतेत्यपि गीयते; अतो यावच्चित्तसत्ता तावदेवानागतदुःखसत्ता अनुमीयते, तन्निवृत्तिश्च पुरुषार्थ इति। जीवन्मुक्तिदशायां च प्रारब्धकर्मफलातिरिक्तानां दुःखानामनागतावस्थानां बीजाख्यानां दाहः, विदेहकैवल्ये तु चित्तेन सह विनाश इत्यवान्तरविशेषः। बीजदाहश्चाविद्यासहकार्य्युच्छेदमात्रं, ज्ञानस्याविद्यामात्रोच्छेदकत्वस्य लोके सिद्धत्वात्; अत एव चित्तेन सहैव दुःखस्य नाशः, ज्ञानस्य साक्षाद्दुःखादिनाशकत्वे प्रमाणाभावादिति।

ननु तथाऽपि दुःखनिवृत्तिर्न पुरुषार्थः सम्भवति, दुःखस्य चित्तधर्मत्वेन पुरुषे तन्निवृत्त्यसम्भवात्, दुःखनिवृत्तिशब्दस्य दुःखानुत्पादार्थकत्वेऽपि पुरुषे तस्य नित्यसिद्धत्वात्। यत् तु कण्ठचामीकरवत् सिद्धेऽप्यसिद्धत्वभ्रमात् पुरुषार्थता स्यादिति, तन्न; एवमपि पुमान्निर्दुःख इति श्रवण-

मननोत्तरं दुःखहानार्थं निदिध्यासनादौ प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । बन्ध्यायामसाध्ये ह्युपाये फलनिश्चयादेव प्रवृत्तिर्भवति, प्रकृते तु श्रवण-मननाभ्यां सिद्धत्वज्ञानान्नाप्रामाण्यज्ञानास्कन्दितः फलस्यासिद्धत्वनिश्चयोऽस्तीति । किञ्च, भवतु कदाचित् भ्रमादिना पुरुषेच्छाविषयत्वं दुःखाभावस्य, श्रुतिस्तु मोहनाशिनी कथं सिद्धस्य फलत्वं प्रतिपादयेत् ? "तरति शोकमात्मवित्" (छान्दो० ७अ० १ख० ३म०) "विद्वान् हर्ष-शोकौ जहाति" (कठ० २।१२) इत्यादिरिति ? अत्रोच्यते—"न नित्य-शुद्ध-बुद्ध-मुक्तस्वभावस्य तद्योगस्तद्योगादृते" (१अ० १९ सू०) इति हेयहेत्ववधारकसूत्रेणैवायं पूर्वपक्षः समाधास्यते । तथा हि, प्रतिविम्बरूपेण पुरुषेऽपि सुख-दुःखे स्तः, अन्यथा तयोर्भोग्यत्वानुपपत्तेः । सुखादिग्रहणं हि भोगः, ग्रहणं च तदाकारता, सा च कूटस्थचितौ बुद्धेरर्थाकारवत् परिणामो न सम्भवतीत्यगत्या प्रतिविम्बस्वरूपतायामेव पर्य्यवस्यति । अयमेव बुद्धिवृत्तिप्रतिविम्बो "वृत्तिसारूप्यमितरत्र" (समा० पा० ४ सू०) इति योगसूत्रेणोक्तः । "सत्त्वेऽनुतप्यमाने तदाकारानुरोधात् पुरुषोऽप्यनुतप्यते इव दृश्यते" इति योगभाष्ये च तदाकारानुरोधशब्देन विशिष्यैव तापादिदुःखस्य प्रतिविम्ब उक्तः ; अत एव च पुरुषस्य बुद्धिवृत्त्युपरागे स्फटिकं दृष्टान्तं सूत्रकारो वक्ष्यति—"कुसुमवच्च मणिः" (२ अ० ३५ सू०) इति । वेदान्तिभिरपि चेतनेऽध्यस्ततयैव दृश्यमानमुच्यते, स चाध्यासः प्रतिविम्बं विना न घटते, ज्ञानमात्रस्याध्यासत्वे आत्माश्रयात् ; अध्यासात् ज्ञानं, ज्ञानमेव चाध्यास इति । तदेतत् स्मर्य्यतेऽपि—

> "तस्मिंश्चिद्दर्पणे स्फारे समस्ता वस्तुदृष्टयः ।
> इमास्ताः प्रतिविम्बन्ति सरसीव तटद्रुमाः ॥"

इति । अत्र हि दृष्टिशब्दो बुद्धिवृत्तिसामान्यपरः, युक्तिसाम्यात् । प्रतिविम्बश्च तत्तदुपाधिषु विम्बाकारश्चित्तपरिणाम इति ; तस्मात् प्रतिविम्बरूपेण पुरुषे दुःखसम्बन्धो भोगाख्योऽस्ति ; अतस्तेनैव रूपेण तन्निवृत्तेः पुरुषार्थत्वं युक्तम् ; अत एव "दुःखं मा भुञ्जीय" इति प्रार्थनाऽप्यापामरं दृश्यते । तच्च दुःखभोगनिवृत्तेः पुरुषार्थत्वमन्यशेषतया न सम्भवतीति सैव स्वतः पुरुषार्थः ; दुःखनिवृत्तिस्तु कण्टकादिनिवृत्तिवत् तादर्थ्येन न स्वतः पुरुषार्थः । एवं सुखमपि न स्वतः पुरुषार्थः, किन्तु

तद्भोग एव स्वतः पुरुषार्थत्वं यातीति । तदिदं दुःखभोगनिवृत्तेः पुरुषार्थत्वं योगभाष्ये व्यासदेवैरुक्तं—"तस्मिन् निवृत्ते पुरुषः पुनरिदं तापत्रयं न भुङ्क्ते" इति । अतः श्रुतावपि दुःखनिवृत्तेः पुरुषार्थत्वं विषयतासम्बन्धेनैव बोध्यम् । तदेतत् योगवार्त्तिके प्रपञ्चितमस्माभिरिति दिक् । तदेवमनेन सूत्रेण व्यूहद्वयं सङ्क्षेपेणोद्दिष्टं, विस्तरस्त्वनयोः पश्चाद्भवितेति ॥ १ ॥

अतः परं वक्ष्यमाणस्य हानोपायव्यूहस्याकाङ्क्षायं तदितरेषां हानोपायत्वं प्रत्याचष्टे सूत्रजातेन—

(अथ दृष्टोपायात् दुःखनिवृत्त्यभावः ।—)

न दृष्टात् तत्सिद्धिः, निवृत्तेऽप्यनुवृत्तिदर्शनात् ॥२॥

लौकिकादुपायाद्धनादेरत्यन्तदुःखनिवृत्तिसिद्धिर्नास्ति, कुतः ? धनादिना दुःखे निवृत्ते पश्चाद्धनादिक्षये पुनरपि दुःखानुवृत्तिदर्शनादित्यर्थः । तथा च श्रुतिः,—"अमृतत्वस्य तु नाशाऽस्ति वित्तेन" (बृह० उ० २अ० ४प्र० २म०) इत्यादि ॥ २ ॥

नन्वेवं धनाद्यर्जनस्य कुञ्जरशौचवत् दुःखानिवर्त्तकत्वे कथं तत्र प्रवृत्तिः ? तत्राह—

(अथ दृष्टोपायस्य सामयिकदुःखनिवर्त्तकत्वे युक्तिः ।—)

प्रात्यहिकक्षुत्प्रतीकारवत् तत्प्रतीकारचेष्टनात् पुरुषार्थत्वम् ॥ ३ ॥

दृष्टसाधनजन्यायां दुःखनिवृत्तावत्यन्तपुरुषार्थत्वमेव नास्ति, यथाकथञ्चित् पुरुषार्थत्वं तु अस्त्येव ; कुतः ? प्रात्यहिकस्य क्षुद्दुःखस्य निराकरणवदेव तेन धनादिना दुःखनिराकरणस्य चेष्टनादन्वेषणादित्यर्थः ; अतो धनाद्यर्जने प्रवृत्तिरुपपद्यते इति भावः । कुञ्जरशौचादिकमप्यापातदुःखनिवर्त्तकतया मन्दपुरुषार्थो भवत्येवेति ॥ ३ ॥

स च दृष्टसाधनजो मन्दपुरुषार्थो विज्ञैर्हेय इत्याह—

(अथ दृष्टोपायस्य हेयत्वसमर्थनम् ।—)

सर्वासम्भवात्, सम्भवेऽपि सत्त्वासम्भवाद्धेयः प्रमाणकुशलैः ॥ ४ ॥

स च दृष्टसाधनजो दुःखप्रतीकारो दुःखाद्दुःखविवेकशास्त्राभिज्ञैर्हेयो दुःखपक्षे निक्षेपणीयः। कुतः? सर्वासम्भवात् सर्वदुःखेषु दृष्टसाधनैः प्रतीकारासम्भवात्; यत्रापि सम्भवः तत्रापि प्रतिग्रहपापाद्यत्यदुःखावश्यकत्वमाह, सम्भवेऽपीति। सम्भवेऽपि दृष्टोपायनान्तरीयकादिदुःखसम्पर्कावश्यम्भावादित्यर्थः। तथा च योगसूत्रं—"परिणाम-ताप-संस्कार-दुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्च सर्वमेव दुःखं विवेकिनः" (साध॰ पा॰ १५सू॰) इति ॥ ४ ॥

ननु दृष्टसाधनजन्ये सर्वस्मिन्नेव दुःखप्रतीकारे दुःखसम्भेदनियमोऽप्रयोजकः। तथा च स्मर्य्यते—

"यन्न दुःखेन सम्भिन्नं न च ग्रस्तमनन्तरम्।
अभिलाषोपनीतं च तत् सुखं स्वःपदास्पदम् ॥"

इति? तत्राह—

(अत्यन्तदुःखनिवृत्तौ दृष्टोपायानामसाध्यतानिर्देशः।—)

उत्कर्षादपि मोक्षस्य, सर्वोत्कर्षश्रुतेः ॥ ५ ॥

दृष्टसाधनासाध्यस्य मोक्षस्य दृष्टसाध्यराज्यादिभ्य उत्कर्षात् तेषु दुःखसत्ता अवधार्य्यते। अपि-शब्दात् त्रिगुणात्मकत्वादेरपि। मोक्षस्योत्कर्षे प्रमाणं सर्वोत्कर्षश्रुतेरिति—"न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति। अशरीरं वाव सन्तं प्रियाप्रिये न स्पृशतः" (छान्दो॰ ८ अ॰ १२ ख॰ १ म॰) इत्यादिना विदेहकैवल्यस्योत्कर्षश्रुतेरित्यर्थः ॥ ५ ॥

ननु मा भवतु दृष्टसाधनादत्यन्तदुःखनिवृत्तिः, अदृष्टसाधनात् तु वैदिककर्मणः स्यात्; "अपाम सोमममृता अभूम" (अथर्वशिरः॰ २।३) इत्यादिश्रुतेरिति? तत्राह—

(अत्यन्तदुःखनिवृत्तौ अदृष्टोपायानामपि असाध्यतानिर्देशः।—)

अविशेषश्चोभयोः ॥ ६ ॥

उभयोरेव दृष्टादृष्टयोरत्यन्तदुःखनिवृत्त्यसाधकत्वे यथोक्ततर्कतुल्यत्वादविशेष एव मन्तव्य इत्यर्थः। एतदेव कारिकायामुक्तम्—

"दृष्टवदानुश्रविकः, स ह्यविशुद्धिक्षयातिशययुक्तः"

इति। गुरोरनुश्रूयते इत्यनुश्रवो वेदः, तद्विहितयागादिरानुश्रविकः। स दृष्टोपायवदेव अशुद्ध्या हिंसादिपापेन, विनाशिसातिशयफलकत्वेन च युक्त इत्यर्थः। ननु वैधहिंसायाः पापजनकत्वे बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वरूपस्य विध्यर्थस्यानुपपत्तिरिति चेत्? न; वैधहिंसाजन्यानिष्टस्य इष्टोत्पत्तिनान्तरीयकत्वेनेष्टोत्पत्तिनान्तरीयकदुःखाधिकदुःखाजनकत्वरूपस्य बलवदनिष्टाननुबन्धित्वस्य विध्यंशस्याक्षतेः। यत् तु वैधहिंसाऽतिरिक्तहिंसाया एव पापजनकत्वमिति, तदसत्; सङ्कोचे प्रमाणाभावात्, युधिष्ठिरादीनां स्वधर्मेऽपि युद्धादौ ज्ञातिवधादिप्रत्यवायपरिहाराय प्रायश्चित्तश्रवणाच्च,

"तस्मात् यास्याम्यहं तात! दृष्ट्वेमं दुःखसन्निधिम्।
त्रयीधर्ममधर्माढ्यं किम्पाकफलसन्निभम्॥"

इति मार्कण्डेयवचनाच्च। "अहिंसन् सर्वभूतान्यन्यत्र तीर्थेभ्यः"(छान्दो० ८ अ० १५ ख० १ म०) इति श्रुतिस्तु वैधातिरिक्तहिंसानिवृत्तेरिष्टसाधनत्वमेव वक्ति, न तु वैधहिंसाया अनिष्टसाधनत्वाभावमपीत्यादिकं योगवार्त्तिके द्रष्टव्यमिति दिक्।

"न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैकेऽमृतत्वमानशुः"

(महानारा० १०।५) इति।

"तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति, नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय" (श्वेताश्व० ३।८) इत्यादिश्रुतिविरोधेन तु सोमपानादिभिरमृतत्वं गौणमेव मन्तव्यम्—

"आभूतसंप्लवं स्थानममृतत्वं हि भाष्यते"

इति विष्णुपुराणात्॥ ६॥

तदेवं दृष्टादृष्टोपाययोः साक्षात् परमपुरुषार्थसाधनत्वे साधिते तदुपायाकाङ्क्षायां विवेकज्ञानमुपायो वक्तव्यः। तत्र विवेकज्ञानमविवेकाख्यदुःखहेतूच्छेदद्वारैव हानोपाय इत्याशयेनादावपि विवेकमेवेतरप्रतिषेधेन हेयहेतुतया परिशेषयति प्रघट्टकेन—

(स्वभावतो बद्धस्य मोक्षसाधनोपदेशाभावः।—)

न स्वभावतो बद्धस्य मोक्षसाधनोपदेशविधिः॥ ७॥

दुःखात्यन्तनिवृत्तेर्मोक्षत्वस्योक्ततया बन्धोऽत्र दुःखयोग एव, तस्य बन्धस्य पुरुषे न स्वाभाविकत्वं वक्ष्यमाणलक्षणमस्ति, यतो न स्वभावतो बद्धस्य मोक्षाय साधनोपदेशस्य श्रौतस्य विधिरनुष्ठानं नियोज्यानां घटते ; न ह्यग्नेः स्वाभाविकादौष्ण्यान्मोक्षः सम्भवति, स्वाभाविकस्य यावद्द्रव्यभावित्वादित्यर्थः। तदुक्तमीश्वरगीतायाम्—

"यद्यात्मा मलिनोऽस्वच्छो विकारी स्यात् स्वभावतः।
न हि तस्य भवेन्मुक्तिर्जन्मान्तरशतैरपि॥"

इति। यस्मिन् सति कारणविलम्बाद्विलम्बो यस्योत्पत्तौ न भवति, तस्य तत् स्वाभाविकमिति स्वाभाविकत्वलक्षणम्। ननु सर्वदोपलम्भापत्तेर्दुःखस्य स्वाभाविकत्वशङ्कैव नास्तीति चेत्? न ; त्रिगुणात्मकत्वेन चित्तस्य दुःखस्वभावत्वेऽपि सत्त्वाधिक्येनाभिभवात् सदा दुःखानुपलब्धिवदात्मनोऽपि तदनुपलब्धिसम्भवात्, दुःखस्वाभाविकत्ववादिभिर्बौद्धैश्चित्तस्यैवात्मताऽभ्युपगमाच्च। अथैवमात्मनाशादेव मोक्षोऽस्त्विति चेत्? न ; अहं बद्धो विमुक्तः स्यामिति बन्धसामानाधिकरण्येनैव मोक्षस्य पुरुषार्थत्वादिति॥ ७॥

भवत्वननुष्ठानं, तेन किम्? इत्यत आह—

(स्वभावतो बद्धस्य मोक्षसाधनोपदेशस्य वैफल्ये कारणनिर्देशः।—)

स्वभावस्यानपायित्वादननुष्ठानलक्षणम-प्रामाण्यम्॥ ८॥

स्वभावस्य यावद्द्रव्यभावित्वान्मोक्षासम्भवेन तत्साधनोपदेशश्रुतेरननुष्ठानलक्षणमप्रामाण्यं स्यादित्यर्थः॥ ८॥

ननु श्रुतिबलादेवानुष्ठानं स्यात्? तत्राह—

(वैफल्ये कारणान्तरनिर्देशः।—)

नाशक्योपदेशविधिः, उपदिष्टेऽप्यनुपदेशः॥ ९॥

नाशक्याय फलायोपदेशस्यानुष्ठानं सम्भवति, यत उपदिष्टेऽपि विहितेऽप्यशक्यस्योपाये स उपदेशो न भवति, किन्तूपदेशाभास एव, "बाधितमर्थं वेदोऽपि न बोधयति" इति न्यायादित्यर्थः॥ ९॥

अत्र शङ्कते—

(स्वाभाविकस्य अन्यथाभावे दृष्टान्तनिर्देशः ।—)

शुक्लपटवत् वीजवच्चेत् ? ॥ १० ॥

ननु स्वाभाविकस्याप्यपायो दृश्यते, यथा शुक्लपटस्य स्वाभाविकं शौक्ल्यं रागेणापनीयते, यथा च वीजस्य स्वाभाविक्यप्यङ्कुरशक्तिरग्निना अपनीयते ; अतः शुक्लपटवत् वीजवच्च स्वाभाविकस्य बन्धस्याप्यपायः पुरुषे सम्भवतीति तद्वदेव तत्साधनोपदेशः स्यादिति चेत् ? इत्यर्थः ॥ १० ॥

समाधत्ते—

(स्वाभाविकस्य अपरावर्त्तनीयत्वे समाधानम् ।—)

शक्त्युद्भवानुद्भवाभ्यां नाशक्योपदेशः ॥ ११ ॥

उक्तदृष्टान्तयोरपि नाशक्याय स्वाभाविकापायोपदेशो लोकानां भवति ; कुतः ? शक्त्युद्भवानुद्भवाभ्याम् । दृष्टान्तद्वये हि शौक्ल्यादेराविर्भाव-तिरोभावावेव भवतः, न तु शौक्ल्याङ्कुरशक्त्योरभावो भवति, रजकादिव्यापारैर्योगिसङ्कल्पादिभिश्च रक्तपट-भृष्टवीजयोः पुनः शौक्ल्याङ्कुरशक्त्याविर्भावादित्यर्थः । नन्वेवं पुरुषेऽपि दुःखशक्तितिरोभाव एव मोक्षोऽस्त्विति चेत् ? न ; दुःखात्यन्तनिवृत्तेरेव लोके पुरुषार्थत्वानुभवात्, श्रुति-स्मृत्योः पुरुषार्थत्वसिद्धेश्च, न तु दृष्टान्तयोरिव तिरोभावमात्रस्येति । किञ्च, दुःखशक्तितिरोभावमात्रस्य मोक्षत्वे कदाचित् योगीश्वरसङ्कल्पादिना शक्त्युद्भवस्य भृष्टवीजेष्विव मुक्तेष्वपि सम्भवेनानिर्मोक्षापत्तिरिति ॥ ११ ॥

स्वभावतो बन्धं निराकृत्य निमित्तेभ्योऽपि बन्धमपाकरोति सूत्रजातेन । पुरुषे दुःखस्य नैमित्तिकत्वेऽपि ज्ञानाद्युपायोच्छेद्यत्वं न घटेत, अनागतावस्थसूक्ष्मदुःखस्य प्रागभावनित्यत्वादित्याशयेन नैमित्तिकत्वं निराक्रियते—

(पुरुषस्य कालनिमित्तकबन्धप्रमादः ।—)

न कालयोगतः, व्यापिनो नित्यस्य सर्व-सम्बन्धात् ॥ १२ ॥

नापि कालसम्बन्धनिमित्तकः पुरुषस्य बन्धः ; कुतः ? व्यापिनो नित्यस्य कालस्य सर्वावच्छेदेन सर्वदा मुक्तामुक्तसकलपुरुषसम्बन्धात् सर्वावच्छेदेन सदा

सकलपुरुषाणां बन्धापत्तेरित्यर्थः। अत्र च प्रकरणे काल-देश-कर्मादीनां निमित्तत्वसामान्यं नापलप्यते, श्रुति-स्मृति-युक्तिभिः सिद्धत्वात्; किन्तु यत् नैमित्तिकत्वं पाकजरूपादिवन्निमित्तजन्यत्वं तदेव बन्धे प्रतिषिध्यते, पुरुषे बन्धस्यौपाधिकत्वाभ्युपगमात्। ननु कालादिनिमित्तकत्वेऽपि सहकार्यन्तरसम्भवासम्भवाभ्यां व्यवस्था स्यादिति चेत्? एवं सति यत्-संयोगे सत्यवश्यं बन्धस्तत्तदेव सहकारिणि लाघवात् बन्धो युक्तः, पुरुषे बन्धव्यवहारस्यौपाधिकत्वेनाप्युपपत्तेरिति कृतं नैमित्तिकत्वेनेति ॥ १२ ॥

(पुरुषस्य देशनिमित्तकबन्धाभावः।—)

न देशयोगतोऽपि, अस्मात् ॥ १३ ॥

देशयोगतोऽपि न बन्धः; कुतः? अस्मात् पूर्वसूत्रोक्तान्मुक्तामुक्त-सर्वपुरुषसम्बन्धात् मुक्तस्यापि बन्धापत्तेरित्यर्थः ॥ १३ ॥

(पुरुषस्य अवस्थानिमित्तकबन्धाभावः।—)

नावस्थातः, देहधर्मत्वात् तस्याः ॥ १४ ॥

सङ्घातविशेषरूपताऽऽख्या देहरूपा या अवस्था न तन्निमित्ततोऽपि पुरुषस्य बन्धः; कुतः? तस्या अवस्थाया देहधर्मत्वात् अचेतनधर्म-त्वादित्यर्थः। अन्यधर्मस्य साक्षादन्यबन्धकत्वेऽतिप्रसङ्गात् मुक्तस्यापि बन्धापत्तेरित्यर्थः ॥ १४ ॥

ननु पुरुषस्याप्यवस्थायां किं बाधकम्? तत्राह—

(अवस्थानिमित्तकबन्धाभावत्वे हेतुनिर्देशः।—)

असङ्गोऽयं पुरुष इति ॥ १५ ॥

इति-शब्दो हेत्वर्थे। पुरुषस्यासङ्गत्वादवस्थाया 'देहमात्रधर्मत्व'मिति पूर्वसूत्रेणान्वयः। पुरुषस्यावस्थारूपविकारस्वीकारे विकारहेतुसंयोगाख्यः सङ्गः प्रसज्येतेति भावः। असङ्गत्वे च श्रुतिः,—"स यदत्र किञ्चित् पश्यत्यनन्वागतस्तेन भवति असङ्गो ह्ययं पुरुषः" (बृह० उ० ४।३।१५) इति। सङ्गश्च संयोगमात्रं न भवति, काल-देशसम्बन्धस्य पूर्वमुक्तत्वात्। श्रुति-स्मृतिषु पद्मपत्रस्थजलेनेव पद्मपत्रस्यासङ्गतायाः पुरुषासङ्गतायां दृष्टान्तताश्रवणाच्च ॥ १५ ॥

(कर्मनिमित्तकबन्धाभावत्वे हेतुनिर्देशः ।—)

न कर्मणा, अन्यधर्मत्वादतिप्रसक्तेश्च ॥ १६ ॥

न हि विहितनिषिद्धकर्मणाऽपि पुरुषस्य बन्धः, कर्मणामनात्मधर्मत्वात् अन्यधर्मेण साक्षादन्यस्य बन्धे च मुक्तस्यापि बन्धापत्तेः। ननु स्वस्वोपाधिकर्मणा बन्धाङ्गीकारे नायं दोषः? इत्याशयेन हेत्वन्तरमाह, अतिप्रसक्तेश्चेति प्रलयादावपि दुःखयोगरूपबन्धापत्तेश्चेत्यर्थः। सहकार्य्यन्तरविलम्बतो विलम्बकल्पनं च प्रागेव निराकृतं "न कालयोग—" (१२ सू०) इत्यादिसूत्रे इति ॥ १६ ॥

नन्वेवं दुःखयोगरूपोऽपि बन्धः कर्मसामानाधिकरण्यानुरोधेन चित्तस्यैवास्तु, दुःखस्य चित्तधर्मतायाः सिद्धत्वात्; किमर्थं पुरुषस्यापि कल्प्यते बन्धः? इत्याशङ्कायामाह—

(बन्धस्य चित्तधर्मत्वस्वीकारे अनुपपत्तिः ।—)

विचित्रभोगानुपपत्तिरन्यधर्मत्वे ॥ १७ ॥

दुःखयोगरूपबन्धस्य चित्तमात्रधर्मत्वे विचित्रभोगानुपपत्तिः। पुरुषस्य हि दुःखयोगं विनाऽपि दुःखसाक्षात्काराख्यभोगस्वीकारे सर्वपुरुषदुःखादीनां सर्वपुरुषभोग्यता स्यात्, नियामकाभावात्; ततश्च अयं दुःखभोक्ता अयं च सुखभोक्तेत्यादिरूपभोगवैचित्र्यं नोपपद्येतेत्यर्थः। अतो भोगवैचित्र्योपपत्तये भोगनियामकतया दुःखादियोगरूपो बन्धः पुरुषेऽपि स्वीकार्य्यः। स च पुरुषे दुःखयोगः प्रतिबिम्बरूप एवेति प्रागेवोक्तं, प्रतिबिम्बश्च स्वोपाधिवृत्तेरेव भवतीति न सर्वपुंसां सर्वदुःखभोग इति भावः। चित्तवृत्तिबोधे पुरुषस्यानादिः स्वस्वामिभावः सम्बन्धो हेतुरिति योगभाष्यादयं सिद्धान्तः सिद्धः। चित्ते च पुरुषस्य स्वत्वं स्वभुक्तवृत्तिवासनावत्त्वमिति। यत् तु चित्तस्यैव बन्ध-मोक्षौ, न पुरुषस्येति श्रुति-स्मृतिषु गीयते, तत् बिम्बरूपदुःखयोगरूपं पारमार्थिकं बन्धमादाय बोध्यम् ॥ १७ ॥

साक्षात् प्रकृतिनिमित्तकत्वमपि बन्धस्यापाकरोति—

(प्रकृतिनिमित्तकबन्धाभावे हेतुनिर्देशः ।—)

प्रकृतिनिबन्धनाच्चेत् ? न ; तस्या अपि पारतन्त्र्यम् ॥ १८ ॥

ननु प्रकृतिनिमित्ताद्बन्धो भवत्विति चेत्? न ; यतस्तस्या अपि बन्धकत्वे संयोगपारतन्त्र्यमुत्तरत्र वक्ष्यमाणमस्ति। संयोगविशेषं विनाऽपि बन्धकत्वे प्रलयादावपि दुःखबन्धप्रसङ्गादित्यर्थः। "प्रकृतिनिबन्धना चेत्" इति पाठे तु—प्रकृतिनिबन्धना चेत् बन्धनेत्यर्थः ॥ १८ ॥

अतो यत्परतन्त्रा प्रकृतिर्बन्धकारणं सम्भवेत्, तस्मादेव संयोगविशेषादौपाधिको बन्धः, अग्निसंयोगाज्जलौष्ण्यवदिति स्वसिद्धान्तमनेनैव प्रसङ्गेनान्तराले एवावधारयति—

(पुरुषस्य बद्धत्वे प्रकृतिसंयोगस्य हेतुतानिर्देशः ।—)

न नित्य-शुद्ध-बुद्ध-मुक्तस्वभावस्य तद्योगः, तद्योगादृते ॥ १९ ॥

तस्मात् तद्योगादृते प्रकृतिसंयोगं विना न पुरुषस्य तद्योगो बन्धसम्पर्कोऽस्ति, अपि तु स एव बन्धः, बन्धस्यौपाधिकत्वलाभाय नञ्द्वयेन वक्रोक्तिः। यदि हि बन्धः प्रकृतिसंयोगजन्यः स्यात् पाकजरूपवत्, तदा तद्वदेव तद्वियोगेऽप्यनुवर्तेत। न च द्वितीयक्षणादेर्दुःखनाशकत्वं कार्य्यं, कारणनाशस्य कार्य्यनाशकतायाः क्लृप्तत्वेन तेनैवोपपत्तावस्याभिनव-कल्पनात्। वृत्तिर्हि दुःखादेरुपादानम् ; अतो दीपशिखावत् क्षणभङ्गुराया वृत्तेराशुविनाशित्वेनैव तद्धर्माणां दुःखेच्छादीनां विनाशः सम्भवतीति ; अतः प्रकृतिवियोगे बन्धाभावादौपाधिक एव बन्धः, न तु स्वाभाविको नैमित्तिको वेति। तथा संयोगनिवृत्तिरेव साक्षाद्धानोपाय इत्यपि वक्रोक्तिफलम्। तथा च स्मृतिः,—

"यथा स्वलङ्गदुग्धाक्षिप्त-गृहं विच्छिद्य रक्ष्यते।
तथा सदोषप्रकृति-विच्छिन्नोऽयं न शोचति॥"

इति। वैशेषिकाणामिव पारमार्थिको दुःखयोग इति भ्रमो मा भूदित्येतदर्थं नित्येत्यादि। यथा स्वभावशुद्धस्य स्फटिकस्य रागयोगो

न जपायोगं विना घटते, तथैव नित्यशुद्धादिस्वभावस्य पुरुषस्योपाधि-संयोगं विना दुःखसंयोगो न घटते, स्वतो दुःखाद्यसम्भवादित्यर्थः । तदुक्तं सौरे—

"यथा हि केवलो रक्तः स्फटिको लक्ष्यते जनैः ।
रञ्जकाद्युपधानेन तद्वत् परमपूरुषः ॥"

इति । नित्यत्वं कालानवच्छिन्नत्वम् । शुद्धादिस्वभावत्वं च नित्य-शुद्धत्वादिकम् ; तत्र नित्यशुद्धत्वं सदा पापपुण्यशून्यत्वम् । नित्यबुद्धत्वम् अलुप्तचिद्रूपत्वम् । नित्यमुक्तत्वं सदा पारमार्थिकदुःखायुक्तत्वम् । प्रतिबिम्ब-रूपदुःखयोगस्त्वपारमार्थिको बन्ध इति भावः । आत्मनो नित्यशुद्धत्वादौ च श्रुतिः,—"अयमात्मा सन्मात्रो नित्यः शुद्धो बुद्धः सत्यो मुक्तो निरञ्जनो विभुः" (नृसिं० उ० ९ख०) इत्यादि ।

नन्वस्य मननशास्त्रत्वादत्रार्थे युक्तिरपि वक्तव्येति चेत् ? सत्यम् ; 'न तद्योगस्तद्योगादृते' इत्यनेन नित्यशुद्धत्वादौ युक्तिरप्युक्तैव ; तथा हि आत्मनि नित्यत्व-विभुत्वादिकं तावत् न्यायादिदर्शनेष्वेव साधितम् । तत्र नित्यस्य विभोरात्मनो यद्योगं विना दुःखाद्यखिलविकारैर्योगो न भवति, तस्यैवान्तःकरणस्य सर्वसम्मतकारणस्य तदुपादानकारणत्वमेव युक्तं, लाघवात् ; सर्वविकारेष्वन्तःकरणस्यैवान्वयव्यतिरेकाभ्याञ्च । न पुनरन्तर्विकारेषु मनसो निमित्तत्वम् आत्मनश्चोपादानत्वं युक्तं, कारणद्वय-कल्पने गौरवात् । नन्वहं सुखी दुःखी करोमीत्याद्यनुभवादात्मनो विका-रोपादानत्वसिद्धिरिति चेत् ? न ; अहं गौर इत्यादिभ्रमप्रतान्तःपाति-त्वेनाप्रामाण्यशङ्कास्कन्दिततयोक्तप्रत्यक्षाणामुक्तानुकूलतर्कानुगृहीतानुमानापेक्षया दुर्बलत्वात् । आत्मनश्चिन्मात्रत्वे तु युक्तिरग्रे वक्ष्यते इति दिक् ।

अस्य सूत्रस्यैवार्थः कारिकयाऽप्युक्तः,—

"तस्मात् तत्संयोगादचेतनं चेतनावदिव लिङ्गम् ।
गुणकर्तृत्वे च तथा कर्त्तेव भवत्युदासीनः ॥"

इति । कर्तृत्वमत्र दुःखित्वादिसकलविकारोपलक्षणम् । तथा योगसूत्रेऽप्यस्य सूत्रस्यैवार्थ उक्तः,—"द्रष्टृ-दृश्ययोः संयोगो हेयहेतुः" इति । गीतायां च—

"पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुङ्क्ते प्रकृतिजान् गुणान्" (१३अ० २१श्लो०)

इति। प्रकृतिस्थः प्रकृतौ संयुक्तः। तथा च श्रुतावपि—

"आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः" (कठ० ३।४)

इति। न च कालादिवदेव प्रकृतिसंयोगोऽपि मुक्तामुक्तपुरुषसाधारणतया कथं बन्धहेतुरिति वाच्यम्; जन्मापरनाम्नः स्वस्वबुद्धिभावापन्नप्रकृतिसंयोगविशेषस्यैवात्र संयोगशब्दार्थत्वात्, योगभाष्ये व्यासैस्तथा व्याख्यातत्वात्, बुद्धिवृत्त्युपाधिनैव पुरुषे दुःखयोगाच्च। वैशेषिकादिवदेव भोगजनकताऽवच्छेदकत्वेनान्तःकरणसंयोगे वैजात्यं चास्माभिरपीष्टम्; अतो न सुषुप्त्यादौ बन्धप्रसङ्गः। स्वस्वभुक्तवृत्तिवासनावद्यत्किञ्चित् वृत्ति-तत्संस्कारप्रवाहोऽप्यनादिः; अतः स्वस्वामिभावव्यवस्थितिः। कश्चित् तु प्रकृति-पुरुषयोः संयोगाङ्गीकारे पुरुषस्य परिणाम-सङ्गौ प्रसज्येयाताम्; अतोऽत्राविवेक एव योगशब्दार्थः, न तु संयोग इति। तन्न; "तद्योगोऽप्यविवेकात्" (१।५५) इति सूत्रेणाविवेकस्य योगहेतुताया एव सूत्रकारेण वक्ष्यमाणत्वात्, "स्व-स्वामिशक्त्योः स्वरूपोपलब्धिहेतुः संयोगः" (साध० पा० २३ सू०) "तस्य हेतुरविद्या" (साध० पा० २४ सू०) इति सूत्राभ्यां पातञ्जलेऽपि संयोगहेतुत्वस्यैवाविद्याया उक्तत्वाच्च। किञ्च, विवेकाभावरूपस्याविवेकस्य संयोगत्वे प्रलयादावपि प्रकृति-पुरुषसंयोगसत्त्वेन भोगाद्यापत्तिः। मिथ्याज्ञानरूपस्याविवेकस्य च संयोगत्वे आत्माश्रयः, पुम्प्रकृतिसंयोगस्याज्ञानादिहेतुत्वादिति। तस्मादविवेकातिरिक्तो योगो वक्तव्यः, स च संयोग एव, अन्यथाप्रामाणिकत्वात्। संयोगश्च न परिणामः, सामान्यगुणातिरिक्तधर्मोत्पत्त्यैव परिणामित्वव्यवहारात्; अन्यथा कूटस्थस्य सर्वगतत्वरूपविभुत्वानुपपत्तेः। नापि संयोगमात्रं सङ्गः, परिणामहेतुसंयोगस्यैव सङ्गशब्दार्थताया वक्तव्यत्वादिति।

ननु तथाऽपि कथं नित्ययोः प्रकृति-पुरुषयोर्महदादिहेतुरनित्यः संयोगो घटते इति चेत्? न; प्रकृतेः परिच्छिन्नापरिच्छिन्नत्रिविधगुणसमुदायरूपतया परिच्छिन्नगुणावच्छेदेन पुरुषसंयोगोत्पत्तेः सम्भवात्; श्रुति-स्मृतिसिद्धत्वात् प्रकृतिसंयोग-क्षोभयोरिति। एतच्च योगवार्त्तिके प्रपञ्चितमस्माभिः।

अपरस्तु भोग्य-भोक्तृयोग्यतैवानयोः संयोग इत्याह। तदपि न; योग्यताया नित्यत्वे ज्ञाननिवर्त्त्यत्वानुपपत्तेः। अनित्यत्वे किमपराद्धं संयोगेन? परिणामित्वापत्तेः समानत्वात्, भोग्य-भोक्तृयोग्यतायाः संयोगरूपत्वस्य सूत्रादिष्वनुक्तत्वेनाप्रामाणिकत्वाच्चेति; तस्मात् संयोगविशेष एवात्र बन्धाख्यहेयहेतुतया सूत्रकाराभिप्रेत इति स्वयं बन्धहेतुरवधारितः ॥१९॥

इदानीं नास्तिकाभिप्रेता अपि बन्धहेतवो निराकर्त्तव्याः। तत्र—

"षड्भिज्ञो दशबलोऽद्वयवादी विनायकः" (इत्यमरः)

इत्यनुशासनादिसिद्धाः क्षणिकविज्ञानात्मवादिनो बौद्धप्रभेदा एवमाहुः,—"नास्ति प्रकृत्यादि वाह्यं वस्त्वन्यत्, येन तत्संयोगादौपाधिकस्तात्त्विको वा बन्धः स्यात्; किन्तु क्षणिकविज्ञानसन्तानमात्रमद्वितीयं तत्त्वम्, अन्यत् सर्वं सांवृत्तिकं, संवृत्तिश्चाविद्या मिथ्याज्ञानाख्या, तत एव बन्धः" इति। तथा च तैरुक्तम्—

"अभिन्नोऽपि हि बुद्ध्यात्मा विपर्य्यासनिदर्शनैः।
ग्राह्य-ग्राहकसंवित्ति-भेदवानिव लक्ष्यते॥"

इति। तन्मतमादौ निराक्रियते—

(अविद्यानिमित्तकबन्धाभावे हेतुनिर्देशः।—)

नाविद्यातोऽपि, अवस्तुना बन्धायोगात् ॥ २० ॥

अपि-शब्दः पूर्वोक्तकालाद्यपेक्षया। अविद्यातोऽपि न साक्षाद्बन्धयोगः, अद्वैतवादिनां तेषामविद्याया अप्यवस्तुत्वेन तया बन्धानौचित्यात्, न हि स्वाप्नरज्ज्वा बन्धनं दृष्टमित्यर्थः। बन्धोऽप्यवास्तव इति चेत्? न; स्वयं सूत्रकारेण निराकरिष्यमाणत्वात्, विज्ञानाद्वैतश्रवणोत्तरं बन्धनिवृत्तये योगाभ्यासाभ्युपगमविरोधाच्च, बन्धमिथ्यात्वश्रवणेन बन्धनिवृत्त्याख्यफलसिद्धत्वनिश्चयात् तदर्थं बह्वायाससाध्ययोगाङ्गानुष्ठानासम्भवादिति ॥ २० ॥

(अविद्याया वस्तुत्वाङ्गीकारे दोषनिर्देशः।—)

वस्तुत्वे सिद्धान्तहानिः ॥ २१ ॥

यदि चाविद्याया वस्तुत्वं स्वीक्रियते, तदा स्वाभ्युपगतस्याविद्याऽद्वैतत्वस्य हानिरित्यर्थः ॥ २१ ॥

(अविद्याया वस्तुत्वाङ्गीकारे दोषान्तरनिर्देशः ।—)

विजातीयद्वैतापत्तिश्च ॥ २२ ॥

किञ्च, अविद्याया वस्तुत्वे क्षणिकविज्ञानसन्तानाद्विजातीयं द्वैतं प्रसज्येत, तच्च भवतामनिष्टमित्यर्थः। सन्तानान्तःपातिव्यक्तीनामानन्त्यात् सजातीयद्वैतमिष्यते एवेत्याशयेन विजातीयेति विशेषणम्। नन्वविद्याया अपि ज्ञानविशेषत्वादविद्ययाऽपि कथं विजातीयद्वैतमिति चेत्? न; ज्ञानरूपाविद्याया बन्धोत्तरकालीनतया वासनारूपाविद्याया एव तैर्बन्धहेतुत्वाभ्युपगमात्; वासना तु ज्ञानाद्विजातीयैवेति। एभिश्च सूत्रैर्ब्रह्ममीमांसासिद्धान्तो निराक्रियते इति भ्रमो न कर्त्तव्यः, ब्रह्ममीमांसायां केनापि सूत्रेणाविद्यामात्रतो बन्धस्यानुक्तत्वात्, "अविभागो वचनात्" (वे० सू० ४।२।१६) इत्यादिसूत्रैर्ब्रह्ममीमांसाया अभिप्रेतस्याविभागलक्षणाद्वैतस्याविद्यादिवास्तवत्वेऽप्यविरोधाच्च। यत् तु वेदान्तिब्रुवाणामाधुनिकस्य मायावादस्यात्र लिङ्गं दृश्यते, तत् तेषामपि विज्ञानवाद्येकदेशितया युक्तमेव—

> "मायावादमसच्छास्त्रं प्रच्छन्नं बौद्धमेव च।
> मयैव कथितं देवि! कलौ ब्राह्मणरूपिणा॥"

इत्यादिपद्मपुराणस्थशिववाक्यपरम्पराभ्यः; न तु तत् वेदान्तमतं—

> "वेदार्थवन्महाशास्त्रं मायावादमवैदिकम्"

इति तद्वाक्यशेषादिति। मायावादिनोऽत्र च न साक्षात् प्रतिवादित्वं, विजातीयेति विशेषणवैयर्थ्यात्, मायावादे सजातीयाद्वैतस्याप्यनभ्युपगमादिति; तस्मादत्र प्रकरणे विज्ञानवादिनां बन्धहेतुव्यवस्थैव साक्षान्निराक्रियते। अनयैव च रीत्या नवीनानामपि प्रच्छन्नबौद्धानां मायावादिनामविद्यामात्रस्य तुच्छस्य बन्धहेतुत्वं निराकृतं वेदितव्यम्। अस्मन्मते त्वविद्यायाः कूटस्थनित्यतारूपपारमार्थिकत्वाभावेऽपि घटादिवद्वास्तवत्वेन वक्ष्यमाणसंयोगद्वारा बन्धहेतुत्वे यथोक्तबाधाऽनवकाशः। एवं योगमते ब्रह्ममीमांसामतेऽपीति॥ २२॥

पुनः शङ्कते—

(अविद्यायाः स्वरूपविचारे शङ्कावतारणम् ।—)

विरुद्धोभयरूपा चेत् ? ॥ २३ ॥

ननु विरुद्धं यदुभयं सदसच्च सदसद्विलक्षणं वा तद्रूपैवाविद्या वक्तव्या ; अतो न तया पारमार्थिकाद्वैतभङ्ग इति चेत् ? इत्यर्थः । स्वयं तु सदसत्त्वं प्रपञ्चस्य वक्ष्यति, तत्र सत्त्वासत्त्वे व्यक्ताव्यक्तत्वरूपत्वाद्विरुद्धे एव न भवत इति सूचयितुं विरुद्धपदोपादानम् ॥ २३ ॥

परिहरति—

(अविद्यायाः स्वरूपविषयकशङ्कापरिहारः ।—)

न तादृक्, पदार्थाप्रतीतेः ॥ २४ ॥

सुगमम् । अपि च, अविद्यायाः साक्षादेव दुःखयोगाख्यबन्धहेतुत्वे ज्ञानेनाविद्याक्षयानन्तरं प्रारब्धभोगानुपपत्तिः, बन्धपर्य्यायस्य दुःखभोगस्य कारणनाशादिति । अस्मदादिमते तु नायं दोषः, संयोगद्वारैव अविद्याकर्मादीनां बन्धहेतुत्वात् । जन्माख्यश्च संयोगः प्रारब्धसमाप्तिं विना न नश्यतीति ॥ २४ ॥

पुनः शङ्कते—

(अविद्यायाः स्वरूपविचारे शङ्कान्तरावतारणम् ।—)

न वयं षट्पदार्थवादिनो वैशेषिकादिवत् ॥२५॥

ननु वैशेषिकाद्यास्तिकवन्न वयं षट्-षोड़शादिनियतपदार्थवादिनः ; अतोऽप्रतीतोऽपि सदसदात्मकः सदसद्विलक्षणो वा पदार्थोऽविद्येत्यभ्युपेयमिति भावः ॥ २५ ॥

परिहरति—

(अविद्यायाः स्वरूपविषयकशङ्कायां परिहारान्तरम् ।—)

अनियतत्वेऽपि नायौक्तिकस्य सङ्ग्रहः, अन्यथा बालोन्मत्तादिसमत्वम् ॥ २६ ॥

पदार्थनियमो माऽस्तु, तथाऽपि भावाभावविरोधेन युक्तिविरुद्धस्य सदसदात्मकपदार्थस्य सङ्ग्रहो भवद्वचनमात्राच्छिष्याणां न सम्भवति, अन्यथा

बालकाद्युक्तास्याप्ययौक्तिकस्य सङ्ग्रहः स्यादित्यर्थः । श्रुत्यादिकं चास्मिन्नर्थे स्फुटं नास्ति ; युक्तिविरोधेन च सन्दिग्धश्रुतेरर्थान्तरसिद्धिरिति भावः ।

"नासद्रूपा न सद्रूपा माया नैवोभयात्मिका ।
सदसद्भ्यामनिर्वाच्या मिथ्याभूता सनातनी ॥"

इत्यादिसौरादिवाक्यानां त्वयमर्थः,—

"विकारजननीं मायामष्टरूपामजां ध्रुवाम्" (चुलिकोप० ३)

इत्यादिश्रुतिसिद्धा मायाख्या प्रकृतिः परमार्थसती न भवति, पूर्वपूर्वविकाररूपैः प्रतिक्षणमपायात् । नापि परमार्थासती भवति, अर्थक्रियाकारित्वेन शशशृङ्गविलक्षणत्वात् । नापि तदुभयात्मिका, विरोधाच्च ; अतः सदसद्भ्यामनिर्वाच्या सत्यैवेत्यसत्यैवेति च निर्द्धार्य्योपदेष्टुमशक्या ; किन्तु मिथ्याभूता लयाख्यव्यावहारिकासत्त्ववती, परिणामिनित्यतारूपव्यावहारिकसत्त्ववती चेति । एतच्चाग्रे प्रपञ्चयिष्याम इति दिक् । एतत्प्रकरणोपन्यस्तानि च सर्वाण्येव दूषणान्याधुनिकेऽपि मायावादे योजनीयानि ॥ २६ ॥

अपरे नास्तिका आहुः,—"क्षणिका बाह्यविषयाः सन्ति, तेषां वासनया जीवस्य बन्धः" इति ; तदपि दूषयति—

(वासनानिमित्तकबन्ध इति मतनिराकरणम् ।—)

नानादिविषयोपरागनिमित्तकोऽप्यस्य ॥ २७ ॥

अस्यात्मनः प्रवाहरूपेणानादिर्या विषयवासना, तन्निमित्तकोऽपि बन्धो न सम्भवतीत्यर्थः । "निमित्ततोऽस्य" इति पाठस्तु समीचीनः ॥ २७ ॥

अत्र हेतुमाह—

(वासनानिमित्तकबन्धाभावे हेतुनिर्देशः ।—)

न बाह्याभ्यन्तरयोरुपरज्योपरञ्जकभावोऽपि, देशव्यवधानात् स्रुघ्नस्थ-पाटलिपुत्रस्थयोरिव ॥२८॥

तन्मते परिच्छिन्नो देहाभ्यन्तरस्थ एवात्मा । तस्याभ्यन्तरस्य न बाह्यविषयेण सहोपरज्योपरञ्जकभावोऽपि सम्भवति ; कुतः ? स्रुघ्नस्थ-पाटलिपुत्रस्थयो-

रिव देशव्यवधानादित्यर्थः। संयोगे सत्येव हि वासनाख्य उपरागो दृष्टः ; यथा—मञ्जिष्ठा-वस्त्रयोः यथा वा पुष्प-स्फटिकयोरिति। अपि-शब्देन स्वमतेऽपि संयोगाभावादिः समुच्चीयते। सुघ्न-पाटलिपुत्रौ विप्रकृष्टौ देशविशेषौ ॥ २८ ॥

ननु भवतामिन्द्रियाणामिवास्माकमात्मनो विषयदेशे गमनाद्विषय-संयोगेन विषयोपरागो वक्तव्यः ? तत्राह—

(वासनानिमित्तकबन्धाभावे हेत्वन्तरनिर्देशः ।—)

द्वयोरेकदेशलब्धोपरागान्न व्यवस्था ॥ २९ ॥

द्वयोर्बद्ध-मुक्तात्मनोरेकस्मिन् विषयदेशे लब्धविषयोपरागान्न बन्ध-मोक्षव्यवस्था स्यात्, मुक्तस्यापि बन्धापत्तेरित्यर्थः ॥ २९ ॥

अत्र शङ्कते—

(अदृष्टनिमित्तकबन्धनाशङ्कावतारणम् ।—)

अदृष्टवशाच्चेत् ? ॥ ३० ॥

नन्वेकदेशसम्बन्धेन विषयसंयोगसाम्येऽप्यदृष्टवशादेवोपरागलाभ इति चेत् ? इत्यर्थः ॥ ३० ॥

परिहरति—

(अदृष्टनिमित्तकबन्धनाशङ्कापरिहारः ।—)

न द्वयोरेककालायोगादुपकार्य्योपकारक-भावः ॥ ३१ ॥

क्षणिकत्वाभ्युपगमात् द्वयोः कर्तृ-भोक्त्रोरेककालासत्त्वेन नोपकार्य्योप-कारकभावः, न कर्तृनिष्ठादृष्टेन भोक्तृनिष्ठो विषयोपरागः सम्भवती-त्यर्थः ॥ ३१ ॥

शङ्कते—

(अदृष्टनिमित्तकबन्धने शङ्कान्तरावतारणम् ।—)

पुत्रकर्मवदिति चेत् ? ॥ ३२ ॥

ननु यथा पितृनिष्ठेन पुत्रकर्मणा पुत्रस्योपकारो भवति, तद्वत् व्यधि-करणेनैवादृष्टेन विषयोपरागः स्यादित्यर्थः ॥ ३२ ॥

दृष्टान्तासिद्धया परिहरति—

(दृष्टान्तासिद्धया अदृष्टनिमित्तकबन्धने शङ्कान्तरपरिहारः।—)

नास्ति हि तत्र स्थिर एकात्मा यो गर्भाधानादिना संस्क्रियते॥ ३३॥

पुत्रेष्ट्याऽपि तन्मते पुत्रस्योपकारो न घटते, हि यस्मात् तत्र तन्मते गर्भाधानमारभ्य जन्मपर्य्यन्तं स्थायी एक आत्मा नास्ति, यो जन्मोत्तरकालीनकर्माधिकारार्थं पुत्रेष्ट्या संस्क्रियेतेति दृष्टान्तस्याप्यसिद्धिरित्यर्थः। अस्मन्मते तु स्थैर्य्याभ्युपगमात् तत्राप्यदृष्टसामानाधिकरण्यमेवास्ति, पुत्रेष्ट्या जनितेन पुत्रोपाधिनिष्ठादृष्टेनैव पुत्रोपाधिद्वारा पुत्रस्योपकारादित्यस्मन्मतेऽपि न दृष्टान्तासिद्धिरिति भावः॥ ३३॥

ननु बन्धस्यापि क्षणिकत्वादनियतकारणकोऽभावकारणको वा बन्धोऽस्तु? इत्याशयेनापरो नास्तिकः प्रत्यवतिष्ठते—

(बन्धस्य क्षणिकत्ववादसमर्थने नास्तिकानां युक्तिः।—)

स्थिरकार्य्यासिद्धेः क्षणिकत्वम्॥ ३४॥

बन्धस्येति शेषः। भावस्तूक्त एव। अत्रायं प्रयोगः,—विवादास्पदं बन्धादि क्षणिकं, सत्त्वाद्दीपशिखादिवदिति। न च घटादौ व्यभिचारः, तस्यापि पक्षसमत्वात्। एतदेवोक्तं स्थिरकार्य्यासिद्धेरिति॥ ३४॥

समाधत्ते—

(नास्तिकानां क्षणिकत्ववादखण्डने युक्तिप्रदर्शनम्।—)

न, प्रत्यभिज्ञाबाधात्॥ ३५॥

न, कस्यापि क्षणिकत्वमिति शेषः। यदेवाहमद्राक्षं तदेवाहं स्पृशामीत्यादिप्रत्यभिज्ञया स्थैर्य्यसिद्धेः क्षणिकत्वस्य बाधात्, प्रतिपक्षानुमानेनेत्यर्थः। तत् यथा—बन्धादि स्थिरं, सत्त्वात् घटादिवदिति अस्मन्मते एवानुकूलतर्कसत्त्वेन न सत्प्रतिपक्षता। प्रदीपादौ च सूक्ष्मानेकक्षणानाकलनेन क्षणिकत्वभ्रम एव परेषामिति॥ ३५॥

(क्षणिकत्ववादखण्डने युक्त्यन्तरप्रदर्शनम्।—)

श्रुति-न्यायविरोधाच्च ॥ ३६ ॥

"सदेव सौम्येदमग्र आसीत्" (छान्दो० ६ अ० २ ख० १ म०) "तम एवेदमग्र आसीत्" (मैत्री० ५।२) इत्यादिश्रुतिभिः कथमसतः सज्जायेत? इत्यादिश्रौतादियुक्तिभिश्च कार्य्य-कारणात्मकाखिलप्रपञ्चे क्षणिकत्वानुमानस्य विरोधान्न क्षणिकत्वं कस्यापीत्यर्थः ॥ ३६ ॥

(क्षणिकत्ववादखण्डने युक्त्यन्तरप्रदर्शनम्।—)

दृष्टान्तासिद्धेश्च ॥ ३७ ॥

प्रदीपशिखादिदृष्टान्ते क्षणिकत्वासिद्धेश्च न क्षणिकत्वानुमानमित्यर्थः ॥ ३७ ॥

किञ्च, क्षणिकतावादिनां मृद्घटादिस्थलेऽपि कार्य्य-कारणभावः प्रवृत्ति-निवृत्त्यन्यथाऽनुपपत्तिसिद्धो नोपपद्यत इत्याह—

(क्षणिकत्ववादिनां कार्य्य-कारणभावविषयकमते अनुपपत्तिप्रदर्शनम्।—)

युगपज्जायमानयोर्न कार्य्य-कारणभावः ॥ ३८ ॥

किं युगपज्जायमानयोः कार्य्य-कारणभावः? किं वा क्रमिकयोः? तत्र नाद्यः, विनिगमकाभावादिभ्य इति भावः ॥ ३८ ॥

नान्त्य इत्याह—

(क्षणिकत्ववादिनां कार्य्य-कारणभावविषयकमते
अनुपपत्त्यन्तरप्रदर्शनम्।—)

पूर्वापाये उत्तरायोगात् ॥ ३९ ॥

पूर्वस्य कारणस्यापायकाले उत्तरस्य कार्य्यस्योत्पत्त्यनौचित्यादपि न क्षणिकवादे सम्भवति कार्य्य-कारणभावः, उपादानकारणानुगततयैव कार्य्यानुभवादित्यर्थः ॥ ३९ ॥

उपादानकारणमधिकृत्यैव दूषणान्तरमाह—

(क्षणिकत्ववादिनां कार्य्य-कारणभावविषयकमते दूषणान्तरप्रदर्शनम्।—)

तद्भावे तदयोगादुभयव्यभिचारादपि न ॥ ४० ॥

यतः पूर्वस्य भावकाले उत्तरस्यासम्बन्धः, अत उभयव्यभिचारात्

अन्वय-व्यतिरेकव्यभिचारादपि न कार्य्य-कारणभाव इत्यर्थः। तथा हि, यदोपादेयोत्पत्तिस्तदोपादानं, यदा चोपादानाभावस्तदोपादेयोत्पत्त्यभाव इत्यन्वय-व्यतिरेकाभ्यामेवोपादानोपादेययोः कार्य्य-कारणभावग्रहो भवति। तत्र चक्षणिकत्वेन क्रमिकयोस्तयाविरुद्धकालतया अन्वय-व्यतिरेकव्यभिचाराभ्यां न कार्य्य-कारणभावसिद्धिरिति ॥ ४० ॥

ननु निमित्तकारणस्येवोपादानकारणस्यापि पूर्वभावमात्रेणैव कारणताऽस्तु? तत्राह—

(क्षणिकत्ववादिसम्मतकार्य्य-कारणभावविषये दोषान्तरप्रदर्शनम् ।—)

पूर्वभावमात्रे न नियमः ॥ ४१ ॥

पूर्वभावमात्राभ्युपगमे चेदमेवोपादानमिति नियमो न स्यात्, निमित्तकारणानामपि पूर्वभावाविशेषात्, उपादान-निमित्तयोर्विभागः सर्वलोकसिद्ध इत्यर्थः ॥ ४१ ॥

अपरे तु नास्तिका आहुः,—"विज्ञानातिरिक्तवस्त्वभावेन बन्धोऽपि विज्ञानमात्रं स्वप्नपदार्थवत्; अतोऽत्यन्तमिथ्यात्वेन न तत्र कारणमस्ति" इति। तन्मतमपाकरोति—

(विज्ञानवादिमतखण्डनम् ।—)

6 1/2

न विज्ञानमात्रं, वाह्यप्रतीतेः ॥ ४२ ॥

न विज्ञानमात्रं तत्त्वं, वाह्यार्थानामपि विज्ञानवत् प्रतीतिसिद्धत्वात् इत्यर्थः ॥ ४२ ॥

ननु लाघवतर्केण स्वप्नादिदृष्टान्तैर्दृश्यत्वहेतुकमिथ्यात्वानुमानेन वाह्यवस्त्वनुभवो वाधनीयः। अत्र भवतां श्रुति स्मृती अपि स्तः "चिद्वीदं सर्वं" (नृसिंह० उत्त० ७) 'तस्माद्विज्ञानमेवास्ति न प्रपञ्चो न संसृतिः" इत्यादि? इत्यतो दूषणान्तरमाह—

(विज्ञानवादिमतखण्डने युक्त्यन्तरम् ।—)

तदभावे तदभावाच्छून्यं तर्हि ॥ ४३ ॥

तर्हि वाह्याभावे शून्यमेव प्रसज्येत, न तु विज्ञानमपि। कुतः? तदभावे तदभावात् वाह्याभावे विज्ञानस्याप्यभावप्रसङ्गाद्विज्ञानप्रतीतेरपि

वाह्यप्रतीतिवदवस्तुविषयत्वानुमानसम्भवात्, विज्ञानप्रामाण्यस्य क्वाप्य-सिद्धत्वाच्च, तथा विज्ञाने प्रमाणानामपि वाह्यतयाऽपलापाच्चेत्यर्थः। नन्वनुभवे कस्यापि विवादाभावेन नास्ति तत्र प्रमाणापेक्षेति चेत्? न; शून्यवादिनामेव तत्र विवादात्। अथासताऽपि प्रमाणेन वस्तु सिध्यति, विषयाबाधस्यैव प्रामाण्यप्रयोजकत्वात्, न तु प्रमाणपारमार्थिकत्वस्येति चेत्? न; एवं सत्यसत्प्रमाणस्य सर्वत्र सुलभत्वेन क्वाप्यर्थे प्रमाणान्वेषणस्या-योगात्। अथासत्त्वेऽपि व्यावहारिकसत्त्वरूपो विशेषः प्रमाणादि-ष्वेष्टव्य इति चेत्? आयातं मार्गेण। किं पुनरिदं व्यावहारिकत्वम्? यदि परिणामित्वं, तदा अस्माभिरपीदृशमेव सत्त्वं ग्राह्य-ग्राहकप्रमाणाना-मिष्टं, शुक्ति-रजतादितुल्यत्वस्यैव प्रपञ्चेऽस्माभिः प्रतिषेधात्। यदि पुनः प्रतीयमानतामात्रं, तदाऽपि तादृशैरेव प्रमाणैर्वाह्यार्थस्यापि सिद्धि-प्रसङ्गात्। लाघवतर्कानुगृहीतेन यथाकथञ्चिदनुमानेनेव बाधस्तु विज्ञानेऽपि समान इति। एतेनाधुनिकानां वेदान्तिब्रुवाणामपि मतं विज्ञानवादतुल्ययोग-क्षेमतया निरस्तम्। विज्ञानमात्रसत्यताप्रतिपादक-श्रुति-स्मृतयस्तु कूटस्थत्वरूपां पारमार्थिकसत्तामेव वाह्यानां प्रतिषेधन्ति, न तु परिणामित्वरूपां व्यावहारिकसत्तामपि—

"यत् तु कालान्तरेणापि नान्यसंज्ञामुपैति वै।
परिणामादिसम्भूतां तद्वस्तु नृप! तच्च किम्?॥
वस्तु राजेति यल्लोके यत् तु राजभटादिकम्।
तथाऽन्यच्च नृपेत्थं तु न सत् सङ्कल्पनामयम्॥"

इति विष्णुपुराणादिभ्यः परिणामित्वस्यैवासत्तात्वावगमादिति। सङ्कल्पना-मयमीश्वरादिसङ्कल्परचितम्। एतेन—

"विज्ञानमयमेवैतदशेषमवगच्छत"

इत्यादिना विष्णुपुराणे माया-मोहरूपिणा विष्णुना असुरेभ्योऽपि तत्त्व-मेवोपदिष्टम्। ते त्वनधिकारादिदोषैर्विपरीतार्थग्रहणेन विज्ञानवादिनो नास्तिका बभूवुरित्यवगन्तव्यम्। तदेतत् सर्वं ब्रह्ममीमांसाभाष्ये माया-वादनिरसनप्रसङ्गतो विस्तारितमस्माभिः॥ ४३॥

नन्वेवं भवतु शून्यमेव तत्त्वं, तदा सुतरामेव बन्धकारणान्वेषणं न युक्तं, तुच्छत्वादिति नास्तिकशिरोमणिः प्रत्यवतिष्ठते—

(पुरुषस्य बन्धविषये शून्यवादिमतोत्थापनम्।—)

शून्यं तत्त्वं, भावो विनश्यति, वस्तुधर्मत्वात् विनाशस्य ॥ ४४ ॥

शून्यमेव तत्त्वं, यतः सर्वोऽपि भावो विनश्यति; यश्च विनाशी स मिथ्या, स्वप्नवत्; अतः सर्ववस्तूनामाद्यन्तयोरभावमात्रत्वात् मध्ये क्षणिकसत्त्वं सांवृत्तिकं, न पारमार्थिकं बन्धादि; ततः किं केन बध्येत? इत्याशयः। भावानां विनाशित्वे हेतुः,—वस्तुधर्मत्वाद्विनाशस्येति, विनाशस्य वस्तुस्वभावत्वात्, स्वभावं तु विहाय न पदार्थस्तिष्ठतीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

परिहरति—

(शून्यवादिमतखण्डनम्।—)

अपवादमात्रमबुद्धानाम् ॥ ४५ ॥

भावत्वाद्विनाशित्वमिति मूढानामपवादमात्रं मिथ्यावाद एव, नाशकारणाभावेन निरवयवद्रव्याणां नाशासम्भवात्, कार्य्याणामपि विनाशासिद्धेश्च। घटो जीर्ण इति प्रत्ययवदेव घटोऽतीत इत्यादिप्रतीत्या घटादेरतीताख्याया अवस्थाया एव सिद्धेः। अव्यक्ततायाश्च कार्य्यातीततांऽभ्युपगमेऽस्मन्मतप्रवेश एव। किञ्च, विनाशस्य प्रपञ्चतत्त्वताभ्युपगमेऽपि विनाश एव बन्धस्य पुरुषार्थः सम्भवत्येवेति। कश्चित् तु व्याचष्टे—शून्यं तत्त्वमित्यज्ञानां कुत्सितवादमात्रं, न पुनरत्र युक्तिरस्ति, प्रमाणसत्त्वासत्त्वविकल्पासहत्वात्। शून्ये प्रमाणाङ्गीकारे तेनैव शून्यताक्षतिः, अनङ्गीकारे प्रमाणाभावान्न शून्यसिद्धिः; स्वतः सिद्धौ च चिद्रूपतापत्तिरित्यर्थ इति। न च

"न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बद्धो न च साधकः।
न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता॥" (माण्डू० का० ३२। गौड़पाद० का० २।३२)

"सर्वशून्यं निरालम्बं स्वरूपं यत्र चिन्त्यते।
अभावयोगः स प्रोक्तो येनात्मानं प्रपश्यति॥"

इति श्रुति स्मृतिभ्यामपि शून्यं तत्त्वतया प्रतिपाद्यते इति वाच्यं, पुरुषाणां निरोधाद्यभावस्यैव तादृशेषु श्रुतिषु तत्त्वतयोक्तत्वात्, पूर्वोत्तरवाक्याभ्यां पुरुषस्यैव प्रकरणात्, विलीनविश्वचिदाकाशस्यैव एतादृशस्मृतिषु तत्त्वतया प्रतिपादनाच्च,

"त्रैलोक्यं गगनाकारं नभस्तुल्यं वपुः स्वकम् ।
वियद्गामि मनो ध्यायन् योगी ब्रह्मेव गीयते ॥"

इत्यादिवाक्यान्तरैरेकवाक्यत्वात् आकाश-शून्ययोः पर्य्यायत्वादिति । मनो महत्तत्त्वाद्यखिलान्तःकरणं वियद्गामि चिदाकाशे लीनम् ॥ ४५ ॥

दूषणान्तरमाह—

(शून्यवादिमतखण्डने युक्त्यन्तरम् ।—)

उभयपक्षसमानक्षेमत्वादयमपि ॥ ४६ ॥

क्षणिक-वाह्यविज्ञानोभयपक्षयोः समानक्षेमत्वात् तुल्यनिरसनहेतुकत्वादयमपि पक्षो विनश्यतीत्यनुषङ्गः । क्षणिकपक्षनिरासहेतुर्हि प्रत्यभिज्ञाऽनुपपत्त्यादिः शून्यवादेऽपि समानः, तथा विज्ञानपक्षनिरासहेतुर्वाह्यप्रतीत्यादिरप्यत्र समान इत्यर्थः ॥ ४६ ॥

यदपि दुःखनिवृत्तिरूपतया तत्साधनतया वा शून्यतैवास्तु पुरुषार्थ इति तैर्मन्यते, तदपि दुर्घटमित्याह—

(शून्यवादिमतखण्डने युक्त्यन्तरम् ।—)

अपुरुषार्थत्वमुभयथा ॥ ४७ ॥

उभयथा स्वतः परतश्च शून्यतायाः पुरुषार्थत्वं न सम्भवति, स्वनिष्ठत्वेनैव सुखादीनां पुरुषार्थत्वात्, स्थिरस्य च पुरुषस्यानभ्युपगमात् इत्यर्थः ॥ ४७ ॥

तदेवं बन्धकारणविषये नास्तिकमतानि दूषितानि । इदानीं पूर्वनिरस्तावशिष्टान्यास्तिकसम्भाव्यान्यप्यन्यानि बन्धकारणानि निरस्यन्ते—

(पुरुषस्य बन्धाभावे हेतुप्रदर्शनम् ।—)

न, गतिविशेषात् ॥ ४८ ॥

प्रकरणात् बन्धो लभ्यते । न गतिविशेषात् शरीरप्रवेशादिरूपादपि पुरुषस्य बन्ध इत्यर्थः ॥ ४८ ॥

अत्र हेतुमाह—

(पुरुषस्य गतिविशेषाभावे युक्तिप्रदर्शनम्।—)

निष्क्रियस्य तदसम्भवात्॥ ४९॥

निष्क्रियस्य विभोः पुरुषस्य गत्यसम्भवादित्यर्थः॥ ४९॥

ननु श्रुति-स्मृत्योरिहलोक-परलोकगमनागमनश्रवणात् पुरुषस्य परिच्छिन्नत्वमेवास्तु? तथा च श्रुतिरपि—"अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽन्तरात्मा" (कठ० ६।१७) इत्यादिः? इत्याशङ्कामपाकरोति—

(पुरुषस्य विभुत्वसमर्थने युक्तिः।—)

मूर्त्तत्वाद्घटादिवत् समानधर्मापत्तावप-सिद्धान्तः॥ ५०॥

यदि च घटादिवत् पुमान् मूर्त्तः परिच्छिन्नः स्वीक्रियते, तदा सावयवत्व-विनाशित्वादिना घटादिसमानधर्मापत्तावपसिद्धान्तः स्यादित्यर्थः॥ ५०॥

गतिश्रुतिमुपपादयति—

(पुरुषस्य गतिश्रुतिसमर्थने युक्तिः।—)

गतिश्रुतिरप्युपाधियोगात्, आकाशवत्॥ ५१॥

या च गतिश्रुतिरपि पुरुषेऽस्ति, सा विभुत्व-श्रुति-स्मृति-युक्त्यनुरोधेनाकाशस्येवोपाधियोगादेव मन्तव्येत्यर्थः। तत्र च प्रमाणं—

"घटसंवृतमाकाशं नीयमाने घटे यथा।
घटो नीयेत नाकाशं तद्वज्जीवो नभोपमः॥" (ब्रह्मबिन्दु० १३)

"बुद्धेर्गुणेनात्मगुणेन चैव आराग्रमात्रो ह्यवरोऽपि दृष्टः" (श्वेताश्व० ५।८) इत्यादिश्रुतिः। "नित्यः सर्वगतः स्थाणुः" (गीता० २।२४) इत्यादिका च स्मृतिः। मध्यमपरिमाणत्वे सावयवत्वापत्त्या विनाशित्वम्, अणुत्वे च देहव्यापिज्ञानाद्यनुपपत्तिरित्यादिश्च युक्तिरिति। अत एव—

"प्रकृतिः कुरुते कर्म शुभाशुभफलात्मकम्।
प्रकृतिश्च तदश्नाति त्रिषु लोकेषु कामगा॥"

इत्यादिस्मृतिभिः प्रकृतेरेव विशिष्य क्रियारूपा गतिः स्मर्यते इति ॥ ५१ ॥

(पुरुषस्य कर्मनिमित्तकबन्धाभावे युक्तिः ।—)

न कर्मणाऽपि, अतद्धर्मत्वात् ॥ ५२ ॥

कर्मणा अदृष्टेनापि साक्षान्न पुरुषस्य बन्धः। कुतः? पुरुषधर्मत्वाभावादित्यर्थः। पूर्वं विहित-निषिद्धव्यापाररूपेण कर्मणा बन्धो निराकृतः, अत्र तु तज्जन्यादृष्टेनेत्यार्थिकविभागादपौनरुक्त्यम् ॥ ५२ ॥

नन्वन्यधर्मेणाप्यन्यस्य बन्धः स्यात्? तत्राह—

(अन्यनिष्ठधर्मेण अन्यस्य बन्धस्वीकारे दोषप्रदर्शनम् ।—)

अतिप्रसक्तिरन्यधर्मत्वे ॥ ५३ ॥

बन्ध-तत्कारणयोर्भिन्नधर्मत्वेऽतिप्रसक्तिः मुक्तस्यापि बन्धापत्तिरित्यर्थः ॥ ५३ ॥

किं बहुना, स्वभावादिकर्मान्तैरन्येन वा केनापि पुरुषस्य बन्धोत्पत्तिर्न घटते, श्रुतिविरोधादिति साधारणं बाधकमाह—

(पुरुषस्य बन्धस्वीकारे श्रुतिविरोधदोषप्रदर्शनम् ।—)

निर्गुणादिश्रुतिविरोधश्चेति ॥ ५४ ॥

पुरुषबन्धस्यानौपाधिकत्वे "साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च" (श्वेताश्व० ६।११) इत्यादिश्रुतिविरोधश्चेत्यर्थः। इति-शब्दो बन्धहेतुपरीक्षासमाप्तौ ॥ ५४ ॥

तदेवं न स्वभावतो बद्धस्येत्यादिना प्रघट्टकेनेतरप्रतिषेधतः प्रकृतिपुरुषसंयोग एव साक्षाद्बन्धहेतुरवधारितः। तत्रेयमाशङ्का—ननु प्रकृतिसंयोगोऽपि पुरुषे स्वाभाविकत्वादिविकल्पग्रस्तः कथं न भवति? संयोगस्य स्वाभाविकत्व-कालादिनिमित्तकत्वे हि मुक्तस्यापि बन्धापत्तिरित्यादिदोषा यथायोग्यं समाना एवेति? तामिमामाशङ्कां परिहरति—

(पुरुषस्य प्रकृतिसंयोगे हेतुनिर्देशः ।—)

तद्योगोऽप्यविवेकात्, न समानत्वम् ॥ ५५ ॥

पूर्वोक्ततद्योगोऽपि पुरुषस्याविवेकात् वक्ष्यमाणादविवेकादेव हि

प्रकृतिपुरुष के संयोग का हेतु

निमित्तात् संयोगो भवति; अतो नोक्तदोषाणां समानत्वमस्तीत्यर्थः। स चाविवेको मुक्तेषु नास्तीति न तेषां पुनः संयोगो भवतीति। नन्वविवेकोऽत्र न प्रकृति-पुरुषाभेदसाक्षात्कारः, संयोगात् प्रागसत्त्वात्; किन्तु विवेकप्रागभावो विवेकाख्यज्ञानवासना वा; तदुभयमपि न पुरुषधर्मः, किन्तु बुद्धिधर्म एवेत्यन्यधर्मेणान्यत्र संयोगेऽतिप्रसङ्गदोषसाम्यमस्त्येवेति चेत्? मैवं, विषयतासम्बन्धेनाविवेकस्य पुरुषधर्मत्वात्; तथा च, प्रकृतिर्बुद्धिरूपा सती यस्मै स्वामिपुरुषाय तनुं विविच्य न दर्शितवती, स्ववृत्तिदर्शनार्थं तदीयबुद्धिरूपेण तत्रैव पुरुषे संयुज्यते इति व्यवस्थया अतिप्रसङ्गाभावात्। तदुक्तं कारिकया—

"पुरुषस्य दर्शनार्थं कैवल्यार्थं तथा प्रधानस्य।
पङ्ग्वन्धवदुभयोरपि संयोगस्तत्कृतः सर्गः॥"

इति। स्वामिने पुरुषाय प्रधानेन दर्शयितुं तयोः कैवल्यार्थं चेत्यर्थः। अविवेकस्य वृत्तिरूपत्वं तु वाङ्मात्रं, न तु तत्त्वं, "चित्तस्थितिः" इत्यागामिसूत्रे वक्ष्यामः। अविवेकश्च संयोगद्वारैव बन्धकारणं, प्रलये बन्धादर्शनात्, अविवेकनाशेऽपि जीवन्मुक्तस्य दुःखभोगदर्शनाच्च, अतः साक्षादेवाविवेको बन्धकारणं प्राङ्नोक्तः। ननु भोग्य-भोक्तृभावनियामकत्वेन स्वत्वस्वामित्वादिस्वस्वामिभावस्य कर्मादीनां वा संयोगहेतुत्वमस्तु, किमित्यविवेकोऽपि संयोगहेतुरिष्यते इति चेत्? न—

"पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुङ्क्ते प्रकृतिजान् गुणान्।
कारणं गुणसङ्गोऽस्य सदसद्योनिजन्मसु॥" (१३।२१)

इति गीतायां सङ्गाख्याभिमानस्य संयोगहेतुत्वस्मरणात्, वक्ष्यमाणादिवाक्ययुक्तिभ्यश्चान्यथा ज्ञानतो मोक्षस्य श्रुति-स्मृतिसिद्धस्यानुपपत्तेश्च। अथैवमपि स्वोपाधिकर्मादिकमपि संयोगकारणं भवति, तद्विहाय कथमविवेक एव केवलं तत्र कारणमुच्यते इति? उच्यते—अविवेकापेक्षया कर्मादीनामपि परम्परयैव पुरुषसम्बन्धः; तथा विवेक एव पुरुषेण साक्षाच्छेत्तुं शक्यते, कर्मादिकं त्वविवेकाख्यहेतूच्छेदद्वारैवेत्याशयेनाविवेक एव मुख्यतः संयोगहेतुतयोक्त इति। अयं चाविवेकोऽगृहीतासंसर्गकमुभयज्ञानमविद्यास्थलाभिषिक्त एव विवक्षितः, "बन्धो विपर्य्ययात्" (३ अ० २४) "विपर्य्ययभेदाः पञ्च" (३ अ० ३७) इत्यागामिसूत्रद्वयात्;

अग्रहण प्रकृति मते

(मनसो निरवयवत्वखण्डनम् ।—)

न निर्भागत्वं तद्योगात् घटवत् ॥ ७१ ॥

तच्छब्दः पूर्वसूत्रस्थेन्द्रियं परामृशति। मनसो न निरवयवत्वम्, अनेकेन्द्रियैष्वेकदा योगात्, किन्तु घटवन्मध्यमपरिमाणं सावयव-मित्यर्थः। कारणावस्थं चान्तःकरणमणवेवेति बोध्यम् ॥ ७१ ॥

मनः कालादीनां नित्यत्वं प्रतिषेधति—

(प्रकृति-पुरुषव्यतिरिक्तानां पदार्थानां नित्यत्वप्रतिषेधः ।—)

प्रकृति-पुरुषयोरन्यत् सर्वमनित्यम् ॥ ७२ ॥

सुगमम्। कारणावस्थं चान्तःकरणाकाशादिकं प्रकृतिरेवोच्यते, न तु मन-आदिकं, व्यवसायाद्यसाधारणधर्माभावात् ॥ ७२ ॥

ननु—

"मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्।

अस्यावयवभूतैस्तु व्याप्तं सर्वमिदं जगत् ॥" (श्वेताश्व० उ० ४।१०)

इत्यादिश्रुतिभिः पुम्प्रकृत्योरपि सावयवत्वादनित्यत्वमिति ? तत्राह—

(प्रकृति-पुरुषयोरनित्यताशङ्कानिरसनम् ।—)

न भागलाभो भोगिनो निर्भागत्वश्रुतेः ॥ ७३ ॥

भोगिनः पुरुषस्य प्रधानस्य चावयवो न युज्यते, निरवयवत्वश्रुतेः,

"निष्कलं निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम्"

(श्वेताश्व० उ० ६।१९) इत्यादिनेत्यर्थः। उक्तश्रुतिश्चाकाश-जलयोरिव पिता-पुत्रचेतनयोरिव च विभागमात्रेणांशांशिभावं बोधयतीति ॥ ७३ ॥

दुःखनिवृत्तिर्मोक्ष इत्युक्तं, तदवधारणाय तत्र मोक्षे परेषां मतानि निराकरोति—

(आनन्दाभिव्यक्तिः मुक्तिरिति परमतनिरसनम् ।—)

नानन्दाभिव्यक्तिर्मुक्तिर्निर्धर्मत्वात् ॥ ७४ ॥

आत्मन्यानन्दरूपोऽभिव्यक्तिरूपश्च धर्मो नास्ति, स्वरूपं च नित्यमेवेति न साधनसाध्यम्; अतो नानन्दाभिव्यक्तिर्मोक्ष इत्यर्थः ॥ ७४ ॥

(विशेषगुणोच्छेदो मुक्तिरिति परमतनिरसनम् ।—)

न विशेषगुणोच्छित्तिस्तद्वत् ॥ ७५ ॥

अशेषविशेषगुणोच्छेदोऽपि न मुक्तिः, तद्वत् निर्धर्मत्वादेवेत्यर्थः । ननु तर्हि दुःखनिवृत्तिरेव कथं मोक्ष उक्तः, दुःखाभावस्यापि धर्मत्वात् ? इति चेत्, न; अस्माभिर्भोग्यतासम्बन्धेनैव दुःखाभावस्य पुरुषार्थतावचनादिति ॥ ७५ ॥

(ब्रह्मलोकगतिर्मुक्तिरिति परमतनिरसनम् ।—)

न विशेषगतिर्निष्क्रियस्य ॥ ७६ ॥

ब्रह्मलोकगतिरपि न मोक्षः, आत्मनो निष्क्रियत्वेन गत्यभावात्; लिङ्गशरीराभ्युपगमे च न मोक्षो घटते इत्यर्थः ॥ ७६ ॥

(आकारोपरागोच्छेदो मुक्तिरिति नास्तिकमतनिरसनम् ।—)

नाकारोपरागोच्छित्तिः क्षणिकत्वादिदोषात् ॥ ७७ ॥

क्षणिकज्ञानमेवात्मा, तस्य विषयाकारता बन्धः, तद्वासनाख्योपरागस्य नाशो मोक्ष इति यन्नास्तिकमतं, तदपि न, क्षणिकत्वादिदोषेण मोक्षस्यापुरुषार्थत्वादित्यर्थः ॥ ७७ ॥

नास्तिकस्यैव मुक्त्यन्तरं दूषयति—

(सर्वोच्छेदो मुक्तिरिति नास्तिकमतनिरसनम् ।—)

न सर्वोच्छित्तिरपुरुषार्थत्वादिदोषात् ॥ ७८ ॥

ज्ञानरूपस्यात्मनः सामग्र्येणैवोच्छित्तिरपि न मोक्षः, आत्मनाशस्य लोके पुरुषार्थत्वादर्शनादिभ्य इत्यर्थः ॥ ७८ ॥

(अखिलप्रपञ्चनाशो मुक्तिरिति परमतनिरसनम् ।—)

एवं शून्यमपि ॥ ७९ ॥

ज्ञाने ज्ञेयात्मकाखिलप्रपञ्चनाशोऽप्येवमात्मनाशेनापुरुषार्थत्वान्न मोक्ष इत्यर्थः ॥ ७९ ॥

(प्रकृष्टदेशाद्याधिपत्यं मुक्तिरिति परमतनिरसनम् ।—)

संयोगाश्च वियोगान्ता इति न देशादिलाभोऽपि ॥ ८० ॥

प्रकृष्टदेश-धनाङ्गनादिस्वाम्यमपि न मोक्षः, यतः,—
"संयोगाश्च वियोगान्ता मरणान्तं च जीवनम्"
इति श्रूयते इत्यर्थः ; तथा च, विनाशित्वात् स्वाम्यं न मुक्तिरिति ॥८०॥

(परमात्मनि लयो मुक्तिरिति परमतनिरसनम् ।—)

न भागियोगो भागस्य ॥ ८१ ॥

भागस्यांशस्य जीवस्य भागिनि अंशिनि परमात्मनि लयो न मोक्षः, संयोगा हि वियोगान्ता इत्युक्तहेतोः, ईश्वरानभ्युपगमाच्च, तथा स्वलयस्यापुरुषार्थत्वाच्चेत्यर्थः ॥ ८१ ॥

(अणिमाद्यैश्वर्य्यप्राप्तिः मुक्तिरिति परमतनिरसनम् ।—)

नाणिमादियोगोऽप्यवश्यम्भावित्वात् तदुच्छित्तेरितरयोगवत् ॥ ८२ ॥

अणिमाद्यैश्वर्य्यसम्बन्धोऽपि न मुक्तिः, ऐश्वर्य्यान्तरसम्बन्धवदेव तस्याप्युच्छेदनियमादित्यर्थः ॥ ८२ ॥

(इन्द्रादिपदलाभो मुक्तिरिति परमतनिरसनम् ।—)

नेन्द्रादिपदयोगोऽपि तद्वत् ॥ ८३ ॥

इन्द्राद्यैश्वर्य्यलाभोऽपि न मुक्तिः, इतरैश्वर्य्यवत् क्षयिष्णुत्वादित्यर्थः ॥८३॥

इन्द्रियाणामाहङ्कारिकत्वं यदुक्तं, तत्र परविप्रतिपत्तिं निराकरोति—

(इन्द्रियाणां भौतिकत्वमिति परमतनिरसनम् ।—)

न भूतप्रकृतित्वमिन्द्रियाणामाहङ्कारिकत्व-श्रुतेः ॥ ८४ ॥

सुगमा योजना । पूर्वं चैतत् व्याख्यातम् ॥ ८४ ॥

शक्त्यादिकमपि तत्त्वमस्तीत्याशयेन परेषां पदार्थप्रतिनियमं तन्मात्र-ज्ञानान्मुक्तिं च निराकरोति—

(पदार्थानां प्रतिनियतत्वं तज्ज्ञानान्मुक्तिश्चेति परमतनिरसनम् ।—)

न षट्पदार्थनियमस्तद्बोधान्मुक्तिः ॥ ८५ ॥

द्रव्य-गुण-कर्म-सामान्य-विशेष-समवाया एव पदार्था इति यत् वैशेषिकाणां नियमः, यश्च तज्ज्ञानान्मोच इत्यभ्युपगमः, सोऽप्रामाणिकः, शक्त्याद्यतिरेकात्, पृथिव्यादिनवद्रव्येभ्यः प्रकृतेरतिरेकाच्चेत्यर्थः । गन्धादि-मत्त्वेनैव हि पृथिव्यादिव्यवहारः, गन्धादिश्च साम्यावस्थायां नास्ति; अतः पृथिवीत्वादिजातिरपि घटत्वादिवत् कार्य्यमात्रवृत्तिरिति । तदुक्तं—

"नाह्नो न रात्रिर्न नभो न भूमि-
र्नासीत् तमो ज्योतिरभून्न चान्यत् ।
शब्दादिबुद्ध्याद्युपलभ्यमेकं
प्राधानिकं ब्रह्म पुमांस्तदाऽऽसीत् ॥"

इति ॥ ८५ ॥

(षोड़शादिपदार्थनियमस्तज्ज्ञानान्मुक्तिश्चेति न्यायादिमतखण्डनम् ।—)

षोड़शादिष्वप्येवम् ॥ ८६ ॥

न्याय-पाशुपतादिमतेषु षोड़शादिष्वपि न नियमः, न वा तन्मात्र-ज्ञानान्मुक्तिः,उक्तरूपेण पदार्थाधिक्यादित्यर्थः । अस्मन्मते तु नित्यं पदार्थ-द्वयमेव, नित्यानित्यसाधारणास्तु पदार्थाः पञ्चविंशतिरेवेति नियमः; पञ्चविंशतिद्रव्येष्वेव गुण-कर्म-सामान्यशक्त्यादीनामन्तर्भाव इति ॥ ८६ ॥

पञ्चभूतानां पूर्वोक्तकार्य्यत्वोपपत्त्यर्थं वैशेषिकाद्यभ्युपगतं पार्थिवाद्यणु-नित्यत्वमपाकरोति—

(परमाणोर्नित्यतोक्तिखण्डनम् ।—)

नाणुनित्यता तत्कार्य्यत्वश्रुतेः ॥ ८७ ॥

पृथिव्याद्यणूनां नित्यता नास्ति, तेषामणूनामपि कार्य्यत्वश्रुतेरित्यर्थः । यद्यप्यस्माभिः सा श्रुतिर्न दृश्यते काललुप्तत्वादिना, तथाऽप्याचार्य्यवाक्यात् मनुस्मरणाच्चानुमेया । यथा मनुः,—

"अणवो मात्रा विनाशिन्यो दशार्द्धानां च याः स्मृताः ।
ताभिः सार्द्धमिदं सर्वं सम्भवत्यनुपूर्वशः ॥" (१।२७)

इति । दशार्द्धानां पृथिव्यादिपञ्चभूतानाम् । न चात्र वाक्येऽणुशब्देन द्व्यणुकाद्येव ग्राह्यमिति वाच्यं, सङ्कोचे प्रमाणाभावादिति । अत्राणुशब्दो भूतपरमाणुपर एव, वैशेषिकाद्यभिमतं च तस्य नित्यत्वमनेन सूत्रेण निराक्रियते । न त्वणुपरिमाणद्रव्यसामान्यस्य नित्यत्वं, रजोगुणस्य चाञ्चल्यानुरोधेनाणुत्वसिद्धेः । मध्यमपरिमाणत्वे नित्यत्वस्य विभुत्वे च क्रियाया अनुपपत्तेरिति ॥ ८७ ॥

ननु निरवयवस्य परमाणोः कथं कार्य्यत्वं घटते ? तत्राह—

(परमाणोः सावयवत्वोक्तिः ।—)

न निर्भागत्वं कार्य्यत्वात् ॥ ८८ ॥

श्रुतिसिद्धकार्य्यत्वान्यथाऽनुपपत्त्या पृथिव्याद्यणूनां न निरवयवत्वमित्यर्थः । अत एव तन्मात्राख्यसूक्ष्मद्रव्याख्येव पार्थिवाद्यणूनामवयवा इति पातञ्जलभाष्ये व्यासदेवैः प्रतिपादितम् । पृथिवीपरमाणुर्जलपरमाणुरित्यादिव्यवहारस्तु पृथिव्यादीनामपकर्षकाष्ठाभिप्रायेणैव ; अतः प्रकृतिपर्य्यन्तमणुत्वेऽपि न क्षतिरिति । यद्यपि तन्मात्रेष्वपि गन्धाद्यस्ति, तथाऽपि तस्याप्रत्यक्षतया न पृथिवीत्वादिनियामकत्वं, व्यङ्ग्यगन्धादेरेव पृथिवीत्वादिसिद्धेः ; अतो न तन्मात्राणि पृथिव्यादयः, तेषु च सूक्ष्मभूतव्यवहारो भूतसाक्षात्कारणत्वादिनैवेत्यपि बोध्यम् ॥ ८८ ॥

प्रकृति-पुरुषसाक्षात्कारो न सम्भवति, रूपस्य द्रव्यसाक्षात्कारहेतुत्वादिति नास्तिकाक्षेपं निराकरोति—

(प्रकृति-पुरुषसाक्षात्कारस्य असम्भवत्वमिति नास्तिकमतखण्डनम् ।—)

न रूपनिबन्धनात् प्रत्यक्षनियमः ॥ ८९ ॥

रूपादेव निमित्तात् प्रत्यक्षतेति नियमो नास्ति, धर्मादिनाऽपि साक्षात्कारसम्भवादित्यर्थः, व्यञ्जकानियमस्याञ्जनादौ दृष्टत्वेनादोषत्वात् ; अतो बहिर्द्रव्यलौकिकप्रत्यक्षं प्रत्येवोद्भूतरूपं व्यञ्जकमिति भावः ॥ ८९ ॥

नन्वेवं किमणुपरिमाणं वस्त्वस्ति ? न वा ? इत्याकाङ्क्षायां परिमाणनिर्णयं करोति—

(परिमाणस्य द्वैविध्योक्तिः ।—)

न परिमाणचातुर्विध्यं द्वाभ्यां तद्योगात् ॥ ९० ॥

अणु, महत्, दीर्घं, ह्रस्वमिति परिमाणचातुर्विध्यं नास्ति, द्वैविध्यं तु वर्त्तते एव, द्वाभ्यां तद्योगात्, द्वाभ्यामेवाणु-महत्परिमाणाभ्यां चातुर्विध्यसम्भवादित्यर्थः। महत्परिमाणस्यावान्तरभेदावेव हि ह्रस्व-दीर्घौ, अन्यथा वक्रादिरूपैः परिमाणानन्त्यप्रसङ्गादिति। तत्रास्मन्नयेऽणुपरिमाणमाकाशस्य कारणं गुणविशेषं वर्जयित्वा भूतेन्द्रियाणां मूलकारणेषु सत्त्वादिगुणेषु मन्तव्यम्; अन्यत्र यथायोग्यं मध्यमादि-परममहत्त्वान्तपरिमाणानि, तानि च महत्त्वस्यैवावान्तरभेदा इति ॥ ९० ॥

पुरुषैकत्वं सामान्येनेति कण्ठत एवोक्तं, प्रकृतेरेकत्वं सामान्येनेत्यर्थादुक्तं, तदर्थं सामान्येषु नास्तिकविप्रतिपत्तिं निराकरोति—

(सामान्यनिर्णये नास्तिकमतखण्डनम् ।—)

अनित्यत्वेऽपि स्थिरतायोगात् प्रत्यभिज्ञानं सामान्यस्य ॥ ९१ ॥

व्यक्तीनामनित्यत्वेऽपि स एवायं घट इति स्थिरतायोगेन यत् प्रत्यभिज्ञानं, तत् सामान्यस्य सामान्यविषयकमेव तत् प्रत्यभिज्ञानमित्यर्थः ॥ ९१ ॥

तस्मान्न सामान्यापलापो युक्त इत्याह—

(सामान्यापलापस्य अयुक्तत्वोक्तिः ।—)

न तदपलापस्तस्मात् ॥ ९२ ॥

सुगमम् ॥ ९२ ॥

नन्वतद्व्यावृत्तिरूपेणाभावेनैव प्रत्यभिज्ञोपपादनीया, सैव च सामान्यशब्दार्थोऽस्तु? तत्राह—

(सामान्यशब्दस्य अर्थनिरूपणम् ।—)

नान्यनिवृत्तिरूपत्वं भावप्रतीतेः ॥ ९३ ॥

स एवायमिति भावप्रत्ययान्निवृत्तिरूपत्वं न सामान्यस्येत्यर्थः, अन्यथा हि नायमघट इत्येव प्रतीयेत। किञ्च, अन्यव्यावृत्तिशब्दस्याघट-

व्यावृत्तिरित्यर्थो वाच्यः; तत्रावटत्वं घटसामान्यभिन्नत्वमिति सामान्या-भ्युपगम एवापतित इति ॥ ९३ ॥

ननु सादृश्यनिबन्धना प्रत्यभिज्ञा भविष्यति? तत्राह—

(सादृश्यस्य तत्त्वान्तरत्वखण्डनम्।—)

न तत्त्वान्तरं सादृश्यं प्रत्यक्षोपलब्धेः॥ ९४॥

भूयोऽवयवादिसामान्यादतिरिक्तं न सादृश्यमस्ति, प्रत्यक्षत एव सामान्यरूपतयोपलम्भादित्यर्थः॥ ९४॥

ननु स्वाभाविकी शक्तिरेव सादृश्यमस्तु, न तु तत् सामान्यम्? इत्या-शङ्कामपाकरोति—

(स्वाभाविकी शक्तिरेव सादृश्यमिति मतनिरसनम्।—)

निजशक्त्यभिव्यक्तिर्वा वैशिष्ट्यात् तदुपलब्धेः॥ ९५॥

वस्तुनः स्वाभाविकशक्तिविशेषोत्पादोऽपि न सादृश्यं, शक्त्युपलब्धितः सादृश्योपलब्धेर्विलक्षणत्वात्। शक्तिज्ञानं हि नान्यधर्मिज्ञानसापेक्षं, सादृश्यज्ञानं पुनः प्रतियोगिज्ञानमपेक्षते, अभावज्ञानवदिति ज्ञानयो-र्वैलक्षण्यमित्यर्थः। किञ्च,धर्मिणः शक्तिसामान्यं न सादृश्यं, बाल्यावस्थाया-मपि युवसादृश्यापत्तेः; किन्तु युवादिकालीनः शक्तिविशेषो युवादि-सादृश्यमिति वक्तव्यं, तथा च, प्रतिव्यक्त्यनन्तशक्तिकल्पनापेक्षया सर्व-व्यक्तिसाधारणैकसामान्यकल्पनैव युक्तेति॥ ९५॥

ननु तथाऽपि घटादिसंज्ञकत्वमेव घटादिव्यक्तीनां सादृश्यमस्तु? तत्राह—

(संज्ञा-संज्ञिसम्बन्धस्य सादृश्यत्वोक्तिनिराकरणम्।—)

न संज्ञा-संज्ञिसम्बन्धोऽपि॥ ९६॥

यथोक्तः संज्ञा-संज्ञिनोः सम्बन्धोऽपि न सादृश्यं, वैशिष्ट्यात् तदुपलब्धे-रेवेत्यर्थः, संज्ञा-संज्ञिभावमजानतोऽपि सादृश्यज्ञानादिति॥ ९६॥

अपि च—

(संज्ञा-संज्ञिसम्बन्धस्य सादृश्यत्वोक्तिखण्डने युक्त्यन्तरम् ।—)

न सम्बन्धनित्यतोभयानित्यत्वात् ॥ ९७ ॥

संज्ञा-संज्ञिनोरनित्यत्वात् तत्सम्बन्धस्यापि न नित्यता ; अतः कथं तेन अतीतवस्तुसादृश्यं वर्त्तमानवस्तुनि स्यादित्यर्थः ॥ ९७ ॥

ननु सम्बन्ध्यनित्यत्वेऽपि सम्बन्धो नित्यः स्यात्, किमत्र बाधकम् ? तत्राह—

(सम्बन्धस्य अनित्यत्वोक्तिः ।—)

नातः सम्बन्धो धर्मिग्राहकप्रमाणबाधात् ॥ ९८ ॥

कादाचित्कविभागे सत्येव सम्बन्धः सिध्यति, अन्यथा वक्ष्यमाण-रीत्या स्वरूपेणैवोपपत्तौ सम्बन्धकल्पनाऽनवकाशात्, स च कादाचित्को विभागो न सम्बन्धनित्यत्वे सम्भवति ; अतः सम्बन्धग्राहकप्रमाणेनैव बाधान्न नित्यः सम्बन्ध इत्यर्थः ॥ ९८ ॥

नन्वेवं नित्ययोर्गुण-गुणिनोर्नित्यः समवायो नोपपद्येत ? तत्राह—

(समवायाभावोक्तिः ।—)

न समवायोऽस्ति प्रमाणाभावात् ॥ ९९ ॥

सुगमम् ॥ ९९ ॥

ननु वैशिष्ट्यप्रत्यक्षं विशिष्टबुद्ध्यन्यथाऽनुपपत्तिश्च प्रमाणम् ? तत्राह—

(समवायस्य भावत्वे प्रत्यक्षानुमानयोः प्रमाणत्वखण्डनम् ।—)

उभयत्राप्यन्यथासिद्धेर्न प्रत्यक्षमनुमानं वा ॥ १०० ॥

उभयत्रापि वैशिष्ट्यप्रत्यक्षे तदनुमाने च स्वरूपेणैवान्यथासिद्धेर्न तदुभयं समवाये प्रमाणमित्यर्थः । अयं भावः,—यथा समवायवैशिष्ट्यबुद्धिः समवायस्वरूपेणैवेष्यते, अनवस्थाभयादिति, तत्र प्रत्यक्षानुमाने अन्यथासिद्धे ; एवं गुण-गुणिप्रभृतीनां विशिष्टबुद्धिरपि गुणादिस्वरूपेणैवेष्यताम्, अतस्तत्रापि प्रत्यक्षानुमाने अन्यथासिद्धे इति । नन्वेवं संयोगोऽपि न सिध्यति, भूतलादौ घटादिप्रत्ययस्यापि स्वरूपेणैवान्यथासिद्धेरिति चेत् ? न, वियोगकालेऽपि भूतल-घटयोः स्वरूपतादवस्थ्येन विशिष्टबुद्धिप्रसङ्गात् । समवायस्थले च समवेतस्य कदाऽपि स्वाश्रयवियोगो नास्तीति नायं दोषः ।

कश्चित् तु तादात्म्यसम्बन्धेनात्र समवायस्यान्यथासिद्धिमाह, तन्न ; शब्द-मात्रभेदात्। तादात्म्यं ह्यत्र नात्यन्तं वक्तव्यं, गुणवियोगेऽपि गुणि-सत्वात्, वैशिष्ट्यप्रत्ययाच्च ; किन्तु भेदाभेदबुद्धिनियामकः सम्बन्ध-विशेष एव अगत्या वक्तव्यः ; तथा च, तस्य समवाय इति वा तादात्म्य-मिति वा नाममात्रं भिन्नं, सम्बन्धिद्वयातिरिक्तः सम्बन्धस्तु सिद्ध एवेति। यदि च तादात्म्यं स्वरूपमेवोच्यते, तदाऽस्माभिरपि तदेवोक्तमिति शब्दमात्रे भेद इति ॥ १०० ॥

प्रकृतेः क्षोभात् प्रकृति-पुरुषसंयोगः, तस्मात् सृष्टिरिति सिद्धान्तः ; तत्रायं नास्तिकानामाक्षेपः,—नास्ति क्षोभाख्या कस्यापि क्रिया, सर्वं वस्तु क्षणिकं, यत्रोत्पद्यते तत्रैव विनश्यतीत्यतो न देशान्तरसंयोगोन्नेया क्रिया सिध्यतीति? तत्राह—

(क्रियाया अनुमानेन सिद्धौ नास्तिकमतखण्डनम्।—)

नानुमेयत्वमेव क्रियाया नेदिष्ठस्य तत्तद्वतो-रेवापरोक्षप्रतीतेः ॥ १०१ ॥

न देशान्तरसंयोगादिना क्रियाया अनुमेयत्वमेव, यतो नेदिष्ठस्य निकटस्थस्य द्रष्टुः क्रिया-क्रियावतोः प्रत्यक्षेणापि प्रतीतिरस्ति, वृक्षश्चल-तीत्यादिरित्यर्थः ॥ १०१ ॥

द्वितीयाध्याये शरीरस्य पाञ्चभौतिकत्वादिरूपैर्मतभेदा एवोक्ताः, न तु विशेषोऽवधृतः, अत्रापरपक्षं प्रतिषेधति—

(शरीरस्य पाञ्चभौतिकत्वमतनिरसनम्।—)

न पाञ्चभौतिकं शरीरं बहूनामुपादाना-योगात् ॥ १०२ ॥

बहूनां भिन्नजातीयानां चोपादानत्वं घट-पटादिस्थले न दृष्टमिति सजातीयमेवोपादानम्, इतरच्च भूतचतुष्टयमुपष्टम्भकमित्याशयेन पाञ्च-भौतिकव्यवहारः। एकोपादानकत्वेऽपि पृथिव्येवोपादानं सर्वशरीर-स्येति वक्ष्यति ॥ १०२ ॥

स्थूलमेव शरीरमिति केचित्, तन्निराकरोति—

(स्थूलमेव शरीरमिति मतनिरसनम् ।—)

न स्थूलमिति नियम आतिवाहिकस्यापि विद्यमानत्वात् ॥ १०३ ॥

इन्द्रियाश्रयत्वं शरीरत्वं—

"यन्मूर्त्यवयवाः सूक्ष्मास्तस्येमान्याश्रयन्ति षट्।
तस्माच्छरीरमित्याहुस्तस्य मूर्त्तिं मनीषिणः॥" (१।१७)

इति मनुवाक्यात्। एतादृशं च शरीरं स्थूलं प्रत्यक्षमेवेति न नियमः। कुतः? आतिवाहिकस्याप्रत्यक्षतया सूक्ष्मस्य भौतिकस्य शरीरान्तरस्यापि सत्त्वादित्यर्थः। लोकाल्लोकान्तरं लिङ्गदेहमतिवाहयतीत्यातिवाहिकं, भूताश्रयतां विना चित्रादिवत् गमनाभावस्य प्रागेवोक्तत्वात्। इदं च सूत्रं तस्यैव स्पष्टीकरणमात्रार्थम्। लिङ्गस्य च शरीरत्वं भोगाश्रयतया पुरुषप्रतिबिम्बाश्रयतया वेति बोध्यम्। आतिवाहिकशरीरे च प्रमाणम्—

"अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽन्तरात्मा सदा जनानां हृदये सन्निविष्टः"
(कठ० ६।१७)

"अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष बलात् यमः"

इति श्रुति-स्मृती। न हि लिङ्गशरीरस्य सकलशरीरव्यापिनः स्वतोऽङ्गुष्ठमात्रत्वं सम्भवति, अत आधारस्याङ्गुष्ठमात्रत्वमर्थात् सिध्यति ; यथा दीपस्य सर्वगृहव्यापित्वेऽपि कलिकाकारत्वं, तैलवर्त्यादिसूक्ष्मांशस्य दशोपरि सम्पिण्डितस्य पार्थिवभागस्य कलिकाकारतया, तथैव लिङ्गदेहस्य देहव्यापित्वेऽप्यङ्गुष्ठपरिमाणत्वं सूक्ष्मभूतस्याङ्गुष्ठपरिमाणत्वेनानुमेयमिति ॥ १०३ ॥

गोलकेभ्योऽतिरिक्तानीन्द्रियाणि प्रागुक्तानि, तदुपपादनायेन्द्रियाणामप्राप्तप्रकाशकत्वं निराकरोति—

(इन्द्रियाणामप्राप्तप्रकाशकत्वनिरसनम् ।—)

नाप्राप्तप्रकाशकत्वमिन्द्रियाणामप्राप्तेः सर्वप्राप्तेर्वा ॥ १०४ ॥

स्वासम्बद्धार्थानीन्द्रियाणि न प्रकाशयन्ति; अप्राप्तेः ; प्रदीपादीना-

मप्राप्तप्रकाशकत्वादर्शनात्, अप्राप्तप्रकाशकत्वे व्यवहितादिसर्ववस्तु-प्रकाशकत्वप्रसङ्गाच्चेत्यर्थः; अतो दूरस्थसूर्य्यादिसम्बन्धार्थं गोलकातिरिक्तमिन्द्रियमिति भावः। करणानां चार्थप्रकाशकत्वं पुरुषेऽर्थसमर्पणद्वारैव, स्वतो जड़त्वात्, दर्पणस्य मुखप्रकाशकत्ववत्। अथवा अर्थप्रतिविम्बोद्ग्रहणमेवार्थप्रकाशकत्वमिति ॥ १०४ ॥

नन्वेवं चक्षुषस्तैजसत्वमेव युक्तं, तैजस एव किरणरूपेणाशु दूरापसर्पणदर्शनात्? इति शङ्कां निराकरोति—

(चक्षुषस्तैजसत्वनिरसनम्।—)

न तेजोऽपसर्पणात् तैजसं चक्षुर्वृत्तितस्तत्-सिद्धेः ॥ १०५ ॥

तेजसोऽपसर्पणं दृष्टमिति कृत्वा तैजसं चक्षुर्न वाच्यम्। कुतः? अतैजसत्वेऽपि प्राणवदेव वृत्तिभेदेनापसर्पणोपपत्तेरित्यर्थः। यथा हि प्राणः शरीरमसन्त्यज्यैव नासाग्राद्बहिः कियद्दूरं प्राणनाख्यवृत्त्या अपसरति, एवमेवातैजसद्रव्यमपि चक्षुर्देहमसन्त्यज्यापि वृत्त्याख्यपरिणामविशेषेण झटित्येव दूरस्थं सूर्य्यादिकं प्रत्यपसरेदिति ॥ १०५ ॥

नन्वेवम्भूतवृत्तौ किं प्रमाणम्? तत्राह—

(वृत्तिसिद्धौ प्रमाणप्रदर्शनम्।—)

प्राप्तार्थप्रकाशलिङ्गात् वृत्तिसिद्धिः ॥ १०६ ॥

सुगमम् ॥ १०६ ॥

देहमपरित्यज्यापि गमनोपपत्तये वृत्तेः स्वरूपं दर्शयति—

(वृत्तेः स्वरूपप्रदर्शनम्।—)

भाग-गुणाभ्यां तत्त्वान्तरं वृत्तिः सम्बन्धार्थं सर्पतीति ॥ १०७ ॥

सम्बन्धार्थं सर्पतीति हेतोश्चक्षुरादेर्भागो विस्फुलिङ्गवत् विभक्तांशो रूपादिवत् गुणश्च न वृत्तिः, किन्तु तदेकदेशभूता भाग-गुणाभ्यां भिन्ना वृत्तिः। विभागे हि सति तद्द्वारा चक्षुषः सूर्य्यादिसम्बन्धो न घटते,

गुणत्वे च सर्पणाख्यक्रियाऽनुपपत्तेरित्यर्थः। एतेन बुद्धिवृत्तिरपि प्रदीपशिखावत् द्रव्यरूप एव परिणामः, स्वच्छतया अर्थाकारतोद्ग्राही, निर्मलवस्त्रवदिति सिद्धम् ॥ १०७ ॥

नन्वेवं वृत्तीनां द्रव्यत्वे कथमिच्छादिरूपबुद्धिगुणेषु वृत्तिव्यवहारः ? तत्राह—

(वृत्तेर्नियमेन द्रव्यत्वनिरसनम् ।—)

न द्रव्ये नियमस्तद्योगात् ॥ १०८ ॥

वृत्तिर्द्रव्यमेवेति नियमो नास्ति ; कुतः ? तद्योगात्, तत्र वृत्तौ योगार्थसत्त्वात् । "वृत्तिर्वर्त्तन-जीवने" इति हि यौगिकोऽयं शब्दः, जीवनं च स्वस्थितिहेतुर्व्यापारः, "जीव बल-प्राणधारणयोः" इत्यनुशासनात्, वैश्यवृत्तिः शूद्रवृत्तिरित्यादिव्यवहाराच्च। तत्र यथा द्रव्यरूपया वृत्त्या बुद्धिर्जीवति, तथेच्छादिभिरपीति तेऽपि वृत्तयः, सर्वनिरोधेनैव चित्तमरणादित्यर्थः ॥ १०८ ॥

इन्द्रियाणां भौतिकत्वस्यापि श्रवणात् कदाचिल्लोकविशेषभेदेन श्रुतिव्यवस्था शङ्क्येत ? तत्राह—

(देशविशेषेऽपि इन्द्रियाणां भौतिकत्वनिरसनम् ।—)

न देशभेदेऽप्यन्योपादानता अस्मदादिवन्नियमः ॥ १०९॥

न ब्रह्मलोकादिदेशभेदतोऽपीन्द्रियाणामहङ्कारातिरिक्तोपादानकत्वं, किन्त्वस्मदादीनां भूर्लोकस्थानामिव सर्वेषामेवाहङ्कारिकत्वनियमः, देशभेदेनैकस्यैव लिङ्गशरीरस्य सञ्चारमात्रश्रवणादित्यर्थः ॥ १०९ ॥

नन्वेवं भौतिकत्वश्रुतिः कथमुपपद्यताम् ? तत्राह—

(इन्द्रियाणां भौतिकत्ववादे हेतुप्रदर्शनम् ।—)

निमित्तव्यपदेशात् तद्व्यपदेशः ॥ ११० ॥

निमित्तेऽपि प्राधान्यविवक्षयोपादानत्वव्यपदेशो भवति, यथा इन्धनादग्निरिति ; अतो भूतोपादानत्वव्यपदेश इत्यर्थः। तेज-आदिभूतोपष्टम्भेनैव हि तदनुगताहङ्काराच्चक्षुरादीन्द्रियाणि सम्भवन्ति, यथा

पार्थिवोपष्टम्भेन तदनुगतात् तेजसोऽग्निर्भवतीति । "अन्नमयं हि सोम्य ! मनः" (छान्दो० ६।५।४) इत्यादिश्रुतिः, तदुक्तयुक्तिश्चात्र प्रमाणम् ॥ ११० ॥

स्थूलशरीरगतं विशेषं प्रसङ्गादवधारयति—

(स्थूलशरीरगतविशेषावधारणम् ।—)

ऊष्मजाण्डज-जरायुजोद्भिज्ज-साङ्कल्पिक-सांसिद्धिकं चेति न नियमः ॥ १११ ॥

"तेषां खल्वेषां भूतानां त्रीण्येव बीजानि भवन्ति, अण्डजं, जीवजम्, उद्भिज्जम्" (छान्दो० ६।३।१) इति श्रुतावण्डजादिरूपं शरीरत्रैविध्यं प्रायिकाभिप्रायेणोक्तं, न तु नियमः; यत ऊष्मजादि-षड्विधमेव शरीरं भवतीत्यर्थः। तत्रोष्मजा दन्दशूकादयः। अण्डजाः पक्षि-सर्पादयः। जरायुजा मनुष्यादयः। उद्भिज्जा वृक्षादयः। सङ्कल्पजाः सनकादयः। सांसिद्धिका मन्त्र-तप-आदिसिद्धिजाः, यथा रक्तबीज-शरीरोत्पन्नशरीरादय इति ॥ १११ ॥

शरीरस्यैकमात्रभूतोपादानकत्वं पूर्वोक्तमनेनैव प्रसङ्गेन विशिष्याह—

(शरीरस्य एकभौतिकमात्रत्वव्यवस्थापनम् ।—)

सर्वेषु पृथिव्युपादानमसाधारण्यात् तद्व्यपदेशः पूर्ववत् ॥ ११२ ॥

सर्वेषु शरीरेषु पृथिव्येवोपादानम्, असाधारण्यात् आधिक्यादिभि-रुत्कर्षात्। अत्रापि शरीरे पञ्च-चतुरादिभौतिकत्वव्यपदेशः पूर्ववत्, इन्द्रियाणां भौतिकत्ववदुपष्टम्भकत्वमात्रेणेत्यर्थः ॥ ११२ ॥

ननु प्राणस्य शरीरे प्राधान्यात् प्राण एव देहारम्भकोऽस्तु ? तत्राह—

(प्राणस्य देहारम्भकत्वनिरसनम् ।—)

न देहारम्भकस्य प्राणत्वमिन्द्रियशक्ति-तस्तत्सिद्धेः ॥ ११३ ॥

प्राणो न देहारम्भकः, इन्द्रियं विना प्राणानवस्थानेनान्वयव्यति-रेकाभ्यामिन्द्रियाणां शक्तिविशेषादेव प्राणसिद्धेः प्राणोत्पत्तेरित्यर्थः। अयं

भावः;—करणवृत्तिरूपप्राणः करणवियोगे न तिष्ठति, अतो मृतदेहे करणाभावेन प्राणाभावान्न प्राणो देहारम्भक इति॥ ११३॥

नन्वेवं प्राणस्य देहाकारणत्वे प्राणं विनाऽपि देह उत्पद्येत? तत्राह—

(देहोत्पत्तौ प्राणस्य निमित्तकारणत्वनिर्देशः।—)

भोक्तुरधिष्ठानाद्भोगायतननिर्माणमन्यथा पूतिभावप्रसङ्गात्॥ ११४॥

भोक्तुः प्राणिनोऽधिष्ठानात् व्यापारादेव भोगायतनस्य शरीरस्य निर्माणं भवति, अन्यथा प्राणव्यापाराभावे शुक्र-शोणितयोः पूतिभावप्रसङ्गात्, मृतदेहवदित्यर्थः। तथा च, रससञ्चारादिव्यापारविशेषैः प्राणो देहस्य निमित्तकारणं, धारकत्वादिति भावः॥ ११४॥

ननु प्राणस्यैवाधिष्ठानत्वं सम्भवति व्यापारवत्त्वात्, न प्राणिनः, कूटस्थत्वात्, निर्व्यापारस्याधिष्ठाने प्रयोजनाभावाच्चेति? तत्राह—

(देहनिर्माणे प्राणस्य अधिष्ठातृत्वकथनम्।—)

भृत्यद्वारा स्वाम्यधिष्ठितिर्नैकान्तात्॥ ११५॥

देहनिर्माणे व्यापाररूपमधिष्ठानं स्वामिनश्चेतनस्यैकान्तात् साक्षान्नास्ति, किन्तु प्राणरूपभृत्यद्वारा; यथा राज्ञः पुरनिर्माणे इत्यर्थः। तथा च, प्राणस्याधिष्ठातृत्वं साक्षात्, पुरुषस्याधिष्ठातृत्वं प्राणसंयोगमात्रेणेति सिद्धम्। कुलालादीनां घटादिनिर्माणेष्वप्येवम्। विशेषस्त्वयं—तत्र चेतनस्य बुद्ध्यादेश्चाप्युपयोगोऽस्ति, बुद्धिपूर्वकसृष्टित्वादिति। यद्यपि प्राणाधिष्ठानादेव देहनिर्माणं, तथाऽपि प्राणद्वारा प्राणिसंयोगोऽप्यपेक्ष्यते, पुरुषार्थमेव प्राणेन देहनिर्माणादित्याशयेन भोक्तुरधिष्ठानादित्युक्तम्॥ ११५॥

विमुक्तमोक्षार्थं प्रधानस्येत्युक्तं प्राक्, तत्र कथमात्मा नित्यमुक्तः, बन्धदर्शनात्? इति परेषामाक्षेपे नित्यमुक्तिमुपपादयितुमाह—

(आत्मनो नित्यमुक्तत्वोपपादनम्।—)

समाधि-सुषुप्ति-मोक्षेषु ब्रह्मरूपता॥ ११६॥

समाधिरसम्प्रज्ञातावस्था, सुषुप्तिश्चात्र समग्रसुषुप्तिः, मोक्षश्च विदेहकैवल्यम्, आसु अवस्थासु पुरुषाणां ब्रह्मरूपता बुद्धिवृत्तिविलयत-

स्वदौपाधिकपरिच्छेदविगमेन स्वस्वरूपपूर्णतयाऽवस्थानं, यथा घटध्वंसे घटाकाशस्य पूर्णतेत्यर्थः। तदेतदुक्तं "तन्निवृत्तावुपशान्तोपरागः स्वस्थ." (२।३४)इति। तथा च ब्रह्मत्वमेव पुरुषाणां स्वभावः,नैमित्तिकत्वाभावात्, स्फटिकस्य शौक्ल्यमिव। बुद्धिवृत्तिसम्बन्धकाले तु परिच्छिन्न-चिद्रूपत्वेनाभिव्यक्त्या परिच्छेदाभिमानः, तथा वृत्तिप्रतिबिम्बवशाद्दुःखादिमालिन्यमिव च भवतीति तत् सर्वमौपाधिकमेव, उपाध्याख्यनिमित्तान्वयव्यतिरेकानुविधानात् स्फटिकलौहित्यवदिति भावः। तथा च योगसूत्रं—"वृत्तिसारूप्यमितरत्र" (समा॰ पा॰ ४) इति। अस्मच्छास्त्रे च ब्रह्मशब्द औपाधिकपरिच्छेदमालिन्यादिरहितपरिपूर्णचेतनसामान्यवाची, न तु ब्रह्ममीमांसायामिवैश्वर्य्योपलक्षितपुरुषमात्रवाचीति विवेक्तव्यम्। अत्रैते श्लोकाः शिष्यव्युत्पत्त्यर्थमुच्यन्ते।

चिदाकाशेऽनभिव्यक्ते नानाकारैरितस्ततः।
धौरटन्तो सह व्यक्त्या चिदटन्तीं प्रदर्शयेत्॥
वस्तुतस्तु सदा पूर्णमेकरूपं च चिन्नभः।
वृत्तिशून्यप्रदेशेषु दृश्याभावान्न पश्यति॥
चक्षुषो रूपवत् पुंसो दृश्या वृत्तिर्हि नेतरत्।
समाध्यादौ च सा नास्तीत्यतः पूर्णः पुमांस्तदा॥ ११६॥

तर्हि कः सुषुप्ति समाधिभ्यां मोक्षस्य विशेषः? तत्राह—

(सुषुप्ति-समाधिभ्यां मोक्षस्य विशेषनिरूपणम्।—)

द्वयोः सबीजमन्यत्र तद्धतिः॥ ॥ ११७॥

द्वयोः समाधि सुषुप्त्योः सबीजं बन्धबीजसहितं ब्रह्मत्वम्, अन्यत्र मोक्षे बीजस्याभाव इति विशेष इत्यर्थः। ननु चेत् समाध्यादौ बन्धबीजमस्ति, तर्हि तेनैव परिच्छेदात् कथं ब्रह्मत्वमिति चेत्? न, बन्धबीजस्य कर्मादेस्तदानीमुपाधावेवावस्थानात्, न तु चेतनेषु पुरुषे च तेषामप्रतिबिम्बनादिति। जाग्रदाद्यवस्थायां तु बुद्धिवृत्तिप्रतिबिम्बवशादौपाधिको बन्ध इत्यस्कृदावेदितम्। ननु पातञ्जले तद्भाष्ये चासम्प्रज्ञातयोगो निर्बीज उक्तः, अत्र कथं सबीज उच्यते इति चेत्? न,

असम्प्रज्ञाते क्रमेण वीजक्षयो भवतीत्याशयेनैव तत्र निर्वीजत्ववचनात्, अन्यथा सर्वासामेवासम्प्रज्ञातव्यक्तीनां निर्वीजत्वे व्युत्थानानुपपत्तेरिति ॥ ११७ ॥

ननु समाधि-सुषुप्ती दृष्टे स्तः, मोक्षे तु किं प्रमाणम् ? इति नास्तिकाक्षेपं परिहरति—

(मोक्षे प्रमाणाभाव इति नास्तिकमतनिरसनम् ।—)

द्वयोरिव त्रयस्यापि दृष्टत्वान्न तु द्वौ ॥ ११८ ॥

समाधि-सुषुप्तिदृष्टान्तेन मोक्षस्यापि दृष्टत्वादनुमितत्वान्न तु द्वौ सुषुप्तिसमाधी एव, किन्तु मोक्षोऽप्यस्तीत्यर्थः। अनुमानं चेत्थं—सुषुप्त्यादौ यो ब्रह्मभावः, तत्त्यागश्चित्तागतात् रागादिदोषवशादेव भवति, स चेद्दोषो ज्ञानेन नाशितः, तर्हि सुषुप्त्यादिसदृशस्यैवावस्था स्थिरा भवति, सैव मोक्ष इति ॥ ११८ ॥

ननु वासनाख्यवीजसत्त्वेऽपि वैराग्यादिना वासनाकौण्ठ्यादर्थाकारा वृत्तिः समाधौ मा भवतु, सुषुप्ते तु वासनाप्राबल्यादर्थज्ञानं भविष्यत्येवेति न सुषुप्तौ ब्रह्मरूपता युक्तेति ? तत्राह—

(सुषुप्तौ ब्रह्मरूपतायाः युक्तत्वप्रदर्शनम् ।—)

वासनया न स्वार्थख्यापनं दोषयोगेऽपि न निमित्तस्य प्रधानबाधकत्वम् ॥ ११९ ॥

यथा वैराग्ये तथा निद्रादोषयोगेऽपि सति वासनया न स्वार्थख्यापनं स्वविषयस्मारणं भवति, यतो न निमित्तस्य गुणीभूतस्य संस्कारस्य बलवत्तरनिद्रादोषबाधकत्वं सम्भवतीत्यर्थः, बलवत्तर एव हि दोषो वासनां दुर्बलां स्वकार्य्यकुण्ठां करोतीति भावः ॥ ११९ ॥

संस्कारलेशतो जीवन्मुक्तस्य शरीरधारणमिति तृतीयाध्याये प्रोक्तम्। तत्रायमाक्षेपः,—जीवन्मुक्तस्य शश्वदेकस्मिन्नप्यर्थेऽस्मदादीनामिव भोगो दृश्यते, सोऽनुपपन्नः, प्रथमं भोगमुत्पाद्यैव पूर्वसंस्कारनाशात् संस्कारान्तरस्य च ज्ञानप्रतिबन्धेन कर्मवदनुदयादिति ? तत्राह—

(एकस्यैव संस्कारस्य क्रियासम्पादकत्वकथनम् ।—)

एकः संस्कारः क्रियानिर्वर्त्तको न तु प्रतिक्रियं संस्कारभेदा बहुकल्पनाप्रसक्तेः ॥ १२० ॥

येन संस्कारेण देवादिशरीरभोग आरब्धः, स एक एव संस्कारस्तच्छरीरसाध्यस्य प्रारब्धभोगस्य समापकः ; स च कर्मवदेव भोगसमाप्तिनाश्यः, न तु प्रतिक्रियं प्रतिभोगव्यक्तिसंस्कारनानात्वं, बहुव्यक्तिकल्पनागौरवप्रसङ्गादित्यर्थः । कुलालचक्रभ्रमणस्थलेऽप्येवं वेगाख्यः संस्कार एक एव भ्रमणसमाप्तिपर्य्यन्तस्थायी बोध्यः ॥ १२० ॥

उद्भिज्जं शरीरमस्तीत्युक्तं, तत्र बाह्यबुद्ध्यभावाच्छरीरत्वं नास्तीति नास्तिकाक्षेपमपाकरोति—

(उद्भिज्जानां शरीरत्वाभाव इति नास्तिकमतखण्डनम् ।—)

न बाह्यबुद्धिनियमः ॥ १२१ ॥

वृक्ष-गुल्म-लतौषधि-वनस्पति-तृण-वीरुधादीनामपि भोक्तृ-भोगायतनत्वं पूर्ववत् ॥ १२२ ॥

न बाह्यज्ञानं यत्रास्ति तदेव शरीरमिति नियमः, किन्तु वृक्षादीनामन्तःसंज्ञानामपि भोक्तृ-भोगायतनत्वं शरीरत्वं मन्तव्यं, यतः पूर्ववत् पूर्वोक्तो यो भोक्त्रधिष्ठानं विना मनुष्यादिशरीरस्य पूतिभावः, तद्वदेव वृक्षादिशरीरेष्वपि शुष्कतादिकमित्यर्थः । तथा च श्रुतिः,—"अस्य यदेकां शाखां जीवो जहात्यथ सा शुष्यति" (छान्दो० ६।११।२) इत्यादिरिति। "न बाह्यबुद्धिनियमः" इत्यंशस्य पृथक्सूत्रत्वेऽपि सूत्रद्वयमेकीकृत्येत्थमेव व्याख्येयम् । सूत्रभेदस्तु दैर्घ्यभयादिति बोध्यम् ॥ १२१।१२२ ॥

(उद्भिज्जानां शरीरत्वभावे स्मृतिमतप्रदर्शनम् ।—)

स्मृतेश्च ॥ १२३ ॥

"शरीरजैः कर्मदोषैर्याति स्थावरतां नरः ।
वाचिकैः पक्षि-मृगतां मानसैरन्त्यजातिताम् ॥" (१२।९ मनु०)

इत्यादिस्मृतेरपि वृक्षादिषु भोक्तृ-भोगायतनत्वमित्यर्थः ॥ १२३ ॥

ननु वृक्षादिष्वप्येवं चेतनत्वेन धर्माधर्मोत्पत्तिप्रसङ्गः ? तत्राह—

(देहयोगमात्रेण कर्माधिकारित्वाभावोक्तिः ।—)

न देहमात्रतः कर्माधिकारित्वं वैशिष्ट्यश्रुतेः॥१२४॥

न देहमात्रेण धर्माधर्मोत्पत्तियोग्यत्वं जीवस्य। कुतः ? वैशिष्ट्यश्रुतेः ब्राह्मणादिदेहविशिष्टत्वेनैवाधिकारश्रवणादित्यर्थः ॥ १२४ ॥

देहभेदेनैव कर्माधिकारं दर्शयन् देहत्रैविध्यमाह—

(देहस्य त्रिविधत्वप्रदर्शनम् ।—)

त्रिधा त्रयाणां व्यवस्था कर्मदेहोपभोग-देहोभयदेहाः ॥ १२५ ॥

त्रयाणामुत्तमाधम-मध्यमानां सर्वप्राणिनां त्रिप्रकारो देहविभागः, कर्मदेह-भोगदेहोभयदेहा इतीत्यर्थः। तत्र कर्मदेहः परमर्षीणां, भोगदेह इन्द्रादीनाम्, उभयदेहश्च राजर्षीणामिति। अत्र प्राधान्येन त्रिधा विभागः, अन्यथा सर्वस्यैव भोगदेहत्वापत्तेः ॥ १२५ ॥

चतुर्थमपि शरीरमाह—

(त्रिविधातिरिक्तदेहोक्तिः ।—)

न किञ्चिदप्यनुशयिनः ॥ १२६ ॥

"विद्यादनुशयं द्वेष्यं पश्चात्तापानुतापयोः" इतिवाक्यादनुशयो वैराग्यम्। विरक्तानां शरीरमेतत्त्रयविलक्षणमित्यर्थः। यथा दत्तात्रेय-जड़भरतादीनामिति ॥ १२६ ॥

उक्तस्येश्वराभावस्य स्थापनाय पराभ्युपगतं ज्ञानेच्छाकृत्यादिनित्यत्वं प्रतिषेधति—

(ज्ञानेच्छादीनां नित्यत्वमतखण्डनम् ।—)

न बुद्ध्यादिनित्यत्वमाश्रयविशेषेऽपि वह्निवत् ॥ १२७ ॥

बुद्धिरत्राध्यवसायाख्या वृत्तिः ; तथा च, ज्ञानेच्छाकृत्यादीनामाश्रयविशेषे परेरीश्वरोपाधितयाऽभ्युपगतेऽपि नित्यत्वं नास्ति, अस्मदादिबुद्धि-

दृष्टान्तेन सर्वेषामेव बुद्धीच्छादीनामनित्यत्वानुमानात्, यथा लौकिक-वह्निदृष्टान्तेनावरणतेजसोऽप्यनित्यत्वानुमानमित्यर्थः ॥ १२७ ॥

आस्तां तावत् ज्ञानेच्छादेर्नित्यत्वं, तदाश्रय ईश्वरोपाधिरेवासिद्धः, ईश्वरस्यासिद्धेरित्यत आह—

(ज्ञानेच्छादीनां नित्यत्वमतखण्डने हेत्वन्तरप्रदर्शनम् ।—)

आश्रयासिद्धेश्च ॥ १२८ ॥

सुगमम् ॥ १२८ ॥

नन्वेवं ब्रह्माण्डादिसर्जनसमर्थं सर्वज्ञत्वादिकं कथं जन्यं सम्भाव्येतापि, लोके तप-आदिभिरेवमैश्वर्यादर्शनादिति ? तत्राह—

(ईश्वराभावेऽपि योगशक्त्या सृष्टिकर्त्तृत्वसम्भवोक्तिः ।—)

योगसिद्धयोऽप्यौषधादिसिद्धिवन्नापलपनीयाः ॥१२९॥

औषधादिसिद्धिदृष्टान्तेन योगजा अप्यणिमादिसिद्धयः सृष्ट्याद्युपयोगिन्यः सिध्यन्तीत्यर्थः ॥ १२९ ॥

पुरुषसिद्धिप्रतिकूलतया भूतचैतन्यवादिनं प्रत्याचष्टे—

(भूतचैतन्यवादखण्डनम् ।—)

न भूतचैतन्यं प्रत्येकादृष्टेः सांहत्येऽपि च सांहत्येऽपि च ॥ १३० ॥

संहतभावावस्थायामपि पञ्चभूतेषु चैतन्यं नास्ति, विभागकाले प्रत्येकं चैतन्यादृष्टेरित्यर्थः। तृतीयाध्याये चेदं स्वसिद्धान्तविधयोक्तम्, अत्र च परमतनिराकरणायेति न पौनरुक्त्यं दोषायेति। वीप्साऽध्याय-समाप्तौ ॥ १३० ॥

स्वसिद्धान्तविरुद्धार्थभाषिणो ये कुवादिनः ।
पञ्चमे तान् निराकृत्य स्वसिद्धान्तो दृढीकृतः ॥

इति श्रीविज्ञानभिक्षुनिर्मिते कापिलसाङ्ख्यप्रवचनस्य भाष्ये परपक्षनिर्जयाध्यायः पञ्चमः ॥ ५ ॥

षष्ठोऽध्यायः ।

अध्यायचतुष्केण समस्तशास्त्रार्थं प्रतिज्ञाय पञ्चमाध्याये परपक्षनिराकरणेन प्रसाध्येदानीं तमेव सारभूतशास्त्रार्थं षष्ठाध्यायेन सङ्कलयन्नुपसंहरति । उक्तार्थानां हि पुनस्तन्त्राख्ये विस्तरे कृते शिष्याणामसन्दिग्धाविपर्य्यस्तो दृढ़तरो बोध उत्पद्यते इत्यतः स्थूणानिखननन्यायादनुक्तयुक्त्याद्युपन्यासाच्च नात्र पौनरुक्त्यं दोषाय ।

(आत्मनः अस्तित्वकथनम् ।—)

अस्त्यात्मा नास्तित्वसाधनाभावात् ॥ १ ॥

जानामीत्येवं प्रतीयमानतया पुरुषः सामान्यतः सिद्ध एवास्ति, बाधकप्रमाणाभावात्; अतस्तद्विवेकमात्रं कर्त्तव्यमित्यर्थः ॥ १ ॥

तत्र विवेके प्रमाणद्वयमाह सूत्राभ्याम्—

(आत्मनो देहादिव्यतिरिक्तत्वप्रदर्शनम् ।—)

देहादिव्यतिरिक्तोऽसौ वैचित्र्यात् ॥ २ ॥

असावात्मा द्रष्टा देहादि-प्रकृत्यन्तेभ्योऽत्यन्तं भिन्नः, वैचित्र्यात् परिणामित्वापरिणामित्वादिवैधर्म्यादित्यर्थः । प्रकृत्यादयस्तावत् प्रत्यक्षानुमानागमैः परिणामितयैव सिद्धाः, पुरुषस्यापरिणामित्वं तु सदा ज्ञातविषयत्वादनुमीयते; तथाहि, यथा चक्षुषो रूपमेव विषयः, न सन्निकर्षसाम्येऽपि रसादिः, एवं पुरुषस्य स्वबुद्धिवृत्तिरेव विषयः, न तु सन्निकर्षसाम्येऽप्यन्यद्वस्त्विति फलबलात् क्लृप्तम्; बुद्धिवृत्त्यारूढ़तयैव त्वन्यज्ज्ञेयं भवति पुरुषस्य, न स्वतः, सर्वदा सर्वभानापत्तेः । ताश्च बुद्धिवृत्तयो नाज्ञातास्तिष्ठन्ति, ज्ञानेच्छासुखादीनामज्ञातसत्तास्वीकारे तेष्वपि घटादाविव संशयादिप्रसङ्गात् अहं जानामि न वा सुखी न वेत्यादिरूपेण; अतस्तेषां 'सदा ज्ञातत्वात् तद्द्रष्टा चेतनोऽपरिणामीत्यायातम्; चेतनस्य परिणामित्वे कदाचिदाम्यपरिणामेन सत्या अपि बुद्धिवृत्तेरदर्शनेन संशयाद्यापत्तेरिति । एवं पारार्थ्यापारार्थ्यादिकमपि पूर्वोक्तं वैधर्म्यजातं बोध्यम् ॥ २ ॥

(आत्मनो देहादिव्यतिरिक्तत्वे प्रमाणान्तरम् ।—)

षष्ठीव्यपदेशादपि ॥ ३ ॥

ममेदं शरीरं, ममेयं बुद्धिरित्यादेर्विदुषां षष्ठीव्यपदेशादपि देहादिभ्य आत्मा भिन्नः, अत्यन्ताभेदे षष्ठ्यनुपपत्तेरित्यर्थः । तदुक्तं विष्णुपुराणे—

"त्वं किमेतच्छिरः किन्तु शिरस्तव तथोदरम् ।
किमु पादादिकं त्वं वै तवैतद्धि महीपते ! ॥
समस्तावयवेभ्यस्त्वं पृथग्भूय व्यवस्थितः ।
कोऽहमित्यत्र निपुणो भूत्वा चिन्तय पार्थिव ! ॥"

इति । न च स्थूलोऽहमित्यादिरपि विद्वद्व्यपदेशोऽस्तीति वाच्यं, श्रुत्या बाधिततया, 'ममात्मा भद्रसेन' इतिवत् गौणत्वेनैव तदुपपत्तेरिति ॥ ३ ॥

ननु "पुरुषस्य चैतन्यं" "राहोः शिरः" "शिलापुत्रस्य शरीरम्" इत्यादिव्यपदेशवदयमपि भवतु ? तत्राह—

(आत्मनो देहादित्वस्थापने उत्थापिताशङ्काखण्डनम् ।—)

न शिलापुत्रवद्धर्मिग्राहकमानबाधात् ॥ ४ ॥

"शिलापुत्रस्य शरीरम्" इत्यादिवदयं षष्ठीव्यपदेशो न भवति, शिलापुत्रादिस्थले धर्मिग्राहकप्रमाणेन बाधाद्विकल्पमात्रम् । "मम शरीरम्" इति व्यपदेशे तु प्रमाणबाधो नास्ति,देहात्मताया एव बाधादित्यर्थः । यत्तु शास्त्रेषु मम-कारप्रतिषेधः, स स्वाम्यस्यानित्यतया वाचारम्भणमात्रत्वेनासत्यतापर एवेति भावः । "पुरुषस्य चैतन्यम्"इत्यत्राप्यस्ति धर्मिग्राहकमानबाधः, अनवस्थाभयेन लाघवाच्च देहादिव्यतिरिक्ततयाऽऽत्मसिद्धौ चैतन्यस्वरूपताऽवगाहनादिति ॥ ४ ॥

देहादिव्यतिरिक्ततया पुरुषमवधार्य्य तन्मुक्तिमवधारयति—

(आत्यन्तिकदुःखनिवृत्तेः पुरुषार्थत्वप्रदर्शनम् ।—)

अत्यन्तदुःखनिवृत्त्या कृतकृत्यता ॥ ५ ॥

सुगमम् ॥ ५ ॥

ननु दुःखनिवृत्त्या सुखस्यापि निवर्त्तनात् तुल्याय-व्ययत्वेन न सा पुरुषार्थ इति ? तत्राह—

(आत्यन्तिकदुःखनिवृत्तेः पुरुषार्थत्वोक्तौ आपत्तिखण्डनम् ।—)

यथा दुःखात् क्लेशः पुरुषस्य न तथा सुखादभिलाषः ॥ ६ ॥

विषयविधया हेतुतायां पञ्चम्यौ । क्लेशश्चात्र द्वेषः । यथा दुःखे द्वेषो बलवत्तरः, नैवं सुखेऽभिलाषो बलवत्तरः, अपि तु तदपेक्षया दुर्बल इत्यर्थः । तथा च, सुखाभिलाषं बाधित्वाऽपि दुःखद्वेषो दुःखनिवृत्ताविच्छां जनयतीति न तुल्याय-व्ययत्वमिति । तदुक्तम्—

"अभ्यर्थनाभङ्गभयेन साधुर्माध्यस्थ्यमिष्टेऽप्यवलम्बतेऽर्थे"

इति । या तु नरकादिदुःखदर्शनेऽपि क्षुद्रसुखप्रवृत्तिः, सा रागादिदोषवशादेवेति ॥ ६ ॥

सुखापेक्षया दुःखस्य बहुलत्वादपि दुःखनिवृत्तिरेव पुरुषार्थ इत्याह—

(दुःखनिवृत्तेः पुरुषार्थत्वोक्तिसमर्थनाय युक्तिप्रदर्शनम् ।—)

कुत्रापि कोऽपि सुखीति ॥ ७ ॥

अनन्तत्वण-वृक्ष-पशु-पक्षि-मनुष्यादिमध्ये स्वल्पो मनुष्य-देवादिरेव सुखी भवतीत्यर्थः । इति हेतौ ॥ ७ ॥

तदपि कादाचित्कं क्वाचित्कसुखं मधु-विषसम्पृक्तान्नवत् विचारकाणां हेयमेवेत्याह—

(सुखस्यापि दुःखमिश्रितत्वात् दुःखमध्ये गणनीयत्वोक्तिः ।—)

तदपि दुःखशबलमिति दुःखपक्षे निक्षिपन्ते विवेचकाः ॥ ८ ॥

तदपि पूर्वसूत्रोक्तं सुखमपि दुःखमिश्रितमित्यतो दुःखकोटौ सुख-दुःखविवेचका निक्षिपन्ते इत्यर्थः । तदुक्तं योगसूत्रेण—

"परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुण-
वृत्तिविरोधाच्च दुःखमेव सर्वं विवेकिनः ।" (साध० पा० १५)

इति । विष्णुपुराणेऽपि—

"यद्यत् प्रीतिकरं पुंसां वस्तु मैत्रेय ! जायते ।
तदेव दुःखवृक्षस्य बीजत्वमुपगच्छति ॥"

इति ॥ ८ ॥

केवला दुःखनिवृत्तिर्न पुरुषार्थः, किन्तु सुखोपरक्तेति मतमपाकरोति—

(सुखप्राप्तिसहितदुःखनिवृत्तेः पुरुषार्थत्वमिति मतखण्डनम् ।—)

सुखलाभाभावादपुरुषार्थत्वमिति चेन्न द्वैविध्यात् ॥ ९ ॥

सुखलाभाभावान्मोक्षाख्यदुःखाभावस्यापुरुषार्थत्वमिति चेत् ? न; पुरुषार्थस्य द्वैविध्यात् द्विप्रकारत्वात्, सुखत्व-दुःखाभावत्वाभ्यामित्यर्थः । सुखी स्यां, दुःखी न स्यामिति हि पृथगेव लोकानां प्रार्थना दृश्यते इति ॥ ९ ॥

शङ्कते—

(दुःखनिवृत्तिः पुरुषार्थ इति मते शङ्कोत्थापनम् ।—)

निर्गुणत्वमात्मनोऽसङ्गत्वादिश्रुतेः ॥ १० ॥

नन्वात्मनो निर्गुणत्वं सुख-दुःख-मोहाद्यखिलगुणशून्यत्वं नित्यमेव सिद्धम्, असङ्गत्वश्रुतेः विकारहेतुसंयोगाभावश्रवणात्, तं विना च गुणाख्यविकारासम्भवात्; अतो न दुःखनिवृत्तिरपि पुरुषार्थो घटते इत्यर्थः । ननु संयोगं विना स्वयमेव विकारो भवत्विति चेत् ? न—

दाहाय नानलो वह्नेर्नापः क्लेदाय चाम्भसः ।
तद्द्रव्यमेव तद्द्रव्यविकाराय न वै यतः ॥
किञ्च स्वयं विकारित्वे मोक्षो नैवोपपद्यते ।
स्वयं मोहविकारेण पुनर्बन्धप्रसङ्गतः ॥

इति । तथा चोक्तं कौर्मे—

"यद्यात्मा मलिनोऽस्वच्छो विकारी स्यात् स्वभावतः ।
न हि तस्य भवेन्मुक्तिर्जन्मान्तरशतैरपि ॥"

इति ॥ १० ॥

समाधत्ते—

(उक्तशङ्कायाः समाधानम् ।—)

परधर्मत्वेऽपि तत्सिद्धिरविवेकात् ॥ ११ ॥

सुख-दुःखादिगुणानां चित्तधर्मत्वेऽपि तदात्मनि सिद्धिः प्रतिविम्ब-रूपेणावस्थितिः अविवेकान्निमित्तात् प्रकृति-पुरुषसंयोगद्वारेत्यर्थः । एतच्च प्रथमाध्याये प्रतिपादितं, "निमित्तत्वमविवेकस्य न दृष्टहानिः" (७४ सू०) इति तृतीयाध्यायसूत्रे चेति । तथा च स्फटिके लौहित्यमिव पुरुषे प्रतिविम्बरूपेण दुःखसत्त्वात् तन्निवृत्तिरेव पुरुषार्थः, प्रतिविम्बद्वारक-दुःखसम्बन्धस्यैव भोगतया प्रतिविम्बरूपेणैव दुःखस्य हेयत्वादिति ॥ ११ ॥

अविवेकमूलः पुरुषे गुणबन्धः, अविवेकस्तु किम्मूलकः ? इत्या-काङ्क्षायामाह—

(अविवेकस्य मूलप्रदर्शनम् ।—)

अनादिरविवेकोऽन्यथा दोषद्वयप्रसक्तेः ॥ १२ ॥

अगृहीतासंसर्गकमुभयविषयकज्ञानमविवेकः, स च प्रवाहरूपेणा-नादिश्चित्तधर्मः प्रलये वासनारूपेण तिष्ठति, अन्यथा तस्य सादित्वे दोषद्वयप्रसङ्गात् । सादित्वे हि स्वत एवोत्पादे मुक्तस्यापि बन्धापत्तिः । कर्मादिजन्यत्वे च कर्मादिकं प्रत्यपि कारणत्वेनाविवेकान्तरान्वेषणेऽन-वस्थेत्यर्थः । अयं चाविवेको वृत्तिरूपः प्रतिविम्बात्मना पुरुषधर्म इव भवतीत्यतः पुरुषस्य बन्धप्रयोजक इति प्रागेवोक्तं वक्ष्यते च ॥ १२ ॥

ननु चेदनादिस्तर्हि नित्यः स्यादिति ? तत्राह—

(अविवेकस्य अनादित्वे नित्यत्वशङ्कानिरसनम् ।—)

न नित्यः स्यादात्मवदन्यथाऽनुच्छित्तिः ॥ १३ ॥

आत्मवन्नित्योऽखण्डानादिर्न भवति, किन्तु प्रवाहरूपेणानादिः, अन्यथा अनादिभावस्योच्छेदानुपपत्तेरित्यर्थः ॥ १३ ॥

बन्धकारणमुक्त्वा मोक्षकारणमाह—

(अविवेकस्य नाशकारणनिर्देशः ।—)

प्रतिनियतकारणनाश्यत्वमस्य ध्वान्तवत् ॥ १४ ॥

अस्य बन्धकारणस्याविवेकस्य शुक्ति-रजतादिस्थले प्रतिनियतं यन्नाश-

कारणं विवेकस्तन्नाश्यत्वं, तमोवत्, अन्धकारो हि प्रतिनियतेनालोके-नैव नाश्यते, नान्यसाधनेनेत्यर्थः। तदुक्तं विष्णुपुराणे—

"अन्धन्तम इवाज्ञानं दीपवच्चेन्द्रियोद्भवम्।
यथा सूर्य्यस्तथा ज्ञानं यद्विप्रर्षे! विवेकजम्॥"

इति॥ १४॥

विवेकेनैवाविवेको नाश्यते इति प्रतिनियमस्य ग्राहकमप्याह—

अविवेकस्य विवेकनाश्यत्वे प्रतिनियतग्राहकत्वोक्तिः।—)

अत्रापि प्रतिनियमोऽन्वयव्यतिरेकात्॥ १५॥

ध्वान्तालोकयोरिव प्रकृतेऽपि प्रतिनियमः शुक्ति-रजतादिष्वन्वय-व्यतिरेकाभ्यामेव ग्राह्य इत्यर्थः। अथवैवं व्याख्येयं—ननु विवेक-स्यापि किं प्रतिनियतं कारणम्? तत्राह—अत्रापि विवेकेऽपि कारण-नियमोऽन्वय-व्यतिरेकाभ्यामेव सिद्धः। श्रवण-मनन-निदिध्यासनरूपमेव कारणं, न तु कर्मादीनि, कर्मादिकं तु वहिरङ्गमेवेत्यर्थः॥ १५॥

बन्धस्य स्वाभाविकत्वादिकं न सम्भवतीति प्रथमपादोक्तं स्मारयति—

(बन्धस्य अविवेकमूलकत्वमेवेति पूर्वोक्तिस्मारणम्।—)

प्रकारान्तरासम्भवादविवेक एव बन्धः॥ १६॥

बन्धोऽत्र दुःखयोगाख्यबन्धकारणम्। शेषं सुगमम्॥ १६॥

ननु मुक्तेरपि कार्य्यतया विनाशापत्त्या पुनर्बन्धः स्यादिति? तत्राह—

(मुक्तस्य पुनर्बन्धाशङ्कानिरसनम्।—)

न मुक्तस्य पुनर्बन्धयोगोऽप्यनावृत्तिश्रुतेः॥ १७॥

भावकार्य्यस्यैव विनाशितया मोक्षस्य नाशो नास्ति, "न स पुनरावर्त्तते" (कालाग्निरुद्र० २) इति श्रुतेरित्यर्थः। अपि-शब्दः पूर्वसूत्रोक्तार्थ-समुच्चये॥ १७॥

(मुक्तस्य पुनर्बन्धे दोषप्रदर्शनम्।—)

अपुरुषार्थत्वमन्यथा॥ १८॥

अन्यथा मुक्तस्यापि पुनर्बन्धे प्रलयवदेव मोक्षस्यापुरुषार्थत्वं, परमपुरुषार्थ-त्वाभावो वा स्यादित्यर्थः॥ १८॥

अपुरुषार्थत्वे हेतुमाह—

(मुक्तस्य पुनर्बन्धे पुरुषार्थत्वाभावस्य हेतुप्रदर्शनम् ।—)

अविशेषापत्तिरुभयोः ॥ १९ ॥

भाविबन्धत्वसाम्येनोभयोर्मुक्त-बद्धयोर्विशेषो न स्यात्, ततश्चापुरुषार्थत्वमित्यर्थः ॥ १९ ॥

नन्वेवं बद्ध-मुक्तयोर्विशेषाभ्युपगमे नित्यमुक्तत्वं कथमुच्यते ? तत्राह—

(आत्मनो नित्यमुक्तत्वसमर्थने युक्तिप्रदर्शनम् ।—)

मुक्तिरन्तरायध्वस्तेर्न परः ॥ २० ॥

वक्ष्यमाणान्तरायस्य ध्वंसादतिरिक्तः पदार्थो न मुक्तिरित्यर्थः। यथा हि स्वभावशुक्लस्य स्फटिकस्य जपोपाधिनिमित्तं रक्तत्वं शौक्ल्यावरकरूपं विघ्नमात्रं, न तु जपोपधानेन शौक्ल्यं नश्यति, जपापाये चोत्पद्यते, तथैव स्वभावनिर्दुःखस्यात्मनो बुद्ध्युपाधिकं दुःखप्रतिबिम्बं तदावरकरूपं विघ्नमात्रं, न तु बुद्ध्युपधानेन दुःखं जायते, तदपाये च नश्यतीति। अतो नित्यमुक्त आत्मा, बन्ध-मोक्षौ तु व्यावहारिकावित्यविरोध इति ॥ २० ॥

नन्वेवं बन्ध-मोक्षयोर्मिथ्यात्वे मोक्षस्य पुरुषार्थताप्रतिपादकश्रुत्यादिविरोधः ? इत्याह—

(मोक्षस्य पुरुषार्थताप्रतिपादकश्रुतेरविरोधप्रदर्शनम् ।—)

तत्राप्यविरोधः ॥ २१ ॥

तत्राप्यन्तरायध्वंसस्य मोक्षत्वेऽपि पुरुषार्थत्वाविरोध इत्यर्थः। दुःखयोग-वियोगाविव हि पुरुषे कल्पितौ, न तु दुःखभोगोऽपि ; भोगश्च प्रतिबिम्बरूपेण दुःखसम्बन्ध इत्यतः प्रतिबिम्बरूपेण दुःखनिवृत्तिर्यथार्थैव पुरुषार्थः, स एवान्तरायध्वंसः, तादृशश्च मोक्षो यथार्थ एवेति भावः ॥ २१ ॥

नन्वन्तरायध्वंसमात्रं चेन्मुक्तिः, तर्हि श्रवणमात्रेणैव तत्सिद्धिः स्यात्, अज्ञानप्रतिबद्धकण्ठचामीकरसिद्धिवदिति ? तत्राह—

(श्रवणमात्रेणैव ज्ञानोत्पत्तेरनियतत्वप्रदर्शनम् ।—)

अधिकारित्रैविध्यान्न नियमः ॥ २२ ॥

उत्तम-मध्यमाधमास्त्रिविधा ज्ञानाधिकारिणः, तेन श्रवणमात्रा-

नन्तरमेव मानससाक्षात्कारः सर्वेषामिति न नियम इत्यर्थः; अतो मन्दाधिकारदोषाद्विरोचनादीनां श्रवणमात्राच्चित्तविलायनक्षमं मानसज्ञानं नोत्पन्नं, न तु श्रवणस्य ज्ञानजननासामर्थ्यादिति ॥ २२ ॥

न केवलं श्रवणमात्रं ज्ञाने दृष्टकारणम्, अन्यदपीत्याह—

(मननादीनामपि ज्ञानसाधनत्वोक्तिः ।—)

दार्ढ्यार्थमुत्तरेषाम् ॥ २३ ॥

श्रवणादुत्तरेषां मनन-निदिध्यासनादीनामन्तरायध्वंसस्यात्यन्तिकत्वरूपदार्ढ्यार्थं, नियम इत्यनुषज्यते ॥ २३ ॥

उत्तराण्येव साधनान्याह—

(योगसाधनार्थम् आसनशब्दस्यार्थनिर्देशः ।—)

स्थिरसुखमासनमिति न नियमः ॥ २४ ॥

आसने पद्मासनादिनियमो नास्ति, यतः स्थिरं सुखं च यत् तदेवासनमित्यर्थः ॥ २४ ॥

मुख्यं साधनमाह—

(योगसाधने मुख्यस्य ध्यानस्य लक्षणम् ।—)

ध्यानं निर्विषयं मनः ॥ २५ ॥

वृत्तिशून्यं यदन्तःकरणं भवति, तदेव ध्यानं योगश्चित्तवृत्तिनिरोधरूप इत्यर्थः, एतत्साधनत्वेन ध्यानस्य वक्ष्यमाणत्वादिति ॥ २५ ॥

ननु योगायोगयोः पुरुषस्यैकरूप्यात् किं योगेन ? इत्याशङ्क्य समाधत्ते—

(अयोगावस्थातो योगावस्थायाः वैशिष्ट्योक्तिः ।—)

उभयथाऽप्यविशेषश्चेन्नैवमुपरागनिरोधात् विशेषः ॥ २६ ॥

उपरागनिरोधात् वृत्तिप्रतिबिम्बापगमात् योगावस्थायामयोगावस्थातो विशेषः पुरुषस्येति सिद्धान्तदलार्थः । शेषं व्याख्यातप्रायम् ॥ २६ ॥

ननु निःसङ्गे कथमुपरागः ? तत्राह—

(निःसङ्गत्वेऽपि उपरागसम्भावनोक्तिः ।—)

निःसङ्गेऽप्युपरागोऽविवेकात् ॥ २७ ॥

निःसङ्गे यद्यपि पारमार्थिक उपरागो नास्ति, तथाऽप्युपराग इव भवतीति कृत्वा प्रतिविम्ब एवोपराग इति व्यवह्रियते उपरागविवेकिभिरित्यर्थः ॥ २७ ॥

एतदेव विवृणोति—

(उपरागस्य आभिमानिकत्वविवरणम् ।—)

जपा-स्फटिकयोरिव नोपरागः किन्त्वभिमानः ॥ २८ ॥

यथा जपा-स्फटिकयोर्नोपरागः, किन्तु जपाप्रतिविम्बवशादुपरागाभिमानमात्रं, रक्तः स्फटिक इति ; तथैव बुद्धि-पुरुषयोर्नोपरागः, किन्तु बुद्धिप्रतिविम्बवशादुपरागाभिमानोऽविवेकवशादित्यर्थः ; अत उपरागतुल्यतया वृत्तिप्रतिविम्ब एव पुरुषोपराग इति सूत्रद्वयपर्य्यवसितोऽर्थः । स एव च दुःखात्मकवृत्तेरुपरागो दुःखनिवृत्त्याख्यमोक्षस्यान्तरायः, तस्य च ध्वंसश्चित्तलयात्, सोऽपि च चित्तवृत्तिनिरोधाख्येनासम्प्रज्ञातयोगेनेत्यतो योगादेवान्तरायध्वंसो भवतीति योगशास्त्रस्यापि सिद्धान्तः ॥ २८ ॥

"ध्यानं निर्विषयं मनः" (२५) इति योग उक्तः, तस्य साधनान्याचक्षाण एव यथोक्तोपरागस्य निरोधोपायमाह—

(उपरागनिरोधोपायप्रदर्शनम् ।—)

ध्यान-धारणाऽभ्यास-वैराग्यादिभिस्तन्निरोधः ॥२९॥

समाधिद्वारा ध्यानं योगस्य कारणं, ध्यानस्य च कारणं धारणा, तस्याश्च कारणमभ्यासश्चित्तस्थैर्य्यसाधनानुष्ठानम्, अभ्यासस्यापि कारणं विषयवैराग्यं, तस्यापि दोषदर्शन-यम-नियमादिकमिति पातञ्जलोक्तप्रक्रियया तन्निरोध उपरागनिरोधो भवति चित्तवृत्तिनिरोधाख्ययोगद्वारेत्यर्थः ॥ २९ ॥

चित्तनिष्ठध्यानादिना पुरुषस्योपरागनिरोधे पूर्वाचार्य्यसिद्धं द्वारं दर्शयति—

(उपरागनिरोधे पूर्वाचार्य्यसिद्धोपायप्रदर्शनम् ।—)

लय-विक्षेपयोर्व्यावृत्त्येत्याचार्य्याः ॥ ३० ॥

ध्यानादिना चित्तस्य निद्रावृत्तेः प्रमाणादिवृत्तेश्च निवृत्त्या पुरुषस्यापि वृत्त्युपरागनिरोधो भवति, विम्बनिरोधे प्रतिविम्बस्यापि निरोधादिति पूर्वाचार्य्या आहुरित्यर्थः। यथा पतञ्जलिः,—"योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः" (समा० पा० २)"तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम्" (समा० पा० ३) "वृत्ति-सारूप्यमितरत्र" (समा० पा० ४) इति सूत्रत्रयेणैतदेवाह। तथा—

"नित्यः सर्वगतो ह्यात्मा बुद्धिसन्निधिमत्तया।
यथा यथा भवेद्बुद्धिरात्मा तद्वदिहेष्यते ॥"

इत्यादिस्मृतयोऽप्येतदाहुरिति। तदेवमसम्प्रज्ञातयोगादेव मोक्षान्तरायध्वंस इति प्रघट्टकार्थः ॥ ३० ॥

ध्यानादौ गुहादिस्थाननियमो नास्तीत्याह—

(ध्यानाद्यर्थं स्थाननियमाभावोक्तिः ।—)

न स्थाननियमश्चित्तप्रसादात् ॥ ३१ ॥

चित्तप्रसादादेव ध्यानादिकम्, अतस्तत्र न गुहादिस्थाननियम इत्यर्थः। शास्त्रे तु औत्सर्गिकाभिप्रायेणैवारण्य-गिरिगुहादिस्थानं योगस्योद्दिष्टमिति; अत एव ब्रह्मसूत्रमपि—"यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात्" (४।१।११) इति ॥ ३१ ॥

समाप्तो मोक्षविचारः। इदानीं पुरुषापरिणामित्वाय जगत्कारणं विचारयति—

(प्रकृतेर्जगत्कारणत्वकथनम् ।—)

प्रकृतेराद्योपादानता अन्येषां कार्य्यत्वश्रुतेः ॥ ३२ ॥

महदादीनां कार्य्यत्वश्रवणात् तेषां मूलकारणतया प्रकृतिः सिध्यतीत्यर्थः ॥ ३२ ॥

पुरुष एवोपादानं भवतु ? तत्राह—

(पुरुषस्य जगत्कारणत्वनिरसनम् ।—)

नित्यत्वेऽपि नात्मनो योगत्वाभावात् ॥ ३३ ॥

गुणवत्त्वं सङ्गित्वं चोपादानयोग्यता, तयोरभावात् पुरुषस्य नित्यत्वेऽपि नोपादानत्वमित्यर्थः ॥ ३३ ॥

ननु "बह्वीः प्रजाः पुरुषात् सम्प्रसूताः" (मुण्ड० २।१।५) इत्यादिश्रुतेः पुरुषस्य कारणत्वावगमात् विवर्त्तादिवादा आश्रयणीयाः ? इत्याशङ्क्याह—

(पुरुषस्य जगत्कारणत्ववादानां श्रुतिविरुद्धत्वोक्तिः ।—)

श्रुतिविरोधान्न कुतर्कापसदस्यात्मलाभः ॥३४॥

पुरुषकारणतायां ये ये पक्षाः सम्भाविताः, ते सर्वे श्रुतिविरुद्धा इत्यतस्तदभ्युपगन्तॄणां कुतार्किकाधमानामात्मस्वरूपज्ञानं न भवतीत्यर्थः। एतेनात्मनि सुख-दुःखादिगुणोपादानत्ववादिनोऽपि कुतार्किका एव, तेषामप्यात्मयथार्थज्ञानं नास्तीत्यवगन्तव्यम्। आत्मकारणताश्रुतयश्च शक्ति-शक्तिमदभेदेनोपासनार्था एव, "अजामेकाम्" (श्वेताश्व० ४।५) इत्यादिश्रुतिभिः प्रधानकारणतासिद्धेः। यदि चाकाशस्याश्राद्यधिष्ठानकारणतावदात्मनः कारणत्वमुच्यते, तदा तन्न निराकुर्मः, परिणामस्यैव प्रतिषेधादिति ॥ ३४ ॥

स्थावर-जङ्गमादिषु पृथिव्यादीनामेव कारणत्वदर्शनात् कथं प्रकृतेः सर्वोपादानत्वम् ? तत्राह—

(प्रकृतेः सर्वजगत्कारणत्वसमर्थने युक्तिप्रदर्शनम् ।—)

पारम्पर्य्येऽपि प्रधानानुवृत्तिरणुवत् ॥ ३५ ॥

स्थावरादिषु परम्परया कारणत्वेऽपि तेषु प्रधानस्यानुमानादुपादानत्वमक्षतम्; यथा अङ्कुरादिद्वारकत्वेऽपि स्थावरादिषु पार्थिवाद्यणूनामनुगमादुपादानत्वमित्यर्थः ॥ ३५ ॥

वनन्यायेन प्रकृतेर्व्यापकत्वे प्रमाणमाह—

(प्रकृतेर्विभुत्वे प्रमाणप्रदर्शनम् ।—)

सर्वत्र कार्य्यदर्शनाद्विभुत्वम् ॥ ३६ ॥

अव्यवस्थया सर्वत्र विकारदर्शनात् प्रधानस्य विभुत्वम्; यथा अणोर्घटादिव्यापित्वमित्यर्थः। एतच्च प्रागेव व्याख्यातम् ॥ ३६ ॥

ननु परिच्छिन्नत्वेऽपि यत्र कार्य्यमुत्पद्यते तत्र गच्छतीति वक्तव्यम् ? तत्राह—

(प्रकृतेर्मूलकारणत्वाभावशङ्कानिरसनम् ।—)

गतियोगेऽप्याद्यकारणताहानिरणुवत् ॥ ३७ ॥

गतिस्वीकारेऽपि परिच्छिन्नतया मूलकारणत्वाभावः, पार्थिवाद्यणु-दृष्टान्तेनेत्यर्थः। अथवेत्थं व्याख्येयं—ननु त्रिगुणात्मकप्रधानस्य अन्योऽन्यसंयोगार्थं श्रुति-स्मृतिषु क्रिया चोभाख्या श्रूयते, क्रियावत्त्वाच्च तन्त्वादिदृष्टान्तेन मूलकारणत्वाभावः ? इत्याशङ्क्य परिहरति—गतियोगेऽप्याद्यकारणताहानिरणुवत्। गतिः क्रिया, तत्सत्त्वेऽपि मूलकारणताया अहानिः, यथा वैशेषिकमते पार्थिवाद्यणूनामित्यर्थः ॥ ३७ ॥

ननु पृथिव्यादीनां नवानामेव द्रव्याणां दर्शनात् कथं पृथिवीत्वादि-शून्यं प्रधानाख्यं द्रव्यं घटेत ? न च प्रधानं द्रव्यमेव माऽस्त्विति वाच्यं, संयोग-विभाग-परिणामादिभिर्द्रव्यत्वसिद्धेरिति ? तत्राह—

(प्रकृतेर्नवद्रव्याधिकद्रव्यत्वोक्तिः ।—)

प्रसिद्धाधिक्यं प्रधानस्य न नियमः ॥ ३८ ॥

प्रसिद्धनवद्रव्याधिक्यमेव प्रधानस्य, अतो नवैव द्रव्याणीति न नियम इत्यर्थः। अष्टानामेव कार्य्यत्वश्रवणं चात्र तर्क इति भावः ॥ ३८ ॥

किं सत्त्वादयो गुणा एव प्रकृतिः ? अथवा गुणत्रयरूपद्रव्यत्रयाधार-भूता प्रकृतिः ? इति संशयेऽवधारयति—

(सत्त्वादिगुणत्रयाणां प्रकृतिस्वरूपत्वोक्तिः ।—)

सत्त्वादीनामतद्धर्मत्वं तद्रूपत्वात् ॥ ३९ ॥

सत्त्वादिगुणानां प्रकृतिधर्मत्वं नास्ति, प्रकृतिस्वरूपत्वादित्यर्थः। यद्यपि श्रुति-स्मृतिषूभयमेव श्रूयते, तथाऽपि तर्कतः स्वरूपत्वमेवावधार्य्यते, न तु धर्मत्वम्। तथा हि, सत्त्वादित्रयं किं प्रकृतेः कार्य्यरूपो धर्मः ? अथवा आकाशस्य वायुवत् संयोगमात्रेण नित्य एव धर्मः स्यात् ? आद्ये एकस्या एव प्रकृतेर्द्रव्यान्तरसङ्गं विना विचित्रगुणत्रयोत्पत्त्यसम्भवः, दृष्टविरुद्ध-कल्पनाऽनौचित्यं च। अन्त्ये नित्येभ्य एव सत्त्वादिभ्योऽन्योऽन्यसङ्गेन विचित्रसकलकार्य्योपपत्तौ तदतिरिक्तप्रकृतिकल्पनावैयर्थ्यमिति सत्त्वादीनां प्रकृतिकार्य्यत्वादिवचनानि चांशतः प्रकाशादिकार्य्योपहिततयाऽभि-व्यक्त्यादिकमेव बोधयन्ति ; यथा पृथिवीतो द्वीपोत्पत्तिरिति ॥ ३९ ॥

प्रधानप्रवृत्तेः प्रयोजनमवधारयति, निष्प्रयोजनप्रवृत्त्यभ्युपगमे मोक्षानुपपत्तेरिति—

(प्रधानप्रवृत्तेः प्रयोजनावधारणम्।—)

अनुपभोगेऽपि पुमर्थं सृष्टिः प्रधानस्योष्ट्रकुङ्कुमवहनवत्॥ ४०॥

तृतीयाध्यायस्थे "प्रधानसृष्टिः परार्थम्—"(५८)इत्यादिसूत्रे व्याख्यातमिदम्॥ ४०॥

विचित्रसृष्टौ निमित्तकारणमाह—

(सृष्टिवैचित्र्यस्य कारणप्रदर्शनम्।—)

कर्मवैचित्र्यात् सृष्टिवैचित्र्यम्॥ ४१॥

कर्म धर्माधर्मौ। सुगममन्यत्॥ ४१॥

ननु भवतु प्रधानात् सृष्टिः, प्रलयस्तु कस्मात्? न ह्येकस्मात् कारणात् विरुद्धकार्य्यद्वयं घटते, तत्राह—

(प्रकृतेः सृष्टि-प्रलययोरुभयोरेव कारणत्वप्रदर्शनम्।—)

साम्य-वैषम्याभ्यां कार्य्यद्वयम्॥ ४२॥

सत्त्वादिगुणत्रयं प्रधानं, तेषां च वैषम्यं न्यूनातिरिक्तभावेन संहननं, तदभावः साम्यं, ताभ्यां हेतुभ्यामेकस्मादेव सृष्टि-प्रलयरूपं विरुद्धकार्य्यद्वयं भवतीत्यर्थः। स्थितिस्तु सृष्टिमध्ये प्रविष्टेत्याशयेन तत्कारणत्वं प्रधानस्य न पृथक् विचारितम्॥ ४२॥

ननु प्रधानस्य सृष्टिस्वाभाव्याज्ज्ञानोत्तरमपि संसारः स्यात्? तत्राह—

(ज्ञानानन्तरमपि प्रकृतेः सृष्टिकर्त्तृत्वाशङ्कानिरसनम्।—)

विमुक्तबोधान्न सृष्टिः प्रधानस्य लोकवत्॥ ४३॥

विमुक्ततया पुरुषसाक्षात्काराद्धेतोः प्रधानस्य तत्पुरुषार्थं पुनः सृष्टिर्न भवति, कृतार्थत्वात्, लोकवत्; यथा लोका अमात्यादयो राज्ञोऽर्थं सम्पाद्य कृतार्थाः सन्तो न पुनः राजार्थं प्रवर्त्तन्ते, तथैव प्रधानमित्यर्थः। विमुक्तमोक्षार्थं हि प्रधानप्रवृत्तिरित्युक्तं, स च ज्ञानान्निष्पन्न इति भावः॥ ४३॥

ननु प्रधानस्य सृष्ट्युपरमो नास्ति, अज्ञानां संसारदर्शनात्; तथा च, प्रधानसृष्ट्या मुक्तस्यापि पुनर्बन्धः स्यात्? तत्राह—

(मुक्तस्य पुनर्बन्धाशङ्कानिरसनम् ।—)

नान्योपसर्पणेऽपि मुक्तोपभोगो निमित्ताभावात् ॥ ४४ ॥

कार्य्य-कारणसङ्घातादिसृष्ट्याऽन्यान् प्रति प्रधानस्योपसर्पणेऽपि न मुक्तस्योपभोगो भवति, निमित्ताभावात्, उपभोगे निमित्तानां स्वोपाधि-संयोगविशेष-तत्कारणाविवेकादीनामभावादित्यर्थः। इदमेव हि मुक्तं प्रति प्रधानसृष्ट्युपरमो यत् तद्भोगहेतोः स्वोपाधिपरिणामविशेषस्य जन्माख्यस्यानुत्पादनमिति ॥ ४४ ॥

नन्वियं व्यवस्था तदा घटेत यदि पुरुषबहुत्वं स्यात्, तदेव त्वात्माद्वैत-श्रुतिबाधितम्? इत्याशङ्क्याह—

(पुरुषबहुत्वोक्तिः ।—)

पुरुषबहुत्वं व्यवस्थातः ॥ ४५ ॥

"ये तद्विदुरमृतास्ते भवन्ति, अथेतरे दुःखमेवापियन्ति" (बृह॰ उ॰ ४।४।१४) इत्यादिश्रुत्युक्तबन्ध-मोक्षव्यवस्थात एव पुरुषबहुत्वं सिध्यती-त्यर्थः ॥ ४५ ॥

ननूपाधिभेदाद्बन्ध-मोक्षव्यवस्था स्यात्? तत्राह—

(उपाधिभेदात् बन्ध-मोक्षव्यवस्था इति मतखण्डनम् ।—)

उपाधिश्चेत् तत्सिद्धौ पुनर्द्वैतम् ॥ ४६ ॥

उपाधिश्चेत् स्वीक्रियते तर्ह्युपाधिसिद्धौव पुनरद्वैतभङ्ग इत्यर्थः। वस्तुतस्तूपाधिभेदेऽपि व्यवस्था न सम्भवतीति प्रथमाध्याये एव प्रपञ्चि-तम् ॥ ४६ ॥

ननूपाधयोऽप्यविद्यका इति न तैरद्वैतभङ्गः? इत्याशङ्कायामाह—

(उपाधिस्वीकारेऽपि नाद्वैतभङ्ग इति मतनिरसनम् ।—)

द्वाभ्यामपि प्रमाणविरोधः ॥ ४७ ॥

पुरुषोऽविद्येति द्वाभ्यामप्यङ्गीकृताभ्यामद्वैतप्रमाणस्य श्रुतेर्विरोधस्तदवस्थ एवेत्यर्थः ॥ ४७ ॥

अपरमपि दूषणद्वयमाह—

(पुरुषाविद्यास्वीकारे दूषणान्तरद्वयप्रदर्शनम् ।—)

द्वाभ्यामप्यविरोधान्न पूर्वमुत्तरं च साधकाभावात् ॥ ४८ ॥

द्वाभ्यामप्यङ्गीकृताभ्यां हेतुभ्यां पूर्वं पूर्वपक्षो भवतां न घटते, अस्माभिरपि प्रकृतिः पुरुषश्चेति द्वयोरेवाङ्गीकारात्, विकारस्यानित्यतया वाचारम्भणमात्रताया अस्माभिरपीष्टत्वात्। ननु पुरुषनानात्वस्वीकारात् प्रकृतेर्नित्यत्वस्वीकाराच्चास्त्येवास्मद्विरोधः ? इत्याशङ्क्य दूषणान्तरमाह, उत्तरं चेत्यादिना। अद्वैतवादिनामुत्तरं सिद्धान्तश्च न घटते, आत्मसाधकप्रमाणस्याभावात्, तदङ्गीकारे च तेनैवाद्वैतहानिरिति जितं नैरात्म्यवादिभिरित्यर्थः ॥ ४८ ॥

ननु स्वप्रकाशत आत्मा सेत्स्यति ? तत्राह—

(आत्मनः स्वप्रकाशत्वमतखण्डनम् ।—)

प्रकाशतस्तत्सिद्धौ कर्म-कर्त्तृविरोधः ॥ ४९ ॥

चैतन्यरूपप्रकाशतश्चैतन्यसिद्धौ कर्म-कर्त्तृविरोध इत्यर्थः। प्रकाश्यप्रकाशसम्बन्धे हि प्रकाशनमालोकादिषु दृष्टं, स्वस्य साक्षात् स्वस्मिन् सम्बन्धश्च विरुद्ध इति। अस्मन्मते तु बुद्धिवृत्त्याख्यप्रमाणाङ्गीकारात् तद्द्वारा प्रतिविम्बरूपस्य स्वस्य विम्बरूपे स्वस्मिन् सम्बन्धो घटते, यथा सूर्य्ये जलद्वारा प्रतिविम्बरूपस्वसम्बन्ध इति भावः। आत्मनः स्वप्रकाशत्वश्रुतिस्त्वनन्योपाधिकप्रकाशादिपरा बोध्या ॥ ४९ ॥

ननु नास्ति कर्म-कर्त्तृविरोधः, स्वनिष्ठप्रकाशधर्मद्वारा स्वस्य स्वसम्बन्धसम्भवात् ; यथा वैशेषिकाणां स्वनिष्ठज्ञानद्वारा स्वस्य स्वयं विषय इति ? तत्राह—

(आत्मनः स्वप्रकाशत्वमतखण्डने युक्त्यन्तरम् ।—)

जड़व्यावृत्तो जड़ं प्रकाशयति चिद्रूपः ॥ ५० ॥

चेतने प्रकाशरूपधर्मः सूर्य्यादिष्विव नास्ति, किन्तु चित्स्वरूप एव पदार्थो जडं प्रकाशयति ; यतो जडव्यावृत्तिमात्रेण चिदित्युच्यते, न तु जडविलक्षणधर्मवत्तयेत्यर्थः ; अत एव निर्धर्मतया "स एष नेति नेति" (वृह० उ० ३।९।२६) इत्येव श्रुत्योपदिश्यते, न तु विधिमुखतयेति । तथा च, स्मृतिरपि—

"इदं तदिति निर्देष्टुं गुरुणाऽपि न शक्यते"

इति । "जडव्यावृत्तौ" इति पाठेऽपि हेतौ सप्तम्यामयमेवार्थः । अस्मिंश्च सूत्रे जडमेव प्रकाशयति चिद्रूपः, न त्वात्मानमिति नार्थः ; तथा सति हि तस्याज्ञेयत्वेन साधकाभावरूपं बाधकं परोपन्यासानर्हं, स्वस्यापि तुल्यन्यायत्वादिति ॥ ५० ॥

नन्वेवं प्रमाणाद्यनुरोधेन द्वैतसिद्धावद्वैतश्रुतेः का गतिः ? तत्राह—

(द्वैतसिद्धावपि अद्वैतश्रुतिविरोधाभावोक्तिः ।—)

न श्रुतिविरोधो रागिणां वैराग्याय तत्सिद्धेः ॥ ५१ ॥

अद्वैतश्रुतिविरोधस्तु नास्ति, रागिणां पुरुषातिरिक्ते वैराग्यायैव श्रुतिभिरद्वैतसाधनात्, पुरुषज्ञाने इव द्वैताभावज्ञाने स्वतन्त्रफलान्तराश्रवणात् । तच्च वैराग्यं सदद्वैतेनैवोपपद्यते, सत्त्वं च कूटस्थत्वमित्यर्थः, अत एव श्रुतिरपि सदद्वैतमेव छान्दोग्ये प्रतिपादितवतीति भावः ॥५१॥

न केवलमुक्तयुक्त्यैवाद्वैतवादिनो हेयाः, अपि तु जगदसत्यताग्राहकप्रमाणाभावेनापीत्याह—

(जगतः सत्यत्वख्यापने अद्वैतवादिनां हेयत्वप्रदर्शनम् ।—)

जगत्सत्यत्वमदुष्टकारणजन्यत्वाद्बाधकाभावात् ॥ ५२ ॥

निद्रादिदोषदुष्टान्तःकरणादिजन्यत्वेन स्वाप्नविषयशङ्खपीतिमादीनामसत्यत्वं लोके दृष्टं, तच्च महदादिप्रपञ्चे नास्ति, तत्कारणस्य प्रकृतेर्हिरण्यगर्भबुद्धेश्चादुष्टत्वात्, "यथापूर्वमकल्पयत्" (महानारा० ५।७) इत्यादिश्रवणात् । ननु "नेह नानास्ति किञ्चन" (वृह० उ० ४।४।१९) इत्यादि श्रुत्या बाधितत्वेनाविद्यादिनामा कश्चनानादिर्दोषः कल्पनीयः ?

तत्राह, बाधकाभावादिति। अयं भावः,—"नेह नानास्ति किञ्चन" (बृह० उ० ४।४।१९) इत्यादिश्रुतयो याः परैः प्रपञ्चबाधकतयाऽभिप्रेयन्ते, ताः प्रकरणानुसारेण विभागादिप्रतिषेधिका एव, न तु प्रपञ्चात्यन्ततुच्छतापराः, स्वस्यापि बाधापत्त्या स्वार्थासाधकत्वप्रसङ्गात्। न हि स्वप्नकालीनशब्दस्य बाधे तज्ज्ञापितोऽप्यर्थः पुनर्न सन्दिह्यते इति; तस्मादात्मविघातकतया श्रुतयो न प्रपञ्चस्यात्यन्तबाधपरा इति। तत्र "नेह नानाऽस्ति किञ्चन" (बृह० उ० ४।४।१९) इत्यादिश्रुतेर्ब्रह्मविभक्तं किमपि नास्तीत्यर्थः, "सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः" (गीता०११।४०) इत्यादिस्मृत्यैकवाक्यत्वात्। "वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्" (छान्दो० ६।१।४) इत्यादिश्रुतेस्तु नित्यतारूपपारमार्थिकसत्ताविरहोऽर्थः, अन्यथा मृत्तिकादृष्टान्तासिद्धेः; न हि लोके मृत्तिकाविकाराणामत्यन्ततुच्छत्वं सिद्धं, येन दृष्टान्तता स्यादिति।

"न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बद्धो न च साधकः।
न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता॥" (गौड़पा० का० २।३२)

इत्यादिश्रुतेस्त्वात्मातिरिक्तस्य कूटस्थनित्यतारूपातिपरमार्थसत्ताविरहोऽर्थः। किञ्च, आत्मनो निरोधाद्यभावोऽर्थः, अन्यथैतादृशज्ञानस्य मोक्षफलकत्वप्रतिपादनविरोधात्; न हि मोक्षो मिथ्येति प्रतिपाद्य मोक्षस्य फलत्वमप्रमत्तः प्रतिपादयतीति। याश्चात्मैक्यश्रुतयः, तास्तु प्रथमाध्याये एव व्याख्याताः। ब्रह्ममीमांसाभाष्ये चैता अन्याश्च श्रुतयोऽस्माभिर्व्याख्याता इति दिक्॥ ५२॥

न केवलं वर्त्तमानदशायामेव प्रपञ्चः सन्, अपि तु सदैवेत्याह—

(प्रपञ्चस्य सदा सत्त्वप्रदर्शनम्।—)

प्रकारान्तरासम्भवात् सदुत्पत्तिः॥ ५३॥

पूर्वोक्तयुक्तिभिरसदुत्पादासम्भवात् सूक्ष्मरूपेण सदेवोत्पद्यतेऽभिव्यक्तं भवतीत्यर्थः॥ ५३॥

कर्त्तृत्व-भोक्तृत्वयोर्वैयधिकरण्येऽपि व्यवस्थामुपपादयति सूत्राभ्याम्—

(अहङ्कारस्य कर्त्तृत्वोक्तिः।—)

अहङ्कारः कर्त्ता न पुरुषः॥ ५४॥

अभिमानवृत्तिकमन्तःकरणमहङ्कारः, स एव कृतिमान्, अभिमानोत्तरमेव प्रायशः प्रवृत्तिदर्शनात्; न तु पुरुषः, अपरिणामित्वादित्यर्थः। पूर्वं च धर्मादिकं बुद्धेरिति यदुक्तं, तदेकस्यैवान्तःकरणस्य वृत्तिमात्रभेदाश्रयेन ॥ ५४ ॥

(पुरुषस्य भोक्तृत्वोक्तिः।—)

चिदवसाना भुक्तिस्तत्कर्मार्जितत्वात् ॥ ५५ ॥

अहङ्कारस्य कर्तृत्वेऽपि भोगश्चित्येव पर्य्यवसन्नो भवति, अहङ्कारस्य संहतत्वेन परार्थत्वात्। नन्वेवमन्यनिष्ठकर्मणा अन्यस्य भोगे पुरुषविशेषनियमो न स्यात्? तत्राह—तत्कर्मार्जितत्वादिति अहङ्कारेणासञ्जितं तस्याश्चितौ यत् कर्म तज्जन्यत्वाद्भोगस्येत्यर्थः। तथा च, योऽहङ्कारो यं पुरुषमादायाचेतने 'अहं' 'मम' इति वृत्तिं करोति, तस्याहङ्कारस्य कर्म तस्यात्मन उच्यते। तेनैव च कर्मणा तत्रात्मनि भोगोऽर्ज्यते इति नातिप्रसङ्ग इत्याशयः ॥ ५५ ॥

ब्रह्मलोकान्तगतिभिर्नास्ति निष्कृतिरिति पूर्वोक्ते कारणं दर्शयति—

(ब्रह्मलोकप्राप्तावपि ज्ञानाभावात् मुक्त्यभावोक्तिः।—)

चन्द्रादिलोकेऽप्यावृत्तिर्निमित्तसद्भावात् ॥ ५६ ॥

निमित्तमविवेककर्मादिकम्। सुगममन्यत् ॥ ५६ ॥

ननु तत्तल्लोकवासिजनोपदेशादनावृत्तिः स्यात्? तत्राह—

(उपदेशश्रवणात् मुक्तिवादनिरसनम्।—)

लोकस्य नोपदेशात् सिद्धिः पूर्ववत् ॥ ५७ ॥

यथा पूर्वस्य मनुष्यलोकस्योपदेशमात्रान्न सिद्धिर्ज्ञाननिष्पत्तिः, एवं तत्तल्लोकस्थलोकस्योपदेशमात्रात् तद्गतानां ज्ञाननिष्पत्तिर्न नियमेन भवतीत्यर्थः ॥ ५७ ॥

नन्वेवं ब्रह्मलोकादनावृत्तिरिति श्रुतेः का गतिः? तत्राह—

(अनावृत्तिश्रुतेः अर्थप्रदर्शनम्।—)

पारम्पर्य्येण तत्सिद्धौ विमुक्तिश्रुतिः ॥ ५८ ॥

ब्रह्मलोकादिगतानां श्रवण-मननादिपरम्परया प्रायशो ज्ञानसिद्धौ

सत्यां विमुक्तिश्रवणं, न तु साक्षात् गतिमात्रेणेत्यर्थः, प्रायिकत्वादन्यलोकादिविशेष इति ॥ ५८ ॥

परिपूर्णत्वेऽप्यात्मनो गतिश्रुतिमुपपादयति—

(आत्मनो गतिश्रुतेः समाधानम् ।—)

गतिश्रुतेश्च व्यापकत्वेऽप्युपाधियोगात् भोगदेशकाललाभो व्योमवत् ॥ ५९ ॥

व्यापकत्वेऽप्यात्मनो गतिश्रवणानुरोधेन भोगदेशस्य कालवशाल्लाभः सिध्यति, व्योमवदुपाधियोगेनेत्यर्थः ; यथा ह्याकाशस्य पूर्णत्वेऽपि देशविशेषगतिर्घटाद्युपाधियोगात् व्यवह्रियते, तथैवेति। तथा च श्रुतिः,—

"घटसंवृतमाकाशं नीयमाने घटे यथा।
घटो नीयेत नाकाशं तद्वज्जीवो नभोपमः ॥" (ब्रह्मविन्दु० १३)

इति ॥ ५९ ॥

"भोक्तुरधिष्ठानाद्भोगायतननिर्माणम्—" (५।११४) इति यदुक्तं, तत् प्रपञ्चयति सूत्राभ्याम्—

(भोगायतननिर्मितौ भोक्त्रधिष्ठानत्वोक्तेः समर्थनम् ।—)

अनधिष्ठितस्य पूतिभावप्रसङ्गान्न तत्सिद्धिः ॥ ६० ॥

भोक्त्रनधिष्ठितस्य शुक्रादेः पूतिभावप्रसङ्गान्न पूर्वोक्तभोगायतनसिद्धिरित्यर्थः ॥ ६० ॥

नन्वधिष्ठानं विनैवादृष्टद्वारा भोक्तृभ्यो भोगायतननिर्माणं भवतु ? तत्राह—

(भोगायतननिर्मितौ भोक्त्रधिष्ठानत्वोक्तेः समर्थनाय युक्त्यन्तरम् ।—)

अदृष्टद्वारा चेदसम्बद्धस्य तदसम्भवाज्जलादिवदङ्कुरे ॥ ६१ ॥

शुक्रादौ साक्षादसम्बद्धस्यादृष्टस्य शरीरादिनिर्माणे भोक्तृद्वारत्वासम्भवात् बीजासम्बद्धानां जलादीनामङ्कुरोत्पत्तौ कर्षकादिद्वारत्ववदित्यर्थः ; अतः स्वाश्रयसंयोगसम्बन्धेनैवादृष्टसम्बन्धः शुक्रादिषु वक्तव्यः ; तथा च

सिद्धमदृष्टवदात्मसंयोगरूपेणाधिष्ठानस्य भोगोपकरणनिर्माणहेतुत्वमिति भावः ॥ ६१ ॥

वैशेषिकादिनयेनादृष्टस्य सम्बन्धघटकतया आत्मनोऽधिष्ठातृत्वं स्थापितं, स्वसिद्धान्ते त्वदृष्टादीनामात्मधर्मत्वाभावात् तद्द्वारा भोक्तुर्हेतुत्वमेव न सम्भवतीत्याह—

(साङ्ख्यशास्त्रे अदृष्टस्य अहङ्कारधर्मत्वात् आत्मन एव अधिष्ठातृत्वोक्तिः ।—)

निर्गुणत्वात् तदसम्भवादहङ्कारधर्मा ह्येते ॥६२॥

भोक्तुर्निर्गुणत्वेनादृष्टासम्भवाच्च नादृष्टद्वारकत्वं, हि यस्मादेते अदृष्टादयोऽहङ्कारस्यान्तःकरणसामान्यस्यैव धर्मा इत्यर्थः । तथा चास्मन्मते द्वारनैरपेक्ष्येण संयोगमात्रेण साक्षादेव भोक्तुरधिष्ठानं सिध्यतीति भावः ॥ ६२ ॥

ननु चेत् पुरुषो व्यापकस्तर्हि—

"बालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य च ।

भागो जीवः स विज्ञेयः स चानन्त्याय कल्पते ॥" (श्वेताश्व० ५।९)

इति श्रुतिप्रतिपादितं जीवपरिच्छिन्नत्वमनुपपन्नं, तदीश्वरप्रतिषेधात् पुरुषाणां चैकरूप्याज्जीवात्म-परमात्मविभागोऽपि शास्त्रीयोऽनुपपन्न इति ? तामिमामाशङ्कां परिहर्त्तुमाह—

(श्रौत-जीवपरिच्छिन्नत्वोक्तेः समर्थनाय युक्तिप्रदर्शनम् ।—)

विशिष्टस्य जीवत्वमन्वयव्यतिरेकात् ॥ ६३ ॥

"जीव बल-प्राणधारणयोः" इति व्युत्पत्त्या जीवत्वं प्राणित्वं, तच्च अहङ्कारविशिष्टपुरुषस्य धर्मः, न तु केवलपुरुषस्य । कुतः ? अन्वयव्यतिरेकात्, अहङ्कारवतामेव सामर्थ्यातिशय-प्राणधारणयोर्दर्शनात्, तच्छून्यानां च चित्तवृत्तिनिरोधस्यैव दर्शनात्, प्रवृत्तिहेतुरागोत्पादकस्याहङ्कारस्याभावादित्यर्थः ; तथा च, अन्तःकरणोपाधिकं जीवस्य परिच्छिन्नत्वं, परमात्माख्यात् केवलपुरुषाद्भिन्नत्वं चेति भावः । अनेन सूत्रेण विशिष्टस्य भोक्तृत्वं वा त्वमहं-प्रत्ययगोचरत्वं वा नोक्तं, साक्षात्काररूपस्य

भोगस्याहङ्कारधर्मत्वाभावात्; त्वमहं-धर्म्मिपुरस्कारेण विवेकानुपपत्तेश्च। किन्तु—

"यदा त्वभेदविज्ञानं जीवात्म-परमात्मनोः।
भवेत् तदा मुनिश्रेष्ठाः! पाशच्छेदो भविष्यति॥
आत्मानं द्विविधं प्राहुः परापरविभेदतः।
परस्तु निर्गुणः प्रोक्त अहङ्कारयुतोऽपरः॥"

इत्यादिवाक्यशतोक्तो जीवात्म-परमात्मविभाग एव प्रदर्शितः, तत्र जीवतायामहङ्कार उपलक्षणमेवेति॥ ६३॥

इदानीं महदहङ्कारयोः कार्य्यभेदं प्रतिपिपादयिषुरादावहङ्कारकार्य्य-माह—

(अहङ्कारस्य कार्य्यप्रदर्शनम्।—)

अहङ्कारकर्त्त्रधीना कार्य्यसिद्धिर्नेश्वराधीना प्रमाणाभावात्॥ ६४॥

अहङ्काररूपो यः कर्त्ता तदधीनैव कार्य्यसिद्धिः सृष्टि-संहारनिष्पत्ति-र्भवति, तादृशबलस्याहङ्कारकार्य्यत्वात्, अनहङ्कृतेषु तत्सामर्थ्यादर्शनात्। न तु वैशेषिकाद्युक्तानहङ्कृतपरमेश्वराधीना, अनहङ्कृतस्रष्टृत्वे नित्येश्वरे च प्रमाणाभावादित्यर्थः। "अहं बहु स्यां प्रजायेय" (छान्दो० ६।२।३) इति ह्यहङ्कारपूर्व्विकैव सृष्टिः श्रूयते, तत्राहं-शब्दस्यानुकरणमात्रत्वे प्रमाणाभाव इति। अनेन सूत्रेणाहङ्कारोपाधिकं ब्रह्म-रुद्रयोः सृष्टि-संहारकर्त्तृत्वं श्रुति-स्मृतिसिद्धमपि प्रतिपादितम्॥ ६४॥

ननु भवत्वहङ्कारोऽन्येषां कर्त्ता, अहङ्कारस्य तु कः कर्त्ता? तत्राह—

(अहङ्कारस्य कर्त्त्रभावोक्तिः।—)

अदृष्टोद्भूतिवत् समानत्वम्॥ ६५॥

यथा सर्गादिषु प्रकृतिक्षोभककर्म्माभिव्यक्तिः कालविशेषमात्राद्भवति, तदुद्बोधककर्म्मान्तरस्य कल्पनेऽनवस्थाप्रसङ्गात्, तथैवाहङ्कारः कालमात्र-निमित्तादेव जायते, न तु तस्यापि कर्त्तन्तरमस्तीति समानत्वमात्वयो-रित्यर्थः॥ ६५॥

(महत्तत्त्वस्य कार्य्यप्रदर्शनम्।—)

महतोऽन्यत्॥ ६६॥

अहङ्कारकार्य्यात् सृष्ट्यादेर्यदन्यत् पालनादिकं तन्महत्तत्त्वाद्भवति, विशुद्धसत्त्वतया अभिमान-रागाद्यभावेन परानुग्रहमात्रप्रयोजनकत्वात् इत्यर्थः। अनेन च सूत्रेण महत्तत्त्वोपाधिकं विष्णोः पालकत्वमुपपादितं, महत्तत्त्वोपाधिकत्वात् तु विष्णुर्महान् परमेश्वरो ब्रह्मेति च गीयते, तदुक्तं—

"यदाहुर्वासुदेवाख्यं चित्तं तन्महदात्मकम्"

इति। अत्र शास्त्रे कारणब्रह्म तु पुरुषसामान्यं निर्गुणमेवेष्यते, ईश्वरानभ्युपगमात्; तत्र च कारणशब्दः स्वशक्तिप्रकृत्युपाधिको वा निमित्तकारणतापरो वा, पुरुषार्थस्य प्रकृतिप्रवर्त्तकत्वादिति मन्तव्यम्॥ ६६॥

अविवेकनिमित्तकः प्रकृति-पुरुषयोर्भोग्य-भोक्तृभाव इति प्रागुक्तं, तत्राविवेक एव किन्निमित्तक इत्याकाङ्क्षायामविवेकधाराकल्पनेऽनवस्थापत्तिरित्याशङ्कायाः प्रामाणिकत्वेन परिहारः सर्ववादिसाधारण इत्याह—

(प्रकृति-पुरुषयोः भोग्य-भोक्तृभावस्य अनादित्वनिर्देशः।—)

कर्मनिमित्तः प्रकृतेः स्व-स्वामिभावोऽप्यनादि-वींजाङ्कुरवत्॥ ६७॥

येषां साङ्ख्यैकदेशिनां प्रकृतेः पुरुषस्य च स्व-स्वामिभावो भोग्य-भोक्तृभावः कर्मनिमित्तकः, तन्मतेऽपि स प्रवाहरूपेणानादिरेव, बीजाङ्कुरवत् प्रामाणिकत्वादित्यर्थः, आकस्मिकत्वे मुक्तस्यापि पुनर्भोगापत्तेरिति॥ ६७॥

अविवेकनिमित्तकत्वमतेऽप्येतदनादित्वं समानमित्याह—

(प्रकृति-पुरुषयोः भोग्य-भोक्तृभावे पञ्चशिखमतप्रदर्शनम्।—)

अविवेकनिमित्तो वा पञ्चशिखः॥ ६८॥

अविवेकनिमित्तो वा स्व-स्वामिभाव इति पञ्चशिख आह, तन्मतेऽप्यनादिरित्यर्थः। एतदेव स्वमतं प्रागुक्तत्वात्; अविवेकस्य प्रलयेऽपि कर्मवदेवास्ति वासनारूपेणेति। विवेकप्रागभावोऽविवेक इति मते तु बीजाङ्कुरवदनादित्वं न घटते, अखण्डप्रागभावस्यैवाखिलभोगहेतुत्वादिति॥ ६८॥

(प्रकृति-पुरुषयोः भोग्य-भोक्तृभावे सनन्दनाचार्य्यमतप्रदर्शनम् ।—)

लिङ्गशरीरनिमित्तक इति सनन्दनाचार्य्यः ॥६९॥

सनन्दनाचार्य्यस्तु लिङ्गशरीरनिमित्तकः प्रकृति-पुरुषयोर्भोग्य-भोक्तृभाव इत्याह, लिङ्गशरीरद्वारैव भोगादिति ; तन्मतेऽप्यनादिः स इत्यर्थः । यद्यपि प्रलये लिङ्गशरीरं नास्ति, तथाऽपि तत्कारणमविवेककर्मादिकं पूर्वसर्गीयलिङ्गशरीरजन्यमस्ति, तद्द्वारा वीजाङ्कुरतुल्यत्वं स्व-स्वामिभावः लिङ्गशरीरयोरित्याशयः ॥ ६९ ॥

शास्त्रवाक्यार्थमुपसंहरति—

(शास्त्रार्थोपसंहारः ।—)

यद्वा तद्वा तदुच्छित्तिः पुरुषार्थस्तदुच्छित्तिः पुरुषार्थः ॥ ७० ॥

कर्मनिमित्तो वा अविवेकादिनिमित्तो वा भवतु प्रकृति-पुरुषयोर्भोग्य-भोक्तृभावः, सर्वथाऽप्यनादितया दुरुच्छेदस्य तस्योच्छेदः परमपुरुषार्थः इत्यर्थः । तदेतदादौ प्रतिज्ञातं "त्रिविधदुःखात्यन्तनिवृत्तिरत्यन्तपुरुषार्थः" (१।१) इति । नन्वत्र सुख-दुःखसाधारणभोगनिवृत्तिः पुरुषार्थ उच्यते, तत्र दुःखमात्रनिवृत्तिरिति कथं तत्रोक्तस्यात्रोपसंहारः ? इति चेत्, न, शब्दभेदेऽप्यर्थाभेदात्, सुखं हि तावत् दुःखपक्षे निक्षिप्तमिति सुखभोगोऽपि दुःखभोग एव, दुःखभोगोऽपि प्रतिविम्बरूपेण पुरुषे दुःखसम्बन्ध एव ; अतो नित्यनिर्दुःखत्वेन च प्रथमसूत्रेऽपि प्रतिविम्बरूपेणैव दुःखनिवृत्ति-र्विवक्षिता इत्येक एवार्थ उपक्रमोपसंहारसूत्रयोरिति । बहुलांशस्य द्विरावृत्तिः शास्त्रसमाप्त्यर्था ॥ ७० ॥

शास्त्रमुख्यार्थविस्तारस्तन्त्राख्येऽनुक्तपूरणैः ।
षष्ठाध्याये कृतः पश्चाद्वाक्यार्थश्चोपसंहृतः ॥

(साङ्ख्यकारकपिलस्य विष्णोरवतारत्वसमर्थनम् ।—)

तदिदं साङ्ख्यशास्त्रं कपिलमूर्त्तिर्भगवान् विष्णुरखिललोकहिताय प्रकाशितवान् । यत् तत्र वेदान्तिब्रुवः कश्चिदाह, साङ्ख्यप्रणेता कपिलो न विष्णुः, किन्त्वग्न्यवतारः कपिलान्तरम्—

"अग्निः स कपिलो नाम साङ्ख्यशास्त्रप्रवर्त्तकः"

इति स्मृतेरिति, तल्लोकव्यामोहनमात्रम्—

"एतन्मे जन्म लोकेऽस्मिन् मुमुक्षूणां दुराशयात्।
प्रसङ्ख्यानाय तत्त्वानां सम्मतायात्मदर्शनम्॥"

इत्यादिस्मृतिषु विष्ण्ववतारस्य देवहूतिपुत्रस्यैव साङ्ख्योपदेष्टृत्वावगमात्, कपिलद्वयकल्पनागौरवाच्च। तत्र चाग्निशब्दोऽग्न्याख्यशक्त्यावेशादेव प्रयुक्तः। यथा—

"कालोऽस्मि लोकक्षयकृत् प्रवृद्धः"

इति श्रीकृष्णवाक्ये कालशक्त्यावेशादेव कालशब्दः; अन्यथा विश्वरूपप्रदर्शककृष्णस्यापि विष्ण्ववतारकृष्णाद्भेदापत्तेरिति दिक्।

भाष्योपसंहारः।—

साङ्ख्यकुल्याः समापूर्य्य वेदान्तमथितामृतैः।
कपिलर्षिर्ज्ञानयज्ञे ऋषीनापाययत् पुरा॥
तद्वचःश्रद्धया तस्मिन् गुरौ च स्थिरभावतः।
तत्प्रसादलवेनेदं तच्छास्त्रं विवृतं मया॥

इति साङ्ख्याचार्य्य-श्रीविज्ञानभिक्षुविरचिते कापिलसाङ्ख्यप्रवचनस्य भाष्ये तन्त्राध्यायः षष्ठः॥ ६॥

इति साङ्ख्यप्रवचनभाष्यं समाप्तम्॥

समाप्तोऽयं ग्रन्थः।

प्रकाशक— { पण्डित-श्रीआशुबोध-विद्याभूषण
तथा
पण्डित-श्रीनित्यबोध-विद्यारत्न।

प्राप्तिस्थान— { २ नं०, रमानाथ मजुमदार ष्ट्रीट्, आम्हार्ष्ट-
ष्ट्रीट् पोष्ट-अफिस। कलिकाता।

प्रिण्टर—वि, वि, मुखर्जी।

२ नं०, रमानाथ मजुमदार ष्ट्रीट्, कलिकाता।